KIERA CASS

ALEASA

Traducere din limba engleză de
ANDRA ELENA AGAFIȚEI

LEDA EDGE

Pentru Callaway,
băiatul care s-a cățărat în căsuța din copac
din inima mea și m-a lăsat să fiu regina inimii sale.

Capitolul 1

De data asta, ne aflam în Sala Mare, suportând o altă lecție de etichetă, când niște cărămizi au zburat înăuntru pe fereastră. Elise s-a lăsat imediat la pământ și s-a îndreptat de-a buşilea spre uşa laterală, scâncind. Celeste a scos un țipăt ascuțit și s-a repezit spre partea din spate a încăperii, de-abia reușind să evite o ploaie de sticlă. Kriss m-a apucat de braț și m-a tras, iar eu am început să fug alături de ea, croindu-ne drum spre ieşire.

— Grăbiți-vă, domnișoarelor! a strigat Silvia.

În câteva secunde, paznicii s-au aliniat în dreptul ferestrelor și au început să tragă, iar sunetele exploziilor îmi răsunau în urechi în timp ce alergam. Indiferent dacă era înarmat cu pietre sau cu o armă, oricine arăta chiar și cel mai mic semn de agresivitate în preajma palatului avea să moară. Aceste atacuri nu mai puteau fi suportate.

— Urăsc să alerg în pantofii ăștia, a bodogănit Kriss, cu poalele rochiei aruncate peste braț și cu privirea ațintită spre capătul culoarului.

— Una dintre noi va trebui să se obișnuiască, a spus Celeste, respirând greu.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Dacă eu voi fi aceea, voi purta pantofi din pânză în fiecare zi. Deja m-am săturat de asta.

— Mai puțină vorbă, mai multă mișcare! a țipat Silvia.

— Cum ajungem de-aici la parter? a întrebat Elise.

— Cum rămâne cu Maxon? a pufnit Kriss.

Silvia nu a răspuns. Am urmat-o prin labirintul de culoare, căutând un drum care să ducă la subsol, văzând cum paznicii, rând pe rând, alergau în direcția opusă. M-am trezit admirându-i, întrebându-mă cât curaj le trebuia să fugă *spre* pericol, de dragul altor oameni.

Paznicii care treceau pe lângă noi semănau foarte mult unul cu celălalt, ceea ce îi făcea greu de identificat, până când niște ochi verzi s-au intersectat cu ai mei. Aspen nu părea speriat, nici măcar surprins. Exista o problemă, iar el se ducea să o rezolve. Aceasta era firea lui, pur și simplu.

Nu ne-am privit insistent, dar a fost de-ajuns. Așa stăteau lucrurile cu Aspen. Într-o fracțiune de secundă, fără să-i vorbesc, i-aș fi putut spune *Fii atent și ai grijă de tine.* Și, fără să rostească vreun cuvânt, răspunsul lui ar fi fost *Știu, ai grijă de tine.*

Dacă în privința lucrurilor pe care nu era nevoie să ni le spunem puteam să stau liniștită, când venea vorba despre lucrurile rostite cu voce tare, nu aveam noroc. Ultima noastră conversație nu a fost una tocmai fericită. Fusesem gata să părăsesc palatul și îl rugasem să-mi acorde timp să

trec peste Alegere. Iar apoi, sfârșisem prin a rămâne, fără să-i explic de ce.

Poate că începea să nu mai aibă răbdare cu mine, poate că puterea lui de a-mi vedea doar părțile bune se risipea. Cumva, trebuia să îndrept situația. Nu puteam să-mi imaginez viața fără Aspen. Chiar și acum, când speram că Maxon avea să mă aleagă, o lume fără Aspen mi se părea ireală.

— Iată-l! a strigat Silvia, împingând un panou misterios într-un perete.

Am pornit în jos pe scări, cu Elise și Silvia în frunte.

— La naiba, Elise, grăbește pasul! a strigat Celeste.

Mi-aș fi dorit ca vorbele ei să mă supere, însă știam că toate gândeam la fel.

În timp ce coboram spre încăperea întunecată, am încercat să mă resemnez în privința orelor pe care urma să le irosim, ascunzându-ne ca niște șoareci. Ne-am continuat drumul în jos. Sunetul fugii noastre acoperea strigătele, până când vocea unui bărbat a răsunat chiar deasupra noastră.

— Opriți-vă! a răcnit el.

Kriss și cu mine ne-am întors, privind uniforma care începea să se distingă.

— Așteptați! le-a strigat ea fetelor de mai jos. E un paznic.

Am rămas pe trepte, respirând greu. În cele din urmă, paznicul ne-a ajuns, gâfâind și el.

— Îmi pare rău, domnișoarelor. Rebelii au fugit de îndată ce s-au tras focurile de armă. Presupun că astăzi nu aveau chef de luptă.

Silvia, netezindu-și hainele, a vorbit în numele nostru:

— Regele a considerat că este sigur? Dacă nu, atunci le pui pe aceste fete într-o situație foarte periculoasă.

— Șeful gărzii a clarificat totul. Sunt sigur că Maiestatea Sa...

— Tu nu vorbești în numele regelui! Haideți, domnișoarelor, continuați să mergeți.

— Vorbești serios? am întrebat eu. Coborâm acolo degeaba.

Silvia m-a fixat cu o privire care ar fi putut să oprească un rebel din drumul lui, iar eu am tăcut. Cât timp m-a ajutat, fără să știe, cu lecțiile ei suplimentare să nu mă mai gândesc la Maxon și la Aspen, Silvia și cu mine am devenit, într-un fel, prietene. După mica mea ispravă de acum câteva zile cu *Actualitățile*, părea că prietenia noastră se dizolvase. Întorcându-se către paznic, a continuat:

— Obține un ordin oficial din partea regelui, iar noi ne vom întoarce. Domnișoarelor, mergeți mai departe.

Am schimbat cu paznicul o privire exasperată și ne-am văzut fiecare de drumul său.

Silvia nu a părut să aibă nicio remușcare când, douăzeci de minute mai târziu, un alt paznic a sosit și ne-a spus că eram libere să mergem la etaj.

Eram atât de iritată de toată această situație, încât nu le-am așteptat pe Silvia și pe celelalte fete. Am urcat scările, ieșind undeva la primul etaj, și mi-am continuat drumul spre camera mea, cu pantofii încă în mână. Servitoarele mele lipseau, dar pe pat mă aștepta o tavă micuță de argint, pe care se afla un plic.

Am recunoscut imediat scrisul lui May și am deschis plicul, nerăbdătoare să-i citesc cuvintele.

Ames,

Suntem mătuși! Astra este perfectă. Mi-aș dori să fii aici, să o vezi cu ochii tăi, dar înțelegem cu toții că acum trebuie să fii la palat. Crezi că ne vom întâlni de Crăciun? Nu-i prea departe! Trebuie să mă întorc să-i ajut pe Kenna și James. Nu-mi vine să cred cât este de drăguță! Uite o fotografie pentru tine. Te iubim!

May

Am scos fotografia lucioasă care însoțea biletul. Toată lumea era acolo, în afară de mine și de Kota. James, soțul Kennei, radia, stând în picioare lângă soția și fiica lui, cu ochii umflați de plâns. Kenna stătea pe pat, în capul oaselor, ținând o legăturică roz, părând epuizată și încântată deopotrivă. Mama și tata străluceau de mândrie, în timp ce May și Gerad erau entuziasmați până peste poate. Bineînțeles, Kota nu venise; prezența lui nu i-ar fi adus niciun câștig. Dar eu ar fi trebuit să fiu acolo.

Cu toate acestea, nu eram.

Eram aici. Și uneori nu înțelegeam de ce. Maxon continua să își petreacă timpul cu Kriss, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le făcuse pentru a mă convinge să rămân. Din afară, rebelii ne atacau necontenit, punându-ne siguranța în pericol, iar înăuntru, cuvintele de gheață ale regelui nu făceau decât să-mi distrugă încrederea în mine. În tot acest timp, Aspen era mereu prezent în preajma

mea, un secret pe care trebuia să-l păstrez. Iar camerele de luat vederi veneau și plecau, furând părți din viața noastră, pentru a distra oamenii. Eram încolțită din toate părțile și pierdeam toate lucrurile care contaseră mereu pentru mine.

Mi-am înăbușit lacrimile de furie. Obosisem să mai plâng.

În schimb, am început să-mi fac planuri. Singura modalitate de a îndrepta situația era ca Alegerea să ia sfârșit.

Cu toate că, ocazional, îmi puneam sub semnul întrebării dorința de a fi prințesă, în mintea mea eram sigură că voiam să fiu a lui Maxon. Dacă acest lucru avea să se întâmple, nu puteam să stau degeaba și să aștept.

Aducându-mi aminte de ultima mea conversație cu regele, am început să mă plimb prin cameră, așteptându-mi servitoarele.

Abia respiram, așa că știam că nu avea rost să mănânc. Dar sacrificiul merita. Trebuia să progresez, și repede. Potrivit spuselor regelui, celelalte fete îi făceau avansuri lui Maxon – avansuri de natură fizică –, iar eu, spunea el, eram prea banală pentru a concura cu ele la acel capitol.

Ca și când relația mea cu Maxon nu ar fi fost destul de complicată, acum exista o nouă problemă, aceea de a-i recâștiga încrederea. Și nu eram sigură dacă asta însemna că trebuia sau nu să pun întrebări. Chiar dacă eram destul de convinsă că, din punct de vedere fizic, nu ajunsese prea departe cu celelalte fete, nu mă puteam abține să nu mă întreb. Nu mai încercasem niciodată să fiu seducătoare –

aproape fiecare moment intim cu Maxon se petrecuse neintenționat –, însă trebuia să sper că, dacă o făceam în mod deliberat, puteam să-i arăt că și eu eram interesată de el, la fel ca celelalte fete.

Am inspirat adânc, mi-am ridicat bărbia și am intrat în sala de mese. Am întârziat intenționat un minut sau două, în speranța că toată lumea avea să fie deja așezată. Am avut dreptate în această privință. Însă reacția a fost mai bună decât sperasem.

Am făcut o reverență și mi-am întins piciorul suficient cât șlițul rochiei să se deschidă până aproape de coapsă. Rochia era de un roșu intens, fără bretele și, practic, fără spate, iar eu eram aproape sigură că servitoarele mele apelaseră la magie pentru a o face să nu cadă de pe mine. M-am ridicat, fixându-l cu privirea pe Maxon, care se oprise din mestecat. Cineva a scăpat o furculiță.

Lăsându-mi privirea în jos, m-am îndreptat către locul meu și m-am așezat lângă Kriss.

— Pe bune, America? a șoptit ea.

Mi-am înclinat capul spre ea.

— Poftim? i-am răspuns, prefăcându-mă nedumerită.

Ea a lăsat jos tacâmul din argint și ne-am privit lung.

— Pari vulgară.

— Ei bine, tu pari geloasă.

Se pare că mă apropiasem mult de adevăr, pentru că a roșit ușor înainte de a-și vedea iar de farfuria ei. Am mâncat și eu puțin, incomodată de rochia prea strâmtă. În timp ce mi se servea desertul, am ales să nu-l mai ignor pe Maxon și, așa cum sperasem, era cu ochii pe mine. Și-a

ridicat mâna și s-a tras imediat de ureche, iar eu, cu un aer sfios, am procedat la fel. M-am uitat repede la regele Clarkson și am încercat să nu zâmbesc. Era nervos, o altă manevră cu care reușisem să scap nepedepsită.

Am fost prima care s-a scuzat, oferindu-i lui Maxon ocazia de a-mi admira spatele gol, și m-am grăbit spre camera mea. Am închis ușa și am desfăcut imediat fermoarul rochiei, disperată după o gură de aer.

— Cum a fost? m-a întrebat Mary, venind în grabă.

— Părea șocat. Toți păreau.

Lucy a chiuit, iar Anne a venit să o ajute pe Mary.

— O ținem noi. Faceți un pas în față, m-a îndemnat ea.

Am făcut așa cum mi s-a zis.

— Vine în seara asta?

— Da. Nu știu sigur când, dar cu siguranță va veni.

M-am așezat pe marginea patului, cu brațele încrucișate peste stomac, astfel încât rochia desfăcută să nu cadă.

Anne mi-a aruncat o privire tristă.

— Îmi pare rău că va trebui să mai petreceți câteva ore incomodată de rochie. Dar sunt sigură că va merita.

Am zâmbit, încercând să par că fac față cu bine durerii. Le spusesem slujnicelor mele că-mi doream să-i atrag atenția lui Maxon. Ceea ce nu le spusesem era că rochia asta avea să ajungă pe podea destul de curând, cu puțin noroc.

— Doriți să rămânem până când ajunge? a întrebat Lucy, debordând de entuziasm.

— Nu, ajutați-mă doar să trag la loc fermoarul. Trebuie să mă gândesc la niște lucruri, am răspuns, ridicându-mă ca ele să mă poată ajuta.

Mary a apucat fermoarul.

— Domnișoară, trageți aer în piept.

M-am conformat, iar în clipa în care rochia m-a strâns din nou, m-am gândit la un soldat care se duce la război. Chiar dacă armura era diferită, ideea era aceeași.

În această seară, urma să cuceresc un bărbat.

CAPITOLUL 2

Am deschis ușile de la balcon, lăsând aerul să-mi înmiresmeze camera. Chiar dacă era decembrie, vântul adia ușor și-mi gâdila pielea. Nu mai aveam voie să ieșim deloc afară, nu fără să fim însoțite de paznici, așa că asta ar fi trebuit să fie de ajuns.

M-am foit prin cameră, aprinzând lumânări, încercând să fac spațiul ademenitor. Bătaia s-a auzit în ușă, iar eu am stins chibritul, am sărit în pat, am luat o carte și mi-am întins în jurul meu rochia. *Ei bine, da, Maxon, așa arăt întotdeauna când citesc.*

— Intră, l-am invitat eu, ridicând vocea suficient cât să fiu auzită.

Maxon a intrat, iar eu mi-am ridicat capul într-un gest delicat, surprinzându-i uimirea în timp ce îmi studia camera slab luminată. În cele din urmă, s-a concentrat asupra mea, privirea lui plimbându-se de-a lungul piciorului meu expus.

— Iată-te, am spus, închizând cartea și ridicându-mă ca să-l întâmpin.

El a închis ușa și a intrat, cu ochii ațintiți asupra rotunjimilor mele.

— Am vrut să îți spun că arăți fantastic în seara asta.

Mi-am dat părul peste umăr.

— A, chestia asta? Stătea degeaba prin fundul dulapului.

— Mă bucur că ai scos-o.

Mi-am strecurat degetele printre ale lui.

— Vino să stai lângă mine. Nu te-am văzut prea mult în ultima vreme.

El a oftat și m-a urmat.

— Îmi pare rău. Situația a fost puțin cam tensionată de când am pierdut atât de mulți oameni în atacul rebelilor, iar tu știi cum este tatăl meu. Am trimis mai mulți paznici să vă protejeze familiile, iar forțele noastre sunt atât de reduse, încât el e mai nervos decât de obicei. Și mă presează să termin Alegerea, dar eu nu cedez. Vreau să am la dispoziție ceva timp, ca să mă gândesc bine la asta.

Ne-am așezat pe marginea patului, iar eu m-am tras mai aproape de el.

— Bineînțeles. Tu ar trebui să fii cel care decide.

El a încuviințat din cap.

— Exact. Știu că am spus-o de o mie de ori, dar atunci când oamenii fac presiuni asupra mea, o iau razna.

M-am bosumflat puțin.

— Știu.

A tăcut, iar eu nu am putut să-mi dau seama la ce se gândea. Încercam să găsesc o metodă prin care să fac

următorul pas, fără să fiu insistentă, dar nu prea știam cum să creez un moment romantic.

— Știu că e o prostie, dar slujnicele mele m-au dat azi cu un nou parfum. Este prea puternic? am întrebat și mi-am înclinat gâtul astfel încât să poată să se aplece și să miroasă.

S-a apropiat și nasul lui mi-a atins pielea moale.

— Nu, dragă, este minunat, a spus el în adâncitura gâtului meu.

Apoi m-a sărutat acolo. Am înghițit în sec, încercând să mă concentrez. Trebuia să dețin un oarecare control.

— Mă bucur că îți place. Chiar mi-a fost dor de tine.

Am simțit cum își furișează mâna în spatele meu și mi-am întors fața. Era acolo și mă privea; distanța dintre buzele noastre era de doar câțiva milimetri.

— Cât de mult? mi-a șoptit el.

Privirea lui, în combinație cu tonul atât de jos al vocii, îmi făcea inima să bată ciudat.

— Foarte mult, i-am răspuns, tot în șoaptă. Foarte, foarte mult.

M-am aplecat în față, tânjind să fiu sărutată. Cu un aer încrezător, Maxon m-a tras mai aproape cu o mână, iar pe cealaltă și-a trecut-o prin părul meu. Trupul meu voia să devină una cu sărutul, dar rochia mă împiedica. Apoi, agitată dintr-odată, mi-am amintit de planul meu.

Plimbându-mi mâinile în josul brațelor lui Maxon, i-am ghidat degetele spre fermoarul de la spatele rochiei, cu speranța că gestul avea să fie de ajuns.

Pentru o clipă, mâinile i-au zăbovit acolo, iar eu nu mai aveam mult până să-l rog să-l desfacă, pur și simplu, când a izbucnit în râs.

Sunetul m-a adus destul de repede cu picioarele pe pământ.

— Ce-i așa de amuzant? am întrebat îngrozită, încercând să mă gândesc la o metodă prin care să-mi dau seama dacă aveam o respirație urât mirositoare, fără să observe.

— Dintre toate lucrurile pe care le-ai făcut, ăsta este, de departe, cel mai distractiv!

Maxon s-a aplecat în față, râzând în hohote și lovindu-și genunchiul.

— Poftim?

M-a sărutat apăsat pe frunte.

— Mereu m-am întrebat cum ar fi să te văd încercând.

A început din nou să râdă. Îmi pare rău, trebuie să plec.

Până și felul în care s-a ridicat avea ceva amuzat în el.

— Ne vedem dimineață, a spus.

Și apoi a plecat. Pur și simplu a plecat!

Am rămas pe pat, jignită din cale-afară. De ce naiba m-am gândit că aș putea să reușesc? Poate că Maxon nu știa totul despre mine, dar cel puțin știa cum eram – iar asta? Nu eram eu.

M-am uitat la rochia ridicolă. Era mult prea mult. Nici măcar Celeste nu ar fi mers atât de departe. Părul meu era prea perfect, iar machiajul, prea strident. A știut ce încercam să fac din clipa în care a pășit peste prag. Oftând, m-am învârtit prin cameră, stingând lumânările și întrebându-mă cum aveam să dau ochii cu el a doua zi.

CAPITOLUL 3

M-am gândit să spun că aveam probleme cu stomacul. Sau o durere de cap îngrozitoare. Un atac de panică. Serios, orice, doar ca să nu fiu nevoită să fiu prezentă la micul dejun.

Apoi m-am gândit la Maxon și cum spunea el mereu că trebuie să înfrunți cu curaj orice situație dificilă. Asta nu era unul dintre punctele mele forte. Dar, dacă aș fi coborât măcar, dacă cel puțin aș fi fost acolo, poate că ar fi avut o părere mai bună despre mine.

În speranța că aș putea șterge o parte din ceea ce făcusem, mi-am rugat slujnicele să mă ajute să-mi îmbrac cea mai modestă rochie. Din simpla mea cerere, și-au dat seama că nu trebuiau să mă întrebe despre seara trecută. Decolteul era mai puțin adânc decât al altor rochii pe care le purtam de obicei atunci când era cald în Angeles și avea niște mâneci care-mi ajungeau aproape până la coate. Era înflorată și veselă, opusul ținutei din seara precedentă.

Abia am putut să mă uit la Maxon în clipa în care am intrat în sala de mese, dar măcar am păşit încrezătoare.

Când, în cele din urmă, l-am privit pe furiş, l-am văzut că se uita la mine, rânjind. În timp ce mesteca, mi-a făcut cu ochiul; iar eu mi-am plecat capul, prefăcându-mă foarte interesată de tarta mea.

— Mă bucur să te văd azi în haine adevărate, mi s-a adresat Kriss.

— Mă bucur să văd că te simţi atât de bine.

— Ce naiba te-a apucat? a şuierat ea.

Demoralizată, am renunţat.

— Azi n-am chef de aşa ceva, Kriss. Lasă-mă în pace.

Pentru o clipă, mi s-a părut că ar fi vrut să riposteze, dar am presupus că nu meritam să o facă. Şi-a îndreptat puţin spatele şi a continuat să mănânce. Dacă aş fi avut cât de cât succes seara trecută, atunci aş fi putut să-mi justific acţiunile; dată fiind situaţia, nici măcar nu puteam să mă prefac a fi mândră.

Am riscat o altă privire spre Maxon şi, cu toate că nu se uita la mine, încă îşi înăbuşea satisfacţia în timp ce îşi tăia mâncarea. Asta a fost. Nu aveam de gând să-mi petrec ziua suferind. Mă pregăteam să leşin sau să mă apuc de burtă cu mâinile sau să fac orice ca să ies din încăpere, când a intrat un majordom. Ducea un plic pe un platou de argint, pe care l-a pus în faţa regelui Clarkson, după ce a făcut o plecăciune.

Regele a luat scrisoarea şi a citit-o repede.

— Ai naibii francezi, a mormăit el. Îmi pare rău, Amberly, se pare că voi pleca într-o oră.

— Altă problemă cu contractul comercial? a întrebat ea discret.

— Da. Credeam că am stabilit totul de luni de zile. Trebuie să fim fermi în această privință.

S-a ridicat, și-a aruncat șervetul pe farfurie și s-a îndreptat spre ușă.

— Tată, a strigat Maxon, care stătea în picioare. Nu vrei să vin și eu?

Mi se păruse ciudat că, atunci când a ieșit, regele nu a zbierat nicio poruncă spre fiul său ca să-l urmeze, având în vedere că asta era metoda lui obișnuită de a da dispoziții. În schimb, s-a întors către Maxon cu o privire rece și cu o voce tăioasă.

— Când vei fi pregătit să te porți așa cum ar trebui să se poarte un rege, vei ajunge să faci tot ceea ce face un rege.

Și, fără să mai adauge ceva, a plecat.

Pentru un moment, Maxon a rămas în picioare, șocat și rușinat de alegerea tatălui său de a-l mustra în fața tuturor. S-a așezat și s-a întors către mama lui.

— Să fiu sincer, nu așteptam cu nerăbdare acel zbor, a spus el, aplanând starea de tensiune cu o glumă.

Regina a zâmbit, așa cum bineînțeles că trebuia să o facă, iar noi, restul, am ignorat situația.

Celelalte fete și-au terminat micul dejun și au cerut permisiunea să plece în Salonul Doamnelor. Când în sală am rămas doar eu, Maxon și Elise, m-am uitat la el. Amândoi ne-am tras de urechi în același timp, apoi am zâmbit. În cele din urmă, Elise a plecat, iar noi ne-am

întâlnit în mijlocul încăperii, fără să ne simțim deranjați de slujnicele și de majordomii care făceau curățenie în jurul nostru.

— E vina mea că nu te-a luat, m-am lamentat.

— Probabil, m-a tachinat. Crede-mă, nu e prima dată când îmi amintește care e rangul meu și, în mintea lui, are un milion de motive pentru care crede că trebuie să procedeze așa. N-aș fi surprins să aflu că, de această dată, singurul lui motiv a fost ciuda. Nu vrea să piardă controlul și, cu cât sunt mai aproape să-mi aleg o soție, cu atât e mai posibil să se întâmple asta. Cu toate că amândoi știm că nu va renunța niciodată cu adevărat.

— La fel de bine ai putea să mă trimiți acasă. Nu-ți va permite nicicând să mă alegi.

Încă nu-i spusesem lui Maxon cum mă încolțise tatăl său și mă amenințase în mijlocul coridorului, după ce Maxon îl convinsese să-mi permită să rămân. Regele Clarkson îmi pusese în vedere că trebuia să-mi țin gura în legătură cu discuția noastră, iar eu nu voiam să-l supăr. În același timp, nu-mi plăcea că-i ascundeam asta lui Maxon.

— În plus, am adăugat eu, încrucișându-mi brațele, după seara trecută, nu pot să-mi imaginez că îți dorești atât de mult să mă mai păstrezi.

El și-a mușcat buzele.

— Îmi pare rău că am râs, dar, pe bune, ce altceva puteam să fac?

— Aveam multe idei, am murmurat, încă jenată de încercarea mea de a-l seduce. Mă simt atât de prost.

Mi-am cuprins fața cu mâinile.

— Încetează, a spus el cu blândețe și m-a tras într-o îm-
brățișare. Crede-mă când îți spun, a fost foarte ispititor.
Dar tu nu ești genul acela de fată.

— Dar nu ar trebui să fiu? Nu ar trebui să fie o parte
din ceea ce suntem? am scâncit la pieptul lui.

— Nu îți aduci aminte de noaptea din sala de refugiu?
a spus el, cu o voce joasă.

— Ba da, dar, practic, ne luam rămas-bun.

— Ar fi fost un rămas-bun fantastic.

M-am îndepărtat și l-am lovit ușor. El a râs, fericit că a
îndepărtat stânjeneala.

— Hai să uităm de asta, i-am propus.

— Foarte bine, a fost de acord. În plus, noi doi avem de
lucrat la un proiect.

— Serios?

— Da, și, din moment ce tatăl meu este plecat, e momen-
tul potrivit să începem să ne punem mințile la contribuție.

— În regulă, am spus eu, încântată să fiu inclusă în
ceva din care făceam parte doar noi doi.

A oftat, făcându-mă să mă simt agitată în privința pla-
nurilor sale.

— Ai dreptate. Tatăl meu nu este de acord cu tine. Dar
ar putea fi forțat să își schimbe părerea, dacă reușim un
singur lucru.

— Care anume?

— Trebuie să te facem preferata oamenilor.

Mi-am dat ochii peste cap.

— La *asta* lucrăm? Maxon, așa ceva nu se va întâmpla
niciodată. Am văzut un sondaj într-una dintre revistele lui

Celeste, după ce am încercat să o salvez pe Marlee. Lumea abia mă suportă.

— Părerile se schimbă. Nu permite acelui moment să te descurajeze prea mult.

Încă mă simțeam deznădăjduită, dar ce puteam să spun? Dacă aceasta era singura mea opțiune, trebuia măcar să încerc.

— Bine, am zis. Dar, îți spun eu, nu va funcționa.

Cu un rânjet diabolic, s-a apropiat foarte mult și m-a sărutat lung și încet.

— Iar eu îți spun că va funcționa.

Capitolul 4

Am intrat în Salonul Doamnelor, concentrată asupra noului plan al lui Maxon. Regina nu-și făcuse încă apariția, iar fetele râdeau laolaltă, strânse lângă ferestre.

— America, vino aici! a spus Kriss pe un ton imperativ.

Până și Celeste s-a întors zâmbind și mi-a făcut semn să mă duc într-acolo.

Ceea ce m-ar fi putut aștepta mă neliniștea puțin, dar, cu toate acestea, m-am îndreptat spre ele.

— O, Doamne! am țipat.

— Știu, a oftat Celeste.

Acolo, în grădină, jumătate dintre paznicii din palat alergau fără cămăși. Aspen îmi spusese că tuturor paznicilor li se administrau injecții pentru a-i ajuta să fie puternici, dar făceau și multe exerciții ca să-și mențină fizicul într-o stare excelentă.

Deși toate îi eram devotate lui Maxon, prezența băieților drăguți era ceva ce nu puteam ignora.

— Tipul cu părul blond, a spus Kriss. Ei bine, cred că e blond. Au părul atât de scurt!

— Mie-mi place ăsta, a șoptit Elise când un alt paznic a trecut în fugă pe sub fereastra noastră.

Kriss a chicotit:

— Nu-mi vine să cred că facem asta!

— O, o! Tipul ăla, de-acolo, cu ochi verzi, a spus Celeste, arătând spre Aspen.

Kriss a oftat.

— Am dansat cu el de Halloween și pot să spun că e la fel de amuzant pe cât e de chipeș.

— Și eu am dansat cu el, s-a lăudat Celeste. În mod sigur e cel mai frumos paznic din palat.

A trebuit să râd un pic. M-am întrebat cum s-ar fi simțit dacă ar fi știut că, înainte, fusese un Șase.

L-am urmărit cum alerga și m-am gândit la sutele de ori în care mă îmbrățișase. Distanța tot mai mare dintre mine și Aspen părea inevitabilă, dar chiar și acum trebuia să mă întreb dacă exista vreo modalitate de a păstra ceva din ceea ce era între noi. Dacă aveam nevoie de el?

— Dar ție care îți place, America? a întrebat Kriss.

Singurul care îmi atrăgea cu adevărat atenția era Aspen și, după ce tânjisem după el, chestia asta mi se părea cam prostească. Am evitat întrebarea.

— Nu știu. Toți sunt destul de drăguți.

— Destul de drăguți? a repetat Chloe. Cred că glumești! Tipii ăștia sunt unii dintre cei mai arătoși pe care i-am văzut vreodată.

— Sunt doar niște băieți fără cămăși, am contracarat.

— Sigur, mai bine te bucuri un minut de priveliște, înainte să fii nevoită să te uiți doar la noi trei, a spus ea tăios.

— Mă rog. Fără cămașă, Maxon arată la fel de bine ca oricare dintre tipii ăia.

— Poftim? a țipat Kriss.

La o secundă după ce mi-au ieșit cuvintele din gură, mi-am dat seama ce am spus. Trei perechi de ochi s-au ațintit asupra mea.

— Când mai exact ați fost tu și Maxon dezbrăcați până la brâu? a vrut să știe Celeste.

— Eu nu!

— Dar el a fost? a întrebat Kriss.

— Asta ai vrut să obții ieri, cu rochia aia dezgustătoare? Celeste a icnit.

— Târâtură ce ești!

— Poftim? am strigat.

— Ei bine, la ce altceva te așteptai? s-a răstit ea, încrucișându-și brațele. Doar dacă nu vrei să ne spui tot ce s-a întâmplat și de ce ne-am înșelat atât de mult.

Însă nu aveam cum să le explic acest lucru. Faptul că îl dezbrăcasem pe Maxon nu fusese chiar un gest romantic, dar nu puteam să le spun că îi îngrijisem rănile de pe spate, pe care i le făcuse tatăl său. Era un secret pe care îl păstrase toată viața. Dacă l-aș fi trădat acum, ar fi însemnat sfârșitul nostru.

— Celeste s-a lipit de el pe jumătate goală, într-un coridor! am acuzat, arătând-o cu degetul.

A căscat gura.

— De unde știi?

— Toată lumea s-a dezbrăcat cu Maxon? a întrebat Elise, îngrozită.

— Noi n-am fost goi! am strigat.

— OK, a spus Kriss și și-a întins brațele. Trebuie să clarificăm situația. Cine ce a făcut cu Maxon?

Pentru un moment, am tăcut toate, niciuna dintre fete nedorind să vorbească prima.

— Eu l-am sărutat, a spus Elise. De trei ori și atât.

— Eu nu l-am sărutat deloc, a mărturisit Kriss. Dar asta pentru că eu am ales să nu o fac. Dacă l-aș fi lăsat, el m-ar fi sărutat.

— Serios? Nici măcar o dată? a întrebat Celeste, șocată.

— Nici măcar o dată.

— Ei bine, eu l-am sărutat mult. Celeste și-a dat părul pe spate, hotărând să fie mândră și nu jenată. Cel mai grozav sărut a fost cel de pe coridor, într-o noapte. Celeste m-a privit. Tot șușoteam despre cât de incitant era că puteam fi prinși.

În cele din urmă, toate privirile s-au îndreptat asupra mea. M-am gândit la vorbele regelui, care sugerau că poate celelalte fete erau mult mai promiscue decât eram eu pregătită să fiu. Dar acum știam că era doar o altă armă din arsenalul său, o modalitate de a mă face să mă simt lipsită de importanță. Am mărturisit.

— Eu m-am sărutat prima dată cu Maxon, nu Olivia. Nu am vrut să știe nimeni. Și am avut... mai multe momente intime și, într-una dintre acele dăți, Maxon a rămas fără cămașă.

— A rămas fără cămașă? Ca și când, prin magie, i-a zburat peste cap? a insistat Celeste.

— Și-a dat-o jos, am mărturisit.

Nemulțumită, Celeste a stăruit.

— El și-a dat-o jos sau *tu* ai făcut-o?

— Cred că amândoi am făcut-o.

După un moment tensionat, Kriss a început din nou.

— Bine, acum știm toate care e situația.

— Și care e? a întrebat Elise.

Nimeni nu a răspuns.

— Vreau doar să spun..., am început eu. Toate acele momente au fost foarte importante pentru mine, iar eu țin la Maxon.

— Vrei să spui că noi nu ținem la el? s-a răstit Celeste.

— Știu că tu nu.

— Cum îndrăznești?

— Celeste, toată lumea știe că îți dorești pe cineva care să aibă putere. Pot să pun pariu că îl placi destul de mult pe Maxon, dar că nu ești îndrăgostită de el. Scopul tău e să pui mâna pe coroană.

Fără să nege, ea s-a întors spre Elise.

— Și ea? Tu nu-ți arăți niciodată emoțiile.

— Sunt rezervată. Poate că ar fi bine să-ncerci și tu asta cândva, a reacționat Elise imediat.

Scânteia de furie pe care am văzut-o în Elise m-a făcut să o plac mai mult.

— În familia mea, a continuat ea, toate căsătoriile sunt aranjate. Știam ce urmează să mi se întâmple, iar asta-i tot. Poate că nu sunt îndrăgostită până peste urechi

de Maxon, dar îl respect. Dragostea poate să apară mai târziu.

Kriss i-a vorbit cu compătimire:

— Asta a sunat cam trist, Elise.

— Nu este. Există lucruri mai importante decât dragostea.

Am privit-o toate lung pe Elise, cuvintele ei răsunând încă în minţile noastre. Din dragoste am luptat pentru familia mea şi pentru Aspen. Iar acum, cu toate că gândul mă speria, eram sigură că toate acţiunile mele care aveau legătură cu Maxon – chiar şi cele iremediabil de prosteşti – erau determinate de acel sentiment. Cu toate acestea, dacă exista ceva mai important decât asta?

— Ei bine, eu am s-o spun: îl iubesc, a izbucnit Kriss. Îl iubesc şi vreau ca el să se însoare cu mine.

Întoarsă brusc în discuţia de faţă, mi-am dorit să mă fac una cu covorul. Ce declanşasem?

— Bine, America, recunoaşte, mi-a cerut Celeste.

Am îngheţat, abia respirând. Mi-a luat o clipă să găsesc cuvintele potrivite.

— Maxon ştie ce simt, iar asta e tot ce contează.

Răspunsul meu a făcut-o să-şi dea ochii peste cap, dar nu a mai insistat. Fără îndoială, se temea că, dacă ar fi continuat, şi eu aş fi procedat la fel.

Am rămas pe loc, uitându-ne una la alta. Alegerea se desfăşura de luni de zile, iar acum, în sfârşit, vedeam adevărata competiţie. Toate aflaserăm câte ceva despre relaţia celorlalte cu Maxon – măcar un aspect al ei – şi puteam să le comparăm.

Câteva secunde mai târziu, regina a intrat și ne-a ura
o dimineață plăcută. După ce am făcut o reverență în fa
ei, ne-am retras toate. În colțuri, în noi însene. Poate c
așa trebuia să se întâmple. Eram patru fete și un prin
iar trei dintre noi aveau să plece în curând, cu doar
poveste interesantă despre modul în care ne-am petrec
toamna.

Capitolul 5

Îmi frângeam mâinile în timp ce mă îndreptam spre biblioteca de la parter, în încercarea de a-mi găsi cuvintele potrivite. Știam că trebuia să îi explic lui Maxon ceea ce tocmai se întâmplase, înainte să audă de la celelalte fete, dar asta nu însemna că așteptam cu nerăbdare această discuție.

— Cioc, cioc, a spus el și a intrat. A observat că eram îngrijorată. Ce s-a întâmplat?

— Să nu te enervezi, l-am avertizat în clipa în care s-a apropiat.

El a încetinit pasul, iar privirea îngrijorată a fost înlocuită de una prudentă.

— Voi încerca.

— Fetele știu că te-am văzut fără cămașă, i-am spus și am zărit întrebarea care i se năștea pe buze. Nu am pomenit nimic de spatele tău, am declarat repede. Deși am vrut

să o fac, pentru că acum ele cred că eram în mijlocul unei sesiuni serioase de giugiuleală.

El a zâmbit.

— Până la urmă, acolo s-a ajuns.

— Nu glumi, Maxon! Acum, fetele mă urăsc.

Lumina nu i-a părăsit ochii atunci când m-a îmbrățișat.

— Dacă e o consolare, să știi că nu sunt supărat. Câtă vreme mi-ai păstrat secretul, nu mă deranjează. Cu toate că sunt puțin șocat că le-ai spus. Cum de-ați ajuns să vorbiți despre asta?

Mi-am îngropat capul în pieptul lui.

— Nu cred că pot să-ți spun.

— Hmm. Și-a trecut degetul mare de-a lungul spatelui meu. Credeam că trebuia să lucrăm la încrederea dintre noi.

— Facem asta. Îți cer să ai încredere că, dacă îți spun, situația doar se va înrăutăți.

Poate că mă înșelam, dar eram destul de sigură că, dacă i-aș fi mărturisit lui Maxon că ne uitam pe furiș la paznicii transpirați și pe jumătate dezbrăcați, am fi intrat toate în belea.

— Bine, a spus el în cele din urmă. Fetele știu că m-ai văzut parțial dezbrăcat. Mai e și altceva?

Am ezitat.

— Știu că pe mine m-ai sărutat prima. Iar eu știu tot ce ai făcut și ce n-ai făcut cu ele.

El s-a tras în spate.

— Poftim?

— După ce mi-a scăpat chestia asta cu cămașa dată jos, ne-am tot acuzat una pe cealaltă, și toată lumea a vorbit

pe șleau. Știu că ți-ai petrecut destul timp sărutând-o pe Celeste și că ai fi sărutat-o demult și pe Kriss, dacă ți-ar fi permis să o faci. Totul a ieșit la iveală.

Și-a trecut mâna peste față și a făcut câțiva pași, gândindu-se la ce auzise.

— Așadar, nu mai am parte de intimitate? Deloc? Din cauză că voi patru a trebuit să vă comparați?

Frustrarea lui era evidentă.

— Știi, pentru cineva pe care-l preocupă onestitatea, ar trebui să fii recunoscător.

El s-a oprit și m-a țintuit cu privirea.

— Poftim?

— Acum se știe totul. Toate știm cam cum stăm, iar eu, una, sunt recunoscătoare.

El și-a dat ochii peste cap.

— Recunoscătoare?

— Dacă mi-ai fi spus că, din punct de vedere fizic, eu și Celeste eram cam la fel de apropiate de tine, nu aș fi încercat niciodată să te ispitesc așa cum am făcut-o aseară. Știi cât de umilită m-am simțit?

El a pufnit și a început din nou să se plimbe prin încăpere.

— Te rog, America, ai spus și ai făcut atât de multe lucruri nechibzuite, încât sunt surprins că te mai simți rușinată.

A fost nevoie de o secundă pentru ca vorbele lui să mă lovească din plin; poate din cauza faptului că mi se oferise o educație mai puțin rațională. Maxon mă plăcuse dintotdeauna sau cel puțin așa spusese. Știu că alți oameni

considerau asta un lucru rău. Oare și el o făcea, deși știa că nu e bine?

— Atunci, voi pleca, am spus liniștită, incapabilă să-l privesc în ochi. Îmi pare rău că mi-a scăpat toată chestia asta cu cămașa.

Am început să mă îndepărtez, simțindu-mă atât de neînsemnată, încât m-am întrebat dacă el a observat măcar.

— Hai, America. Nu am spus-o...

— Nu, e-n regulă, am bolborosit. Voi avea mai multă grijă la ce spun.

Am urcat la etaj, fără să-mi dau seama dacă voiam ca Maxon să vină sau nu după mine. Nu a venit.

Când am ajuns în camera mea, Anne, Mary și Lucy erau acolo; îmi schimbau cearșafurile și ștergeau praful de pe rafturi.

— Bună ziua, domniță, m-a întâmpinat Anne. Doriți niște ceai?

— Nu, vreau doar să stau în balcon pentru o clipă. Dacă vin musafiri, să le spui că mă odihnesc.

Anne s-a încruntat puțin, dar a încuviințat din cap.

— Desigur.

Am petrecut ceva timp inspirând aerul curat, apoi am răsfoit lectura pe care ne-o repartizase Silvia. Am dormit un pic și am cântat la vioară. Cât timp puteam să le evit pe celelalte fete și pe Maxon, chiar nu-mi păsa ce făceam.

Cu regele plecat, ne era permis să mâncăm în camerele noastre, așa că am mâncat. Când mâncasem deja jumătate din porția mea de pui cu lămâie și piper, cineva

a bătut la ușă. Poate că eram paranoică, dar eram sigură că era Maxon. În niciun caz nu puteam să-l văd acum. Le-am înșfăcat pe Mary și pe Anne și m-am îndreptat spre baie.

— Lucy, am șoptit. Spune-i că fac baie.

— Lui? O baie?

— Da. Să nu-l lași să intre, am instruit-o.

— Despre ce e vorba? a întrebat Anne, când am închis ușa și mi-am lipit urechea de aceasta.

— Auziți ceva? am întrebat eu.

Cele două și-au apropiat urechile de ușă și au așteptat să-și dea seama dacă se auzea ceva clar.

Am auzit vocea înăbușită a lui Lucy, dar apoi mi-am lipit urechea de crăpătura ușii, iar următoarea conversație s-a auzit mult mai clar.

— Este în baie, Înălțimea Voastră, a răspuns Lucy calmă.

Era Maxon.

— Oh. Speram că mai mânca. M-am gândit că aș fi putut lua cina cu ea.

— A hotărât să facă o baie înainte să mănânce.

În vocea ei se simțea o ușoară ezitare; faptul că nu era cinstită o stânjenea.

Hai, Lucy. Rezistă.

— Am înțeles. Ei bine, poate o trimiți la mine după ce termină baia. Aș vrea să-i vorbesc.

— Ăăă... s-ar putea să dureze foarte mult, Înălțimea Voastră.

Maxon a făcut o pauză.

— Oh. Foarte bine. Atunci, te rog să o anunți că am venit pe-aici și spune-i să trimită după mine dacă vrea să stăm de vorbă. Spune-i să nu își facă griji în privința orei; voi veni.

— Da, domnule.

A urmat o tăcere atât de lungă, încât am început să cred că plecase.

— Ăăă, mulțumesc, a zis el în cele din urmă. Noapte bună.

— Noapte bună, Înălțimea Voastră.

M-am mai ascuns câteva secunde, ca să mă asigur că plecase. Când am ieșit, Lucy încă mai stătea lângă ușă. M-am uitat la toate slujnicele mele, citindu-le întrebarea în ochi.

— În seara asta cred că vreau să fiu singură, am spus nehotărâtă. De fapt, cred că sunt gata să mă odihnesc. Dacă îmi luați voi tava cu cina, eu mă voi pregăti de culcare.

— Doriți ca una dintre noi să rămână? a întrebat Mary. În cazul în care hotărâți să trimiteți după prinț?

Am văzut speranța în ochii lor, dar a trebuit să le dezamăgesc.

— Nu, am nevoie doar de puțină odihnă. Îl voi vedea pe Maxon dimineață.

Era ciudat să mă cuibăresc în pat conștientă că între mine și Maxon rămăsese ceva nerezolvat, dar nu știam cum să îi vorbesc acum. Nu avea sens. Trecuserăm deja prin atâtea împreună, încercaserăm de atât de multe ori să facem această relație să devină reală; dar era clar că dacă asta urma să se întâmple, nu avea să fie prea curând.

*

Am fost trezită brutal, înainte de ivirea zorilor. Lumina din hol mi-a inundat camera, iar eu m-am frecat la ochi în clipa în care a intrat un paznic.

— Lady America, vă rog, treziți-vá, a spus el.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, căscând.

— E o urgență. Vrem să coborâți la parter.

Brusc, sângele mi-a înghețat în vene. Ai mei erau morți; știam. Trimiseserăm paznici; îi avertizaserám pe cei de acasă că așa ceva era posibil, dar rebelii erau prea de tot. Același lucru i se întâmplase și lui Natalie. Dupá ce rebelii i-au omorât sora mai mică, a părăsit Alegerea, căci rămăsese unicul copil. Niciuna dintre familiile noastre nu mai era în siguranță.

Am aruncat într-o parte așternuturile și mi-am pus halatul și papucii de casă. Am alergat pe hol și pe scări cât de repede am putut, cât pe ce să alunec de două ori pe trepte.

Când am ajuns la parter, Maxon, care era acolo, vorbea aprins cu un gardian. Am alergat spre el, uitând tot ce se întâmplase în ultimele două zile.

— Sunt bine? am întrebat, încercând să nu plâng. Cât de rău e?

— Poftim? a întrebat el și m-a îmbrățișat pe neașteptate.

— Părinții mei, frații și surorile mele. Sunt în regulă?

Maxon s-a îndepărtat rapid de mine și m-a privit în ochi.

— Sunt bine, America. Îmi pare rău; ar fi trebuit să-mi dau seama că la asta te-ai fi gândit prima dată.

M-am simțit atât de ușurată, încât aproape că am început să plâng.

Maxon a părut ușor confuz când a continuat:

— Există rebeli în palat.

— Ce? am țipat. De ce nu ne ascundem?

— Nu au venit să ne atace.

— Atunci, *de ce* sunt aici?

El a oftat.

— Sunt doar doi rebeli din tabăra de Nord. Nu sunt înarmați și cer anume să discute cu mine... și cu tine.

— De ce cu mine?

— Nu știu; dar am de gând să le vorbesc, așa că m-am gândit să-ți ofer și ție ocazia să o faci.

M-am privit și mi-am trecut mâna peste păr.

— Sunt în cămașă de noapte.

El a zâmbit.

— Știu, dar e o chestiune foarte neprotocolară. E în regulă.

— Tu *vrei* să vorbesc cu ei?

— Asta depinde doar de tine, dar sunt curios să aflu de ce vor să vorbească cu tine în mod deosebit. Nu cred că-mi vor spune dacă nu vei fi acolo.

Am dat din cap și m-am gândit la asta. Nu eram sigură că voiam să vorbesc cu rebelii. Înarmați sau nu, probabil că erau mult mai periculoși decât aș fi putut fi eu vreodată. Dar, dacă Maxon credea că eram în stare să o fac, poate că trebuia...

— Bine, am spus eu, adunându-mă. Bine.

— America, nu vei păți nimic. Îți promit. Încă ținându-mă de mână, mi-a strâns ușor degetele. S-a întors către

paznic: Ia-o înainte. Să-ți ții arma pregătită, pentru orice eventualitate.

— Desigur, Înălțimea Voastră, a răspuns el și ne-a escortat după colț, în Sala Mare, unde doi oameni stăteau în picioare, înconjurați de mai mulți paznici.

În doar câteva secunde, l-am zărit pe Aspen în mulțime.

— Ai putea să-ți potolești câinii? a întrebat unul dintre rebeli.

Era înalt, slab și blond. Ghetele îi erau murdare de noroi, iar ținuta lui semăna cu una pe care ar fi purtat-o un Șapte: o pereche de pantaloni groși, strâmtați ca să-i vină ficși pe picior, și o cămașă peticită, pe sub o jachetă de piele uzată. La gât îi atârna o busolă ruginită, pe un lanț lung, care se mișca odată cu el. Părea dur fără a fi înspăimântător, lucru la care nu mă așteptasem.

Și mai neașteptat era faptul că însoțitorul lui era o fată. Și ea purta ghete; dar, ca și când încerca să fie, în același timp, inventivă și la modă, purta colanți și o fustă din același material ca al pantalonilor bărbatului. În ciuda faptului că era înconjurată de paznici, își ținea șoldul în lateral, încrezătoare. Chiar dacă nu i-aș fi recunoscut chipul, mi-aș fi amintit de jacheta ei. Tăiată foarte scurt și din denim, acoperită de ceea ce păreau zeci de flori brodate.

Asigurându-se că îmi aduceam aminte cine era, a făcut o mică reverență în fața mea. Am scos un sunet care se situa undeva între un râset și un icnet.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Maxon.

— Mai târziu, am șoptit.

Derutat, dar calm, m-a strâns încurajator și s-a concentrat din nou asupra oaspeților noștri.

— Am venit să-ți vorbim pașnic, a spus bărbatul. Nu suntem înarmați, iar paznicii tăi ne-au controlat. Știu că nu s-ar cădea să cerem să vorbim între patru ochi, dar nimeni nu ar trebui să audă lucrurile pe care vrem să le discutăm cu tine.

— Și America? a întrebat Maxon.

— Vrem să vorbim și cu ea.

— Cu ce scop?

— Repet, a spùs tânărul, aproape îngâmfat, oamenii ăștia nu trebuie să ne audă.

Jucăuș, a arătat cu brațul către cei din încăpere.

— Dacă tu crezi că îi puteți face rău...

— Știu că ești sceptic în privința noastră, și pe bună dreptate, dar nu avem niciun motiv să vă facem rău niciunuia dintre voi. Vrem să vorbim.

Maxon s-a gândit preț de un minut.

— Tu, a spus el și s-a uitat la unul dintre paznici, trage o masă și patru scaune. Apoi, vă rog pe toți să le faceți loc oaspeților noștri.

Paznicii s-au supus și am tăcut cu toții vreme de câteva minute stânjenitoare. În clipa în care, în cele din urmă, masa a fost dată jos din stiva din colț, împreună cu două scaune de fiecare parte, Maxon i-a făcut semn perechii să ni se alăture acolo.

În timp ce mergeam spre masă, paznicii s-au retras, formând în tăcere un perimetru în jurul camerei și ațintindu-și privirile asupra celor doi rebeli, de parcă ar fi fost pregătiți să tragă în orice secundă.

Când am ajuns în dreptul mesei, bărbatul a întins mâna.

— Nu crezi că ar trebui să ne prezentăm?

Maxon l-a privit precaut, dar apoi a consimțit.

— Maxon Schreave, suveranul tău.

Tânărul a chicotit.

— Sunt onorat, domnule.

— Și tu ești?

— Domnul August Illéa, la dispoziția voastră.

CAPITOLUL 6

Eu și Maxon ne-am uitat unul la celălalt, apoi ne-am îndreptat din nou privirea asupra rebelilor.

— M-ai auzit bine. Sunt un Illéa. Și asta prin naștere. Iar ea va fi prin căsătorie, mai devreme sau mai târziu, a spus August, dând din cap în direcția fetei.

— Georgia Whitaker, a zis ea. Și, desigur, știm totul despre tine, America.

Mi-a zâmbit din nou, iar eu i-am zâmbit la rândul meu. Nu eram sigură că aveam încredere în ea, dar, cu siguranță, nu o uram.

— Așadar, tatăl meu avea dreptate.

Maxon a oftat. M-am uitat la el, confuză. Maxon știa că mai existau descendenți direcți ai lui Gregory Illéa în țară?

— Mi-a zis că, într-o zi, vei veni după coroană.

— Nu-ți vreau coroana, l-a asigurat August.

— Bine, pentru că am de gând să conduc această țară, i-a răspuns Maxon. Am fost crescut pentru asta, iar dacă tu crezi că poți să vii aici și să pretinzi că ești stră-străne-potul lui Gregory...

— Nu-ți vreau coroana, Maxon! Distrugerea monarhiei e mai mult dorința rebelilor din Sud. Noi avem alte scopuri.

August s-a așezat la masă și s-a rezemat de spătarul scaunului. Apoi, ca și când noi am fi intrat în casa lui, și-a fluturat mâna, invitându-ne să luăm loc.

Eu și Maxon ne-am privit din nou și ne-am așezat, urmați repede de Georgia. August ne-a privit o vreme, fie analizându-ne, fie încercând să hotărască de unde să înceapă.

Poate ca să ne amintească cine era șeful, Maxon a spart gheața.

— Vreți ceai sau cafea?

Georgia s-a înveselit.

— Cafea?

Fără să vrea, Maxon a zâmbit la entuziasmul ei și s-a întors în spate, ca să-i atragă atenția unui paznic.

— Vrei să trimiți una dintre slujnice să aducă niște cafea, te rog? Și, pentru numele lui Dumnezeu, să te asiguri că e tare. Apoi și-a îndreptat din nou atenția spre August. Nu pot să-mi imaginez ce vrei de la mine, i-a spus. Se pare că ți-ai propus să vii când toți cei din palat dorm și presupun că ai vrea ca vizita asta să rămână pe cât se poate de secretă. Spune ce ai de zis. Nu pot să-ți promit că-ți voi da ce dorești, dar te voi asculta.

August a dat aprobator din cap și s-a aplecat în față.

— De zeci de ani căutăm jurnalele lui Gregory. Știm că au existat acum mult timp și, recent, o sursă pe care nu pot dezvălui ne-a confirmat acest lucru. August s-a întors către mine: Și, ca să știi, nu prezentarea ta din cadrul *Actualităților* a scos asta la iveală.

Am oftat ușurată. În clipa în care a menționat jurnalele, am început să mă blestem în minte și să mă pregătesc pentru mai târziu, când Maxon avea să adauge asta pe lista lucrurilor prosteşti pe care le făcusem.

— Nu ne-am dorit niciodată să înlăturăm monarhia, i-a spus el lui Maxon. Chiar dacă s-a instalat într-o manieră foarte coruptă, nu ne deranjează să avem un lider suveran, mai ales dacă acel lider ești tu.

Maxon era calm, dar îi simțeam mândria.

— Mulțumesc.

— Noi vrem alte lucruri, anumite libertăți. Ne dorim oficiali desemnați și ne dorim să nu mai existe caste.

August a spus toate acestea ca și când ar fi fost ușor de făcut. Dacă-mi văzuse prezentarea scoasă din *Actualități*, trebuia să știe mai bine.

— Te porți de parcă aș fi deja rege, i-a răspuns Maxon, frustrat. Chiar dacă ar fi posibil, nu pot să-ți ofer, pur și simplu, ceea ce-mi ceri.

— Dar ești deschis la idee?

Maxon și-a ridicat mâinile, și le-a pus pe masă și s-a aplecat înainte.

— În acest moment, este irelevant la ce sunt deschis. Nu sunt rege.

August a oftat și s-a uitat la Georgia. Păreau să comunice fără cuvinte, iar intimitatea lor mă impresiona. Iată-i aici, într-o situație foarte tensionată – una în care se implicaseră presupunând că nu aveau cum să o depășească –, iar sentimentele pe care le aveau unul față de celălalt erau atât de vizibile.

— Că tot veni vorba despre regi, a adăugat Maxon, explică-i tu Americăi cine ești. Sunt sigur că te-ai descurca mai bine ca mine.

Știam că asta era o metodă prin care Maxon trăgea de timp, ca să se gândească la o modalitate de a prelua controlul asupra situației, dar nu mă deranja. Eram foarte nerăbdătoare să înțeleg.

August a zâmbit fără să fie amuzat.

— Asta chiar *este* o poveste interesantă, ne-a asigurat el, entuziasmul din vocea lui făcând aluzie la câte de incitantă urma să fie istorisirea sa. După cum știți, Gregory a avut trei copii: Katherine, Spencer și Damon. Katherine s-a căsătorit cu un prinț, Spencer a murit, iar Damon a fost cel care a moștenit tronul. Atunci când Justin, fiul lui Damon, a murit, vărul său Porter Schreave a devenit prinț, căsătorindu-se cu tânăra văduvă a lui Justin, care câștigase Alegerea cu doar trei ani înainte. Acum, Schreave e familia regală. Nu ar trebui să mai existe membri Illéa. Dar noi existăm.

— Noi? a întrebat Maxon pe un ton calculat, ca și când s-ar fi așteptat să audă niște cifre.

August nu a făcut decât să încuviințeze din cap. Zgomotul unor tocuri a anunțat că slujnica venea. Maxon și-a

pus un deget pe buze, ca și cum August ar fi îndrăznit să spună mai multe în prezența acesteia. Slujnica a lăsat tava jos și ne-a turnat cafea tuturor. Georgia și-a luat imediat cana, așteptând să fie umplută. Mie nu-mi prea plăcea cafeaua – era prea amară pentru gustul meu –, dar știam că avea să mă ajute să mă trezesc, așa că mi-am făcut curaj să beau.

Înainte să apuc să iau o înghițitură, Maxon a împins ușor zaharnița spre mine. De parcă ar fi știut.

— Ce spuneai? i-a dat ghes Maxon, care nu și-a pus zahăr în cafea.

— Spencer nu a murit, a spus hotărât August. Știa ce a făcut tatăl său ca să preia conducerea țării, știa că sora lui mai mare fusese practic vândută pentru a se căsători cu un bărbat pe care îl ura, și știa că asta se aștepta și din partea lui. Nu a putut să o facă, așa că a fugit.

— Unde a plecat? am întrebat, vorbind pentru prima dată.

— S-a ascuns la rude și prieteni și, până la urmă, a înființat o tabără în Nord, împreună cu niște oameni care gândeau la fel ca el. Acolo e mai frig, atmosfera e mai umedă și e atât de greu de navigat, încât nimeni nu încearcă. În cea mai mare parte a timpului, acolo ne ducem traiul liniștiți.

Un pic șocată, Georgia l-a înghiontit.

August și-a venit în fire.

— Presupun că acum ți-am indicat cum să ne invadezi chiar tu. Vreau să-ți reamintesc faptul că noi n-am ucis niciodată niciun ofițer sau vreun alt membru din personalul tău și că evităm, cu orice preț, să-i rănim. Tot

ce ne-am dorit vreodată a fost să desființăm castele. Ca să facem asta, aveam nevoie de o dovadă care să confirme că Gregory a fost bărbatul despre care ni s-a spus întotdeauna. Acum o avem, iar America a făcut destule aluzii în privința acesteia, încât simțim că, dacă vrem, putem să o exploatăm. Totuși, nu o facem. Nu dacă nu suntem nevoiți.

Maxon a luat o înghițitură mare de cafea și și-a lăsat cana pe masă.

— Sincer, nu știu ce ar trebui să fac cu aceste informații. Ești un descendent direct de-al lui Gregory Illéa, dar nu vrei coroana. Ai venit după lucruri pe care doar regele ți le poate oferi, dar ai cerut să fii primit în audiență de mine și de una dintre fetele din Elită. Tatăl meu nici măcar nu este aici.

— Știm, a replicat August. Am ales intenționat acest moment.

Maxon a pufnit.

— Dacă nu vrei coroana, ci doar lucruri pe care eu nu ți le pot oferi, de ce ai venit?

August și Georgia s-au uitat unul la celălalt, probabil pregătindu-se pentru cea mai importantă cerere.

— Am venit să-ți cerem toate lucrurile astea pentru că știm că ești un om înțelept. Te-am urmărit toată viața, și o vedem în ochii tăi. O văd și acum.

Am studiat reacția lui Maxon la aceste cuvinte, dar am încercat să fiu discretă.

— Nici ție nu îți plac castele. Nu-ți place felul în care tatăl tău conduce țara asta. Nu vrei să lupți în războaie

despre care știi că sunt doar o modalitate de distragere a atenției. Mai mult decât orice, cât trăiești, îți dorești să fie pace. Presupunem că, odată ce vei deveni rege, situația s-ar putea schimba cu adevărat. Și așteptăm asta de mult timp. Suntem pregătiți să așteptăm și mai mult. Rebelii din Nord sunt dispuși să își dea cuvântul că nu vor mai ataca niciodată palatul și că vom face tot posibilul să-i oprim sau să-i încetinim pe rebelii din Sud. Vedem atât de multe lucruri pe care tu, din spatele acestor ziduri, nu le poți vedea. Ți-am jura credință, fără nicio îndoială, dacă ai vrea să ne dai un semn că ești dispus să conlucrezi cu noi pentru un viitor care, în cele din urmă, le-ar oferi oamenilor din Illéa o șansă de a-și trăi viața.

Maxon nu părea să știe ce să spună, așa că am vorbit eu.

— Și, până la urmă, ce vor rebelii din Sud? Doar să ne omoare pe toți?

August și-a mișcat capul într-un fel care nici nu infirma, nici nu confirma nimic.

— Asta face parte din planul lor, desigur, dar numai ca să nu mai existe cine să lupte împotriva lor. Prea multă populație este asuprită, iar celula asta tot mai mare i-a condus la ideea că ei înșiși ar putea să conducă țara. America, tu ești o Cinci; știu că ai văzut destui oameni care urăsc monarhia.

Maxon m-a privit discret. Eu am încuviințat scurt din cap.

— Bineînțeles c-ai văzut. Pentru că, odată ce-ajungi jos, singura ta opțiune este să-i învinuiești pe cei din vârf.

În cazul ăsta, au un motiv bun – la urma urmei, un Unu i-a condamnat la viața pe care o duc, fără vreo speranță reală de a și-o îmbunătăți. Cei care îi conduc pe rebelii din Sud și-au convins discipolii că singura cale de-a lua înapoi ceea ce cred că le aparține este să ia de la monarhie. Dar au fost oameni care au părăsit tabăra rebelilor sudiști și care ni s-au alăturat. Știu sigur că, de îndată ce sudiștii vor prelua controlul, nu vor vrea să împartă bogăția. Când s-a întâmplat așa ceva în istorie? Planul lor este să distrugă tot ce are Illéa, să preia controlul, să facă o grămadă de promisiuni și să-i lase pe toți în aceeași situație în care se află acum. Sunt sigur că, pentru majoritatea oamenilor, lucrurile se vor înrăutăți. Cei din Șase și din Șapte nu vor ajunge într-o castă superioară, cu excepția câtorva aleși, pe care rebelii îi vor manipula de dragul spectacolului. Cei din Doi și din Trei nu vor mai rămâne cu nimic. Câțiva oameni se vor simți răzbunați, dar asta nu va rezolva nimic. Dacă nu există staruri pop care să cânte acele melodii care-ți amorțesc mintea, atunci nu vor exista nici muzicieni care să-i acompanieze din cabinele din spate, nici funcționari care să alerge încolo și-ncoace cu casetele, nici proprietari de magazine care să vândă muzica. Eliminarea unei persoane din vârf distruge mii din partea de jos.

Pentru o clipă, s-a lăsat tăcerea, iar August a părut frământat de griji. Apoi a continuat:

— Istoria cu Gregory se va repeta, doar că mai rău. Sudiștii sunt pregătiți să fie mult mai ucigași decât ai putea fi tu vreodată, iar șansele ca țara să-și revină sunt slabe.

Va fi aceeași veche asuprire, sub un nume nou-nouț... iar poporul tău va avea de suferit cum nu a mai suferit niciodată.

S-a uitat în ochii lui Maxon. Părea să existe un soi de înțelegere între ei doi, probabil pentru că amândoi erau meniți să conducă.

— Nu avem nevoie decât de un semn, iar noi vom face tot ce vom putea să te ajutăm să schimbi lucrurile, în mod pașnic și corect. Poporul tău merită o șansă.

Maxon s-a uitat la masă. Nu puteam să-mi imaginez controversa din mintea lui.

— Ce fel de semn? a întrebat el șovăitor. Bani?

— Nu, a răspuns August, aproape râzând. Avem mai multe fonduri decât ți-ai putea închipui.

— Cum se poate așa ceva?

— Din donații, a replicat el simplu.

Maxon a dat din cap, dar eu am fost surprinsă. Donațiile însemnau că erau oameni – cine știa cât de mulți – care îi sprijineau. Cât de mare era forța rebelă din Nord când acei simpatizanți erau luați în considerare? Câți oameni din țară cereau aceleași lucruri pentru care veniseră cei doi?

— Atunci, dacă nu este vorba despre bani, a zis Maxon în cele din urmă, ce vrei?

August și-a înclinat capul spre mine.

— Să o alegi pe ea.

Deoarece știam cum avea să reacționeze Maxon, mi-am acoperit fața cu palmele.

A urmat un lung moment de tăcere, înainte ca Maxon să-şi piardă cumpătul.

— Nu voi permite nimănui să-mi spună cu cine pot sau nu să mă căsătoresc! Te joci cu viaţa mea!

Am privit în sus la timp ca să-l văd pe August stând în picioare, de cealaltă parte a mesei.

— Şi palatul s-a jucat ani de zile cu vieţile oamenilor. Maturizează-te, Maxon. Tu eşti prinţul. Dacă-ţi doreşti blestemata de coroană, atunci păstreaz-o. Însă acest privilegiu e însoţit de responsabilităţi.

Paznicii se îndreptau prudent spre noi, alertaţi de tonul lui Maxon şi de atitudinea agresivă a lui August. Acum cu siguranţă auzeau tot.

Maxon s-a ridicat să-l contrazică.

— Nu-mi vei alege tu soţia. Punct.

August, foarte hotărât, a făcut un pas înapoi şi şi-a încrucişat braţele.

— Bine! Noi avem o altă opţiune, dacă aceasta nu funcţionează.

— Cine?

August şi-a dat ochii peste cap.

— De parcă ţi-aş spune, având în vedere cât de calm ai reacţionat prima dată.

— Spune-mi.

— Chiar nu contează dacă-i asta sau alta. Vrem doar să ştim că vei avea un partener care va gândi la fel în ceea ce priveşte acest plan.

— Numele meu este America, nu *Asta*, am spus cu înverşunare, ridicându-mă şi privindu-l drept în ochi. Nu

sunt o jucărie în mica voastră revoluție. Tot vorbești despre faptul că toată lumea din Illéa va avea șansa de a-și trăi viața după bunul plac. Și cu mine cum rămâne? Cum rămâne cu viitorul meu? În planul acesta, eu nu contez?

Le-am studiat cu atenție chipurile, în așteptarea unui răspuns. Toți tăceau. Am observat paznicii care ne încon-jurau, pe margine.

Am coborât vocea.

— Susțin desființarea castelor, dar nu poți să te joci cu mine. Dacă ești în căutarea unui pion, la etaj e o fată atât de îndrăgostită de el, încât ar face orice i-ai cere, dacă asta ar însemna o cerere în căsătorie până la sfârșitul zilei. Și celelalte două... între datorie și prestigiu, ar intra în joc. Du-te și alege una dintre ele.

Fără să aștept să mi se dea voie, m-am întors să plec, pe cât de repede se putea într-un halat și papuci de casă.

— America! Așteaptă! a strigat Georgia.

Am ieșit pe ușă înainte să mă prindă din urmă.

— Stai puțin.

— Ce-i?

— Ne pare rău. Am crezut că sunteți îndrăgostiți. Nu ne-am dat seama că îi ceream un lucru pe care nu-l dorea. Eram siguri că va fi de acord.

— Nu înțelegeți. S-a săturat atât de mult să fie hărțuit și să primească ordine. Nu aveți idee prin ce a trecut.

Am simțit că-mi venea să plâng și am clipit, concen-trându-mă asupra broderiilor de pe jacheta Georgiei.

— Știu mai multe decât crezi, a spus ea. Poate nu totul, dar mult. Am urmărit foarte atent Alegerea și se

pare că voi doi vă înțelegeți foarte bine. El pare atât de fericit în preajma ta. Și, în plus... știm cum ți-ai salvat slujnicele.

A durat o secundă ca să-mi dau seama ce însemna asta. Cine ne urmărea, din partea lor?

— Și am văzut ce-ai făcut pentru Marlee. Te-am văzut luptând. Și apoi, prezentarea ta, acum câteva zile. Georgia s-a oprit și a început să râdă. Ai avut ceva curaj. Ne-ar prinde bine o fată curajoasă.

Am clătinat din cap.

— Nu încercam să fiu o eroină. De cele mai multe ori, nu mă simt nici pe departe curajoasă.

— Și? Nu contează ce crezi tu despre felul tău de-a fi; contează doar ce faci. Tu, mai mult decât celelalte, iei decizii corecte, fără să te gândești la ce va însemna asta pentru tine. Maxon are niște candidate grozave aici, dar ele nu-și vor murdări mâinile ca să îndrepte lucrurile. Nu ca tine.

— Multe le-am făcut din egoism. Marlee era importantă pentru mine, așa cum sunt și slujnicele mele.

Ea s-a apropiat mai mult.

— Dar acele acțiuni nu au avut urmări?

— Ba da.

— Și probabil știai că așa se va întâmpla. Ai intervenit pentru acei oameni care nu pot vorbi în nume propriu. Asta e ceva special, America.

Laudele acestea erau diferite față de cele pe care eram obișnuită să le primesc. Mă descurcam când tata îmi spunea că sunt o cântăreață frumoasă sau când Aspen îmi

zicea că eram cea mai frumoasă ființă pe care o văzus vreodată... dar așa ceva? Era aproape copleșitor.

— Sincer, având în vedere unele dintre lucrurile pe care le-ai făcut, nu-mi vine să cred că regele îți permite să rămâi. Toată chestia de la *Actualități*...

Georgia a scos un fluierat.

Am râs.

— Era atât de furios.

— Am fost șocată că ai reușit să rămâi în viață!

— Crede-mă, am scăpat ca prin urechile acului. Și, în majoritatea zilelor, simt că nu mai am mult până să fiu dată afară.

— Dar Maxon te place, nu-i așa? Felul în care te apără...

Am ridicat din umeri.

— Sunt zile în care mă simt atât de încrezătoare și altele în care nu știu ce să cred. Astăzi nu e o zi bună. Nici ieri nu a fost. Și nici alaltăieri, dacă e să fiu cinstită.

A dat aprobator din cap.

— Ei bine, noi te susținem, chiar și așa.

— Pe mine și pe altcineva, am corectat-o.

— Așa e.

Din nou, nu mi-a oferit niciun indiciu cu privire la cealaltă favorită a ei.

— Ce-a fost cu reverența din pădure? Ți-ai bătut joc de mine? am întrebat.

Ea a zâmbit.

— Știu că, judecând după modul în care ne purtăm uneori, s-ar putea să nu pară așa, dar nouă chiar ne pasă de familia regală. Dacă o pierdem, rebelii sudiști vor

câștiga. Dacă vor prelua controlul cu adevărat... ei bine, l-ai auzit pe August. Georgia a clătinat din cap. În orice caz, eram sigură că mă uitam la viitoarea mea regină, așa că m-am gândit că meritai măcar o reverență.

Logica ei era atât de stupidă, încât m-a făcut din nou să râd.

— Nu pot să-ți spun cât de bine e să vorbesc cu o fată care nu-mi e rivală.

— Ai început să obosești? m-a întrebat cu o expresie înțelegătoare.

— Odată cu restrângerea grupului de fete, situația s-a înrăutățit. Adică, știam că așa se va întâmpla... dar se pare că nu mai încerc să fiu fata pe care ar alege-o Maxon, ci mă asigur că nu va alege alte fete. Nu știu dacă are sens ce spun.

Ea a dat din cap.

— Are. Dar, hei, pentru asta te-ai înscris.

Am chicotit.

— De fapt, nu m-am înscris. Într-un fel, am fost... încurajată să o fac. Nu voiam să fiu prințesă.

— Serios?

— Serios.

A zâmbit.

— Faptul că nu-ți dorești coroana înseamnă că, probabil, ești cea mai în măsură să o ai.

M-am uitat la ea lung, iar ochii ei mari m-au convins că ea chiar credea asta. Speram să o întreb mai multe, dar Maxon și August au ieșit din Sala Mare, părând surprinzător de calmi. De la distanță, îi urma un singur paznic.

August o privea pe Georgia de parcă suferise că nu fusese lângă ea, chiar dacă doar pentru zece minute. Poate că aceasta era singurul motiv pentru care Georgia se afla astăzi aici.

— America, ești bine? a întrebat Maxon.

— Da.

Puterea mea de a-l privi în ochi dispăruse din nou.

— Ar trebui să te pregătești pentru mâine, a comentat el. Paznicii au jurat să păstreze secretul și aș aprecia dacă și tu ai face la fel.

— Desigur.

Răceala mea părea să-l nemulțumească, dar cum altfel se presupunea că trebuia să mă port acum?

— Domnule Illéa, a fost o plăcere. Vom vorbi în curând.

Maxon i-a întins mâna. August i-a strâns-o cu blândețe.

— Dacă ai nevoie de ceva, nu ezita să ne spui. Suntem cu adevărat de partea ta, Alteță.

— Mulțumesc.

— Georgia, să mergem. Unii dintre paznici stau cu degetul pe trăgaci.

Ea a chicotit.

— Ne mai vedem, America.

Am dat din cap, sigură că nu aveam s-o mai văd vreodată, și tristă din cauza asta. A trecut pe lângă Maxon și l-a luat de mână pe August. Urmați de un paznic, au ieșit pe ușile deschise ale palatului, lăsându-ne pe mine și pe Maxon singuri în foaier.

El și-a ridicat privirea spre mine. Eu am murmurat ceva și am arătat spre etaj, din mers.

Obiecția lui rapidă de a mă alege nu a făcut decât să-mi amintească de durerea provocată de vorbele lui din bibliotecă, din ziua precedentă. Credeam că, după tot ce s-a întâmplat în sala de refugiu, între noi exista un fel de înțelegere. Dar se părea că totul devenise și mai confuz decât fusese atunci când încercam să-mi dau seama cât de mult îl plăceam pe Maxon.

Nu știam ce însemna asta pentru noi. Sau dacă mai exista un „noi" pentru care merita să-mi fac griji.

Capitolul 7

Oricât de repede am ajuns în camera mea, Aspen s-a dovedit și mai rapid. N-ar fi trebuit să fiu surprinsă. Aspen știa palatul atât de bine, încât, probabil, acum asta era o nimica toată pentru el.

— Hei, am început eu, un pic nesigură de ce să spun.

M-a îmbrățișat rapid, apoi s-a retras.

— Asta-i fata mea.

Am zâmbit.

— Da?

— I-ai pus la locul lor, Mer. Riscându-și viața, Aspen și-a trecut un deget peste obrazul meu. Chiar meriți să fii fericită. Toți meritățm.

— Mulțumesc.

Zâmbind, și-a coborât mâna spre brățara pe care mi-o adusese Maxon din Noua Asie și a tras-o deoparte, ca să o atingă pe cea făcută de mine, dintr-un nasture dăruit de el. S-a uitat cu tristețe la mica noastră amintire.

— Vom vorbi în curând. Serios. Trebuie să lămurim multe lucruri.

Cu asta, Aspen s-a îndepărtat pe coridor. Am oftat și mi-am cuprins capul între mâini. Presupunea că refuzul meu însemna că-l îndepărtam pe Maxon pentru totdeauna? Credea că voiam să ne reluăm relația?

Dar apoi, nu tocmai îl *îndepărtasem* pe Maxon?

Nu mă gândisem ieri că aveam nevoie de Aspen în viața mea?

Atunci, de ce părea totul groaznic?

Atmosfera din Salonul Doamnelor era întunecată. Regina Amberly își scria scrisorile și, din când în când, observam că trăgea cu ochiul, ca să ne studieze pe toate patru. După ziua de ieri, evitam să facem orice ar fi presupus să interacționăm una cu alta. Celeste avea un teanc de reviste și stătea întinsă pe canapea. Cu o mișcare foarte chibzuită, Kriss își luase jurnalul și începuse să scrie, așezându-se, încă o dată, în apropierea reginei. Eu de ce nu mă gândisem la asta? Elise scosese un set de creioane de desenat, iar acum lucra la ceva, lângă fereastră. Eu stătea pe un scaun imens, lângă ușă, și citeam o carte.

Așa, nici măcar nu trebuia să ne privim.

Am încercat să mă concentrez asupra cuvintelor din fața mea, dar mă tot întrebam pe cine voiau ca prințesă rebelii nordici, dacă nu mă puteau avea pe mine. Celeste era foarte populară, iar oamenii ar fi urmat-o cu ușurință. M-am întrebat dacă erau conștienți de cât de manipulatoare putea să fie. Dacă știau lucruri despre

mine, poate că știau și despre ea. Oare Celeste ascundea mai multe decât ghicisem?

Kriss era dulce și, potrivit acelui sondaj de acum ceva timp, era una dintre favoritele oamenilor. Familia ei nu era foarte importantă, dar ea era mai prințesă decât noi. Avea acel aer. Poate că asta era marea ei calitate; nu era perfectă, dar era atât de simpatică. Erau zile în care până și eu voiam să o urmez pe Kriss.

Cea la care mă gândeam cel mai puțin era Elise. Recunoscuse că nu-l iubea pe Maxon și că se afla aici din obligație. Când a vorbit despre asta, eu chiar am crezut că se referea la obligația față de familia ei sau de rădăcinile ei din Noua Asie, nu față de rebelii nordici. În afară de asta, era atât de stoică și de calmă. Nu avea nimic de rebelă.

Și de aceea am fost brusc sigură că ea era preferata lor. Părea că se străduiește cel mai puțin să concureze și își recunoscuse fățiș indiferența față de Maxon. Poate că nu *trebuia* să se străduiască pentru că, până la urmă, avea o armată de susținători care să-i ofere, oricum, coroana.

— Gata, a spus regina pe neașteptate. Veniți aici, toate. Și-a împins la o parte măsuța și s-a ridicat în clipa în care toate ne-am îndreptat agitate spre ea. Ceva nu e în regulă. Ce anume? a vrut să știe.

Ne-am uitat una la alta, niciuna din noi nedorindu-și să-i explice. În cele din urmă, Kriss cea prea-perfectă a vorbit.

— Înălțimea Voastră, tocmai ce ne-am dat brusc seama de cât de intensă este competiția aceasta. Suntem un pic mai mult conștiente de relația fiecăreia cu prințul și ne

este greu să ne gândim la asta și să mai și vrem să vorbim chiar acum.

Regina a dat din cap cu înțelegere.

— Cât de des vă gândiți la Natalie? a întrebat.

Natalie plecase abia de-o săptămână. Eu mă gândeam la ea aproape în fiecare zi. Și la Marlee mă gândeam tot timpul și, din când în când, și la alte fete.

— Întotdeauna, a spus Elise încet. Era atât de veselă.

Spunând asta, a zâmbit. Crezusem mereu că Natalie o enerva pe Elise, de vreme ce ea era atât de rezervată, iar Natalie atât de expansivă. Dar poate că a fost genul acela de prietenie în care contrariile se atrag.

— Uneori, râdea din mai nimic, a adăugat Kriss. Era contagios.

— Exact, a spus regina. Am fost și eu în locul vostru și știu cât e de dificil. Încerci să anticipezi ce trebuie să faci; încerci să anticipezi tot ce face el. Analizezi fiecare conversație, încerci să citești printre rânduri. Este obositor.

Parcă vedeam cum o povară se ridica de pe umerii noștri. Cineva ne înțelegea.

— Dar să știți un lucru: în ciuda tensiunii pe care o simțiți între voi, veți suferi de fiecare dată când una va pleca. Nimeni nu va înțelege vreodată această experiență așa cum o fac celelalte fete care au trecut prin asta, mai ales Elita. S-ar putea să vă certați, dar asta fac surorile. Fetele acestea, a spus ea și ne-a arătat pe fiecare dintre noi, vor fi cele pe care le veți suna aproape zilnic în primul an, îngrozite la gândul de a face o greșeală și dorindu-vă să vă sprijine. Când veți da petreceri, acestea vor fi numele

pe care le veți scrie în capul listei de invitați, chiar sub numele membrilor familiei voastre. Pentru că asta sunteți acum. Nu veți pierde niciodată aceste relații.

Ne-am uitat una la alta. Dacă aș fi prințesă și s-ar întâmpla să am nevoie de o perspectivă rațională, pe Elise aș suna-o prima dată. Dacă m-aș certa cu Maxon, Kriss mi-ar aminti de toate părțile lui bune. Și Celeste... ei bine, nu eram atât de sigură, dar dacă cineva avea să-mi spună vreodată să fiu mai fermă în privința vreunui lucru, ea ar fi aceea.

— Așadar, nu vă grăbiți, ne-a sfătuit ea. Adaptați-vă situației în care vă aflați. Și lăsați totul să curgă de la sine. Nu voi îl alegeți; el vă alege pe voi. Nu are sens să le urâți pe celelalte pentru asta.

— Știți pe care și-o dorește cel mai mult? a întrebat Celeste.

Și, pentru prima dată, am auzit îngrijorarea în vocea ei.

— Nu, a mărturisit regina Amberly. Uneori, mi se pare că aș putea să ghicesc, dar nu pretind că înțeleg tot ce simte Maxon. Știu pe cine ar alege regele, dar nimic mai mult.

— Dumneavoastră pe cine ați alege? am întrebat și apoi m-am blestemat pentru că am fost atât de directă.

Ea a zâmbit cu bunătate.

— Sinceră să fiu, nu mi-am permis să mă gândesc la asta. Mi s-ar frânge inima să încep s-o iubesc pe una dintre voi ca pe o fiică, pentru ca mai apoi s-o pierd. Nu aș putea suporta.

Mi-am coborât privirea, nesigură dacă acele cuvinte au fost sau nu menite să ne aline.

— Vă spun că aș fi fericită ca oricare dintre voi să facă parte din familia mea.

Am ridicat ochii și am urmărit cum s-a uitat la noi, pe rând.

— Deocamdată, avem de lucru, a încheiat ea.

Am rămas acolo în tăcere și ne-am gândit la vorbele ei înțelepte. Nu-mi făcusem niciodată timp să mă uit la concurentele ultimei Alegeri, să le găsesc pozele sau să mă interesez în vreun fel de ele. Știam câteva nume, în mare parte pentru că femeile mai în vârstă le menționau în conversații, când cântam la petreceri. Pentru mine nu a fost niciodată atât de important; aveam deja o regină și nici când eram copilă nu mă gândisem vreodată la posibilitatea de a deveni prințesă. Însă acum mă întrebam câte dintre femeile care o vizitau pe regină sau care veneau de Halloween erau fostele ei rivale, acum cele mai apropiate prietene ale sale.

Celeste a plecat prima, îndreptându-se către confortul canapelei. Cuvintele reginei Amberly nu păreau să însemne prea mult pentru ea. Dintr-un anumit motiv, acela a fost indiciul meu. Toate cele întâmplate în ultimele zile mi-au îngreunat iar inima, și simțeam că nu mai avea mult până să cedeze.

Am făcut o plecăciune.

— Vă rog să mă scuzați, am murmurat, înainte să mă îndrept rapid spre ușă.

Nu aveam un plan. Aș fi putut să mă duc să stau un minut în baie sau să mă ascund într-unul dintre numeroasele dormitoare de la parter. Poate că aveam să

mă duc în camera mea, unde aș fi plâns până n-aș mai fi putut.

Din nefericire, părea că universul complota împotriva mea. Afară, chiar lângă Salonul Doamnelor, Maxon se plimba înainte și înapoi, părând că încearcă să afle răspunsul unei ghicitori. M-a văzut înainte să mă pot ascunde undeva.

Dintre toate lucrurile pe care voiam să le fac acum, acesta era ultimul de pe listă.

— Mă gândeam dacă să te rog să ieși, mi-a zis.

— De ce ai nevoie? i-am răspuns scurt.

Maxon a rămas pe loc, încă adunându-și curajul să spună ceva care, în mod evident, îl înnebunea.

— Așadar, e o fată care mă iubește mai presus de orice?

Mi-am încrucișat brațele. După ultimele zile, ar fi trebuit să prevăd această schimbare de atitudine.

— Da.

— Nu două?

M-am uitat la el, aproape iritată că avea nevoie să-i explic. *Nu știi deja ce simt?* am vrut să țip. *Nu-ți amintești de sala de refugiu?*

Dar, sincer, și eu aveam acum nevoie de o confirmare. Ce se întâmplase de am devenit atât de nesigură, atât de repede?

Regele. Insinuările lui în legătură cu ceea ce făcuseră celelalte fete și lauda meritelor acestora mă făceau să mă simt neînsemnată. Și toate greșelile mele cu Maxon din săptămâna asta agravau situația. Singura cale prin care am fi sfârșit vreodată prin a fi împreună era Alegerea;

dar se părea că, atât timp cât continua, nu aveam cum să fiu sigură de nimic.

— Mi-ai spus că nu ai încredere în mine, l-am acuzat. Alaltăieri, ți-ai propus să mă umilești, iar ieri, practic, mi-ai spus că sunt o rușine. Și, în urmă cu doar câteva ore, sugestia de a te căsători cu mine te-a înfuriat. Iartă-mă dacă acum nu mă simt atât de sigură în relația noastră.

— America, uiți că nu am făcut asta niciodată, a spus cu pasiune, dar fără niciun fel de mânie. Tu ai cu cine să mă compari. Eu nici măcar nu știu cum să am o relație obișnuită, și primesc o singură șansă. Tu ai avut cel puțin două. O să greșesc.

— Nu mă deranjează greșelile, i-am replicat. Incertitudinea mă deranjează. În cea mai mare parte a timpului, nici nu-mi dau seama ce se întâmplă.

El a tăcut pentru un moment, iar eu mi-am dat seama că ajunseserăm la o răscruce foarte importantă. Făcuserăm aluzii la atât de multe lucruri, dar nu mai puteam continua așa mult timp. Chiar dacă am fi ajuns împreună, clipele astea de nesiguranță aveau să ne chinuie.

— Tot continuăm să facem asta, am șoptit, epuizată de jocul ăsta. Ne apropiem, dar apoi se întâmplă ceva și totul se năruie, iar tu nu pari niciodată în stare să iei o hotărâre. Dacă mă vrei atât de mult pe cât ai pretins dintotdeauna, de ce nu s-a terminat toată povestea asta?

Cu toate că îl acuzasem că nu-i păsa deloc de mine, frustrarea lui s-a transformat în tristețe.

— Pentru că în jumătate din timp eram sigur că iubeai pe altcineva, iar în cealaltă, mă îndoiam că m-ai putea iubi vreodată, a răspuns, făcându-mă să mă simt groaznic.

— Ca și când eu nu am avut motive să mă îndoiesc? Pe Kriss o tratezi de parcă-i raiul pe pământ, iar apoi te prind cu Celeste...

— Ți-am explicat asta.

— Da, dar tot m-a durut când v-am văzut.

— Ei bine, și pe mine mă doare să văd cât de repede te închizi în tine. De ce faci ăsta?

— Nu știu, dar poate că nu ar trebui să te mai gândești la mine o vreme.

Tăcerea s-a lăsat abrupt.

— Ce înseamnă asta?

Am ridicat din umeri.

— Aici mai sunt trei fete. Dacă ești atât de îngrijorat că ai o singură șansă, s-ar putea să vrei să te asiguri că nu ți-o risipești cu mine.

Am plecat, furioasă pe Maxon că m-a făcut să mă simt așa... și furioasă pe mine că am înrăutățit și mai mult lucrurile.

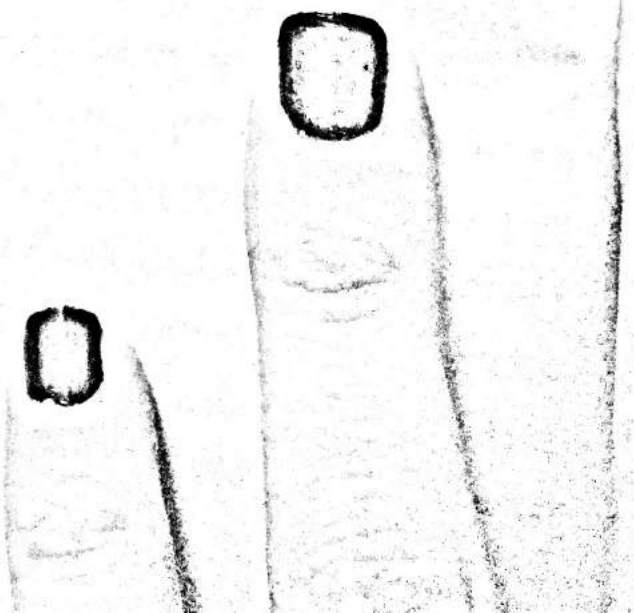

Capitolul 8

Am urmărit cum palatul era transformat. Aproape peste noapte, pomi de Crăciun bogați au fost înșiruiți de-a lungul coridoarelor de la parter, pe balustradele scărilor au fost atârnate ghirlandele, și toate aranjamentele florale au fost schimbate pentru a îngloba ilice sau vâsc. Ciudat era că, dacă deschideam ferestrele de la camera mea, afară parcă încă era sfârșitul verii. Mă întrebam dacă palatul putea, cumva, să fabrice zăpadă. Poate dacă i-aș fi cerut lui Maxon, s-ar fi ocupat de asta.

Sau poate că nu.

Zilele au trecut. Am încercat să nu fiu supărată că Maxon făcea exact ceea ce îl rugasem, dar când distanța dintre noi s-a mărit, mi-am regretat mândria. M-am întrebat dacă așa trebuia să se întâmple mereu. Îmi era menit să spun ceva greșit, să fac alegerea greșită? Chiar dacă Maxon era ce-mi doream, nu aveam să mă adun niciodată suficient de mult încât relația să devină reală.

Toată situația mă obosea; era aceeași problemă cu care mă confruntasem de când Aspen a intrat pe ușa palatului. Și am suferit din cauza asta; sfâșierea s-a transformat în confuzie.

În timpul după-amiezilor, obișnuiam să mă plimb prin palat. Deoarece nu aveam voie în grădini, Salonul Doamnelor, zi după zi, parcă era o închisoare.

Am observat schimbarea când mă plimbam. Ca și când un semnal nevăzut îi pusese în mișcare pe toți cei din palat. Paznicii se mișcau mai puțin, iar slujnicele mergeau un pic mai repede. Chiar și eu mă simțeam ciudat, ca și cum nu aș mai fi fost atât de bine-venită aici ca acum câteva clipe. Înainte să-mi dau seama ce simțeam, regele a apărut de după colț, urmat de un mic alai.

Apoi, totul a căpătat sens. În absența lui, palatul devenise mai primitor, iar acum, că era acasă, toți eram supuși din nou capriciilor sale. Nu era de mirare că rebelii nordici erau încântați de Maxon.

În clipa în care regele a apărut, am făcut o reverență. El a ridicat o mână, iar bărbații din spatele lui s-au oprit când s-a apropiat de mine, lăsându-ne ceva spațiu ca să vorbim.

— Lady America. Văd că încă mai ești aici, a spus el, zâmbetul și cuvintele sale contrazicându-se.

— Da, Maiestate.

— Și cum ai fost în absența mea?

Am zâmbit.

— Tăcută.

— Ce fată cuminte. A plecat, dar apoi și-a amintit ceva și s-a întors. Mi s-a adus la cunoștință că, dintre fetele

rămase, tu ești singura care mai primești bani pentru participare. Elise a renunțat la banii ei voluntar, aproape imediat după ce plățile au fost oprite pentru Doi și Trei.

Asta nu mă surprindea. Elise era o Patru, dar familia ei deținea hoteluri exclusiviste. Nu prea se speteau să facă bani așa cum o făceau negustorii din Carolina.

— Cred că asta ar trebui să se termine, a anunțat el, făcându-mă să revin cu picioarele pe pământ.

Am rămas cu gura căscată.

— Doar dacă, desigur, ești aici pentru bani și nu pentru că îl iubești pe fiul meu.

Mi-a aruncat o privire pătrunzătoare, provocându-mă să-i contest decizia.

— Aveți dreptate, am spus și-am urât felul în care au sunat cuvintele. Așa este corect.

Am văzut că era dezamăgit că nu m-am împotrivit mai mult.

— Mă voi ocupa de asta imediat, a fost replica lui.

A plecat, iar eu am rămas acolo, încercând să nu mă compătimesc. Într-adevăr, era corect. Cum părea că eu eram singura care primea cecuri? În cele din urmă, oricum avea să se termine. Am oftat și m-am îndreptat spre camera mea. Singurul lucru pe care puteam să-l fac era să le scriu alor mei și să le spun că nu aveau să mai primească bani.

Am deschis ușa și, pentru prima dată, slujnicele mele m-au ignorat complet. Anne, Mary și Lucy erau în colțul din spate, aplecate deasupra unei rochii la care păreau să lucreze, sfădindu-se în legătură cu progresul lor.

— Lucy, ai spus că ai să termini tivul seara trecută, a zis Anne. Ai plecat mai devreme ca să-l faci.

— Știu, știu. Am fost distrasă. Pot să-l fac acum.

Ochii ei erau rugători. Lucy era deja un pic mai sensibilă, iar eu știam că felul mai dur de-a fi al Annei o afecta uneori.

— Ai fost cam distrasă în ultimele zile, a comentat Anne.

Mary a întins mâinile.

— Calmează-te. Dă-mi rochia, înainte să o strici.

— Îmi pare rău, a spus Lucy. Lasă-mă să o iau acum și voi face tivul.

— Ce se întâmplă cu tine? a vrut Anne să știe. Te porți atât de ciudat.

Lucy s-a uitat la ea, cu ochii împietriți. Oricare ar fi fost secretul ei, părea îngrozită să-l împărtășească.

Mi-am dres vocea.

Și-au întors capetele în direcția mea și, pe rând, au făcut reverențe.

— Nu știu ce se întâmplă, le-am spus pe când mă îndreptam spre ele, dar sunt foarte sigură că slujnicele reginei nu se ceartă așa. În plus, pierdem timpul, dacă avem de lucru.

Anne, încă furioasă, a arătat-o pe Lucy cu degetul.

— Dar ea...

Am redus-o la tăcere cu un mic gest al mâinii, un pic surprinsă că a avut imediat efect.

— Fără ceartă. Lucy, de ce nu iei rochia să o termini în camera de lucru, iar noi vom avea timp să ne gândim.

Lucy a luat-o fericită, atât de recunoscătoare pentru ocazia de a scăpa, încât, practic, a fugit din cameră. Bosumflată, Anne a urmărit-o cum pleca. Mary părea îngrijorată, dar, supusă, s-a întors la treabă fără să spună un cuvânt.

Mi-a luat două minute întregi să-mi dau seama că atmosfera din camera mea era prea mohorâtă ca să mă pot concentra. Am luat niște hârtie și un stilou și m-am întors la parter. M-am întrebat dacă, iertând-o pe Lucy, am procedat corect. Poată că ar fi fost bine dacă le-aș fi lăsat să lămurească situația. Poate că intervenția mea avea să le slăbească hotărârea de a mă ajuta. Niciodată nu le mai dădusem ordine ca acum.

M-am oprit în fața Salonului Doamnelor. Nici acela nu părea locul potrivit. Am mers de-a lungul holului principal și am găsit un colțișor cu o bancă. Părea plăcut acolo. Am intrat grăbită în bibliotecă, am luat o carte și m-am întors în colțișor, unde m-am trezit practic ascunsă de planta uriașă de lângă bancă. Fereastra mare dădea în grădină și, pentru un minut, palatul nu mi-a mai părut atât de mic. Am urmărit păsările care zburau pe-afară și am încercat să găsesc cea mai blândă cale de a le spune părinților mei că nu aveau să mai primească cecuri.

— Maxon, nu putem să mergem la o întâlnire adevărată? Undeva în afara palatului?

Am recunoscut imediat vocea lui Kriss. Hm. Poate că, până la urmă, Salonul Doamnelor nu ar fi fost atât de aglomerat.

Când el i-a răspuns, i-am auzit veselia din glas.

— Iubito, aș vrea să putem, dar chiar dacă lucrurile ar fi fost calme, ar fi dificil.

— Vreau să te văd undeva unde nu ești prinț, s-a smiorcăit ea drăgăstos.

— Ah, dar eu sunt prinț peste tot.

— Știi la ce mă refer.

— Știu. Sincer, îmi pare rău că nu-ți pot oferi asta. Cred că ar fi frumos să te văd într-un loc unde nu ai face parte din Elită. Dar asta e viața pe care-o duc.

Vocea lui a devenit puțin tristă.

— Ai regreta? a întrebat-o. Așa va fi, pentru tot restul vieții tale. Pereți frumoși, dar tot pereți. Mama abia dacă părăsește palatul o dată sau de două ori pe an.

Printre frunzele dese ale plantei, i-am privit cum trec pe lângă mine, fără să știe că sunt acolo.

— Și dacă tu crezi că publicul este băgăreț acum, va fi mult mai rău când vei fi singura fată pe care o vor urmări. Știu că sentimentele tale pentru mine sunt profunde. Simt asta în fiecare zi. Dar cum rămâne cu viața care vine odată cu mine? Îți dorești asta?

Păreau să se fi oprit undeva pe hol, deoarece vocea lui Maxon se auzea la fel de tare.

— Maxon Schreave, a început Kriss, faci să sune ca și cum pentru mine e un sacrificiu să mă aflu aici. În fiecare zi, sunt *recunoscătoare* că sunt aleasă. Uneori, încerc să-mi imaginez cum ar fi fost dacă nu ne-am fi întâlnit niciodată... Aș prefera să te pierd acum, decât să duc o viață fără asta.

Vocea ei se îngroșa. Nu credeam că plângea, dar era pe-aproape.

— Vreau să știi că te-aș dori și fără hainele frumoase și camerele superbe. Maxon, te-aș dori și fără coroană. Te vreau doar pe tine.

Pentru moment, Maxon a rămas fără cuvinte, iar eu mi-am imaginat cum o ținea aproape de el sau cum îi ștergea lacrimile care de-acum probabil că îi alunecau pe obraji.

— Nu pot să-ți spun ce înseamnă pentru mine să aud așa ceva. Mi-am dorit foarte mult să mi se spună că eu sunt cel care contează, a mărturisit el calm.

— Ești, Maxon.

A urmat un alt moment de tăcere.

— Maxon?

— Da?

— Eu... nu cred că vreau să mai aștept.

Cu toate că știam că aveam să regret, la auzul acelor cuvinte am lăsat în liniște hârtia și stiloul la o parte, m-am descălțat și am alergat spre capătul holului. Am tras cu ochiul în jur și i-am văzut ceafa lui Maxon în clipa în care Kriss abia și-a strecurat mâna în gulerul costumului său. Când s-au sărutat, părul i-a alunecat într-o parte și, pentru primul ei sărut, părea că se descurca foarte bine. Mai bine decât o făcuse Maxon, asta era sigur.

M-am ascuns după colț și, o secundă mai târziu, am auzit-o chicotind. Maxon a oftat, pe jumătate triumfător, pe jumătate ușurat. M-am îndreptat repede spre locul meu și m-am întors spre fereastră, pentru orice eventualitate.

— Când mai putem să facem asta? a întrebat ea încet.

— Hm. Ce zici peste exact atâta timp cât ne ia să ajungem de aici în camera ta?

Râsetul lui Kriss s-a stins odată ce au pornit din nou de-a lungul holului. Am rămas acolo nemișcată preț de un minut, apoi mi-am luat stiloul și hârtia, acum găsindu-mi ușor cuvintele.

Mamă și tată,

Sunt atât de multe de făcut zilele astea, încât trebuie să fiu concisă. Într-un efort de a-mi arăta devotamentul față de Maxon, și nu față de luxul de a face parte din Elită, am renunțat să mai fiu plătită pentru participarea mea. Îmi dau seama că vă anunț din scurt, dar sunt sigură că, având în vedere banii care ni s-au dat până acum, nu ne pot lipsi prea multe.

Sper că vestea asta nu vă va dezamăgi prea mult. Îmi este dor de voi și sper că ne vom vedea din nou, în curând.

Vă iubesc pe toți.

America

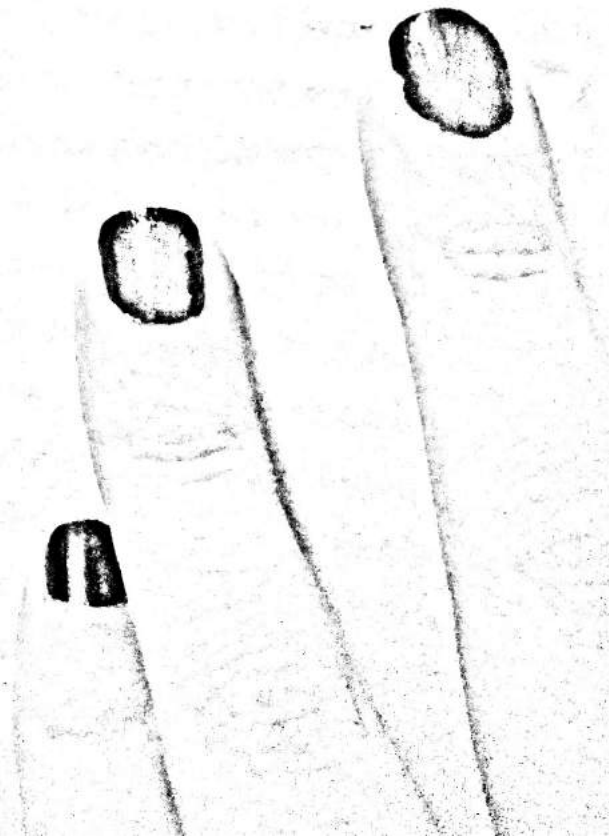

Capitolul 9

În urma a ceea ce publicul avea să perceapă ca pe o săptămână mai degrabă lipsită de evenimente, *Actualitățile* nu conțineau prea multe știri. După ultimele informații concise din partea regelui cu privire la vizita lui din Franța, legătura i-a fost dată lui Gavril care, neprotocolar, intervieva acum Elita rămasă, în legătură cu niște lucruri care nu păreau să conteze în acest moment al competiției.

Dar, pe de altă parte, ultima dată când ne puseseră întrebări despre ceva care *într-adevăr* conta, eu am sugerat desființarea castelor și aproape că am fost dată afară din concurs.

— Lady Celeste, ați văzut camerele prințesei? a întrebat Gavril, jovial.

Am zâmbit în sinea mea, recunoscătoare că nu mi-a adresat aceeași întrebare. Celeste a reușit să-și arate și mai mult zâmbetul perfect și, înainte să răspundă, și-a dat ușor părul, jucăuș, peste umăr.

— Ei bine, Gavril, încă nu. Dar cu siguranță sper să câștig acest privilegiu. Desigur, regele Clarkson ne-a oferit cele mai frumoase dormitoare, nu pot să-mi imaginez ceva mai bun decât ceea ce avem deja. Ăăă... paturile sunt atât de...

Când a zărit doi paznici intrând în grabă în studio, Celeste s-a bâlbâit un pic. Locurile noastre erau aranjate în așa fel, încât i-am văzut cum au alergat spre rege, dar Kriss și Elise stăteau cu spatele la ce se întâmpla. Amândouă au încercat să-și întoarcă discret capetele, dar asta nu le-a ajutat cu nimic.

— Luxoase. Și ar fi mai mult decât mi-aș putea dori..., a continuat Celeste, nu în totalitate concentrată asupra răspunsului ei.

Dar se părea că nu trebuia să fie. Regele s-a ridicat, a venit lângă ea și a întrerupt-o brusc.

— Doamnelor și domnilor, îmi cer scuze pentru întrerupere, dar acest lucru este foarte urgent.

Într-o mână ținea strâns o bucată de hârtie, iar cu cealaltă își netezea cravata. Vocea lui era liniștită.

— Încă de la nașterea țării noastre, forțele rebele au fost blestemul societății noastre. De-a lungul anilor, mijloacele lor de a ataca palatul, ca să nu mai vorbim de omul de rând, au devenit mult mai agresive. Se pare că apelează la noi metode josnice. După cum probabil știți bine, cele patru tinere domnișoare rămase în urma Alegerii reprezintă o gamă diversă de caste. Avem o Doi, o Trei, o Patru și o Cinci. Suntem onorați să avem un grup atât de variat, dar acest lucru i-a stimulat pe rebeli

în mod ciudat. Regele s-a uitat la noi, peste umăr, apoi a continuat: Suntem pregătiți pentru atacurile asupra palatului, iar când rebelii atacă publicul, intervenim cât putem. Și nu v-aș tulbura dacă aș crede că eu, ca rege al vostru, aș putea să vă apăr, dar... Rebelii atacă în funcție de castă.

Cuvintele au plutit în aer. Într-un gest aproape prietenos, eu și Celeste ne-am privit confuze.

— De multă vreme își doresc să pună capăt monarhiei. Atacurile recente asupra familiilor acestor tinere fete au arătat cât de departe sunt dispuși să meargă, iar noi am trimis gărzi de la palat pentru a-i proteja pe cei dragi Elitei. Dar acum, asta nu mai este de ajuns. Dacă sunteți Doi, Trei, Patru sau un Cinci – adică dacă faceți parte din aceleași caste ca oricare dintre domnișoarele de față –, s-ar putea să fiți atacați de rebeli doar din cauza acestui fapt.

Eu mi-am acoperit gura și am auzit-o pe Celeste icnind.

— Începând de astăzi, rebelii intenționează să-i atace pe cei din Doi și să-și croiască drum spre celelalte caste, a adăugat solemn regele.

Era sinistru. Dacă nu ne puteau obliga să abandonăm Alegerea pentru familiile noastre, aveau să convingă o foarte mare parte a țării să-și dorească să ne elimine. Cu cât rezistam mai mult, cu atât oamenii aveau să ne urască pe *noi* pentru că le puneam *viețile* în pericol.

— Acestea sunt, într-adevăr, veşti triste, regele meu, a spus Gavril, rupând tăcerea.

Regele a încuviințat din cap.

— Desigur, vom căuta o soluție. Însă avem informații despre opt atacuri care s-au petrecut astăzi în cinci provincii diferite, toate asupra cetățenilor din Doi, toate având cel puțin un deces.

Mâna care îmi încremenise peste gură mi-a alunecat în dreptul inimii. Azi, din cauza noastră, muriseră oameni.

— Deocamdată, a continuat regele Clarkson, vă recomandăm să stați aproape de casă și să vă luați toate măsurile de siguranță posibile.

— Excelent sfat, regele meu, a spus Gavril. S-a întors către noi. Domnișoarelor, doriți să adăugați ceva?

Elise a clătinat din cap, pur și simplu.

Kriss a inspirat adânc.

— Știu că oamenii din Doi și din Trei sunt vizați, dar căminele voastre sunt mai în siguranță decât cele ale castelor inferioare. Cred că ar fi o idee bună dacă ați putea să găzduiți o familie din Patru sau din Cinci, pe care o cunoașteți bine.

Celeste a dat aprobator din cap.

— Rămâneți în siguranță. Faceți ceea ce spune regele.

Apoi s-a întors spre mine, iar eu mi-am dat seama că trebuia să spun ceva. Când am apărut la *Actualități* și m-am simțit un pic pierdută, am avut tendința să mă uit la Maxon, de parcă el ar fi putut să-mi dea sfaturi în tăcere. Conform obiceiului, i-am căutat privirea. Însă nu i-am văzut decât părul blond în timp ce se uita fix în jos, încruntătura-i demoralizată fiind singurul lucru evident.

Bineînțeles că își făcea griji pentru poporul său. Însă asta nu avea legătură doar cu protejarea cetățenilor lui. Știa că era posibil să plecăm.

Și nu ar fi trebuit să o facem? Câți oameni din Cinci puteau să-și piardă viețile pentru că eu stăteam pe scaunul meu, în luminile strălucitoare ale studioului din palat?

Cum puteam – eu sau oricare dintre fete – să îndurăm acea povară? Nu noi eram cele care îi omorau. Mi-am amintit tot ce ne-au spus August și Georgia și am știut că era un singur lucru pe care-l puteam face.

— Luptați, am spus către nimeni în mod deosebit. Apoi mi-am adus aminte unde mă aflam și m-am întors spre cameră. Luptați. Rebelii sunt niște brute. Încearcă să vă sperie, ca să faceți ce vor ei. Și dacă vă conformați? Ce fel de viitor credeți că vă vor oferi? Acești oameni, acești tirani, nu vor înceta, brusc, să mai fie violenți. Dacă le dați putere, vor fi de o mie de ori mai răi. Așa că luptați. Luptați, oricum puteți.

Am simțit cum sângele și adrenalina îmi pulsau prin vene, ca și când aș fi fost pregătită să atac rebelii chiar eu. Mă săturasem. Ne terorizaseră, ne persecutaseră familiile. Dacă unul dintre acei rebeli din Sud s-ar fi aflat chiar acum în fața mea, nu aș fi fugit.

Gavril a început din nou să vorbească, dar eu eram atât de furioasă, încât îmi auzeam pulsul în urechi. Înainte să-mi dau seama, camerele erau închise, iar luminile se stingeau.

Maxon s-a dus la tatăl său și i-a șoptit ceva, la care regele a clătinat din cap.

Fetele s-au ridicat și au dat să plece.

— Duceți-vă direct în camerele voastre, a spus Maxon cu blândețe. Cina vă va fi adusă sus, iar eu vă voi vizita pe toate, în curând.

Când am trecut pe lângă el, regele mi-a atins brațul cu un singur deget, iar eu am știut că acea mică atingere însemna că voia să mă opresc.

— N-a fost o mișcare foarte inteligentă, a spus el.

Am ridicat din umeri.

— Ceea ce facem noi nu funcționează. Continuați așa și nu veți mai avea peste cine să domniți.

Sătul din nou de mine, și-a fluturat mâna, lăsându-mă să plec.

Maxon a bătut ușor la ușa mea și a intrat. Eu eram deja în cămașa de noapte și citeam în pat. Începusem să mă întreb dacă avea să mai vină.

— Este atât de târziu, am șoptit, cu toate că nu aveam pe cine să deranjez.

— Știu. A trebuit să vorbesc cu toate celelalte fete și mi-a luat foarte mult timp. Elise era foarte agitată. Se simte extrem de vinovată. N-aș fi surprins dacă în câteva zile ar pleca.

Deși afirmase de mai multe ori că nu-i împărtășea sentimentele, vedeam cât de mult îl durea asta. Mi-am strâns picioarele la piept, ca să se poată așeza.

— Cum rămâne cu Kriss și Celeste?

— Kriss e aproape prea optimistă. E sigură că oamenii vor fi prudenți și că se vor apăra. Nu știu cum va fi posibil

așa ceva dacă nu avem cum să ne dăm seama când sau unde va avea loc următorul atac al rebelilor. Sunt peste tot în țară. Dar ea e plină de speranță. Știi cum e Kriss.

— Mda.

A oftat.

— Celeste este bine. Desigur, e îngrijorată; dar, așa cum a subliniat Kriss, în tot acest timp, probabil că oamenii din Doi vor fi cel mai în siguranță. Și ea este mereu atât de hotărâtă. Privind fix podeaua, Maxon a râs ca pentru sine. În mare parte, părea îngrijorată că, dacă ar rămâne, m-aș supăra pe ea. De parcă aș putea s-o consider vinovată dacă ar alege asta, în loc să plece acasă.

Am oftat și eu.

— Ai dreptate. Îți dorești o soție pe care n-o îngrijorează faptul că oamenii ei sunt amenințați?

Maxon s-a uitat la mine.

— Ești îngrijorată. Doar că ești prea inteligentă să îți faci griji ca toți ceilalți. A clătinat din cap și a zâmbit. Nu-mi vine să cred că le-ai spus să lupte.

Am ridicat din umeri.

— Se pare că suntem cam fricoși.

— Ai absolută dreptate. Și nu știu dacă asta îi va speria pe rebeli sau dacă îi va întărâta mai mult, dar, fără îndoială, ai schimbat regulile jocului.

Mi-am lăsat capul într-o parte.

— Nu cred că un grup de oameni care încearcă să ucidă populația la întâmplare se numește joc.

— Nu, nu! a spus el repede. Nu-mi trece prin minte niciun cuvânt destul de urât care ar putea descrie situația. M-am referit la Alegere.

M-am uitat lung la el.

– De bine, de rău, în seara asta, cei din public și-au făcut o idee despre cum ești cu adevărat. O văd pe fata care își trage după sine slujnicele într-un loc sigur, care apără ideile în fața regilor, dacă ea crede că are dreptate. Pun pariu că, acum, toată lumea va privi cu alți ochi faptul că ai alergat după Marlee. Înainte, erai doar fata care a țipat la mine când ne-am întâlnit. În seara asta, ai devenit fata care nu se teme de rebeli. Acum te vor vedea într-o altă lumină.

Am scuturat din cap.

– Nu asta încercam să fac.

– Știu. După cât am plănuit ca oamenii să vadă cine ești, se pare că tu ai făcut-o, pur și simplu, din impuls. Tipic ție.

În privirea lui se citea uimirea, ca și când ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva.

– În orice caz, a continuat el, cred că ai avut dreptate. E vremea să facem mai mult decât să ne ascundem.

M-am uitat la cuvertura de pe pat și am urmărit cusăturile cu degetul. Mă bucura că era de acord cu mine, dar felul în care vorbea – ca și când ar fi fost încă una dintre micile mele ciudățenii – mi se părea prea neprotocolar acum.

– America, am obosit să mă lupt cu tine, a spus el liniștit.

Am ridicat privirea și i-am văzut sinceritatea în ochi când a continuat:

– Îmi place că nu suntem de acord – de fapt, e unul dintre lucrurile care-mi plac cel mai mult la tine –, dar nu

mai vreau să ne certăm. Uneori, am ceva din firea tatălui meu. Chiar dacă încerc, nu dispare. Şi tu! a spus el cu un râset. Când eşti supărată, eşti o forţă!

A clătinat din cap, amintindu-şi, probabil, zecile de lucruri pe care mi le aminteam şi eu acum. Un genunchi în vintre, toată chestia cu castele, buza spartă a lui Celeste când a vorbit despre Marlee. Nu mă văzusem niciodată ca fiind temperamentală, dar se pare că eram. Am zâmbit amândoi. Într-un fel, era amuzant să mă gândesc la toate lucrurile pe care le făcusem.

— Le iau în considerare pe celelalte şi sunt corect. O parte din ceea ce simt mă neliniştește. Dar vreau să ştii că tot mă mai gândesc şi la tine. Cred că, până acum, ţi-ai dat seama că nu mă pot abţine.

A ridicat din umeri şi, în acea clipă, a părut atât de copil.

Am vrut să-i spun ce trebuia, să-i spun că încă îmi doream să mă ia în considerare. Dar niciun cuvânt nu-mi părea potrivit, aşa că mi-am strecurat mâna în a lui. Am rămas tăcuţi şi ne-am privit mâinile. S-a jucat cu cele două brăţări ale mele, de care părea foarte preocupat, şi, pentru o scurtă vreme, mi-a frecat dosul palmei cu degetul mare. Era frumos să avem un moment liniştit, doar noi doi.

— Ce-ar fi să ne petrecem ziua de mâine împreună? a întrebat.

Am zâmbit.

— Mi-ar face plăcere.

Capitolul 10

— Așadar, pe scurt: mai mulți paznici?

— Da, tată. Mult mai mulți.

Am râs în telefon, deși situația nu era deloc amuzantă. Dar tata avea un fel de-a face ușoare cele mai dificile lucruri.

— Rămânem toate. Cel puțin deocamdată. Și chiar dacă ei spun că au început cu oamenii din Doi, să nu permiți nimănui să fie neglijent. Avertizează familiile Turner și Canvass să se pună la adăpost.

— Of, pisoiaș, toată lumea știe să-și poarte de grijă. După ce-ai spus la *Actualități*, părerea mea e că oamenii vor fi mai curajoși decât ai crede.

— Sper.

M-am uitat în jos, la pantofii mei, și mi-am amintit ceva amuzant. Acum, tocurile erau acoperite de pietre prețioase. În urmă cu cinci luni, purtam niște pantofi ponosiți, fără toc.

— M-ai făcut mândru, America. Uneori, lucrurile pe care le spui mă iau prin surprindere, dar nu știu de ce. Mereu ai fost mai puternică decât ai crezut.

Mi-a vorbit cu atâta sinceritate, încât m-am simțit umilă. Părerea lui despre mine conta mai mult decât a altora.

— Mulțumesc, tată.

— Sunt serios, acum. Nu orice prințesă ar spune așa ceva.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ăăă, tată, nu sunt prințesă.

— E o chestiune de timp, mi-a răspuns jucăuș. Și, apropo de asta, ce mai face Maxon?

— Bine, am răspuns, jucându-mă cu rochia.

Tăcerea s-a adâncit.

— Tată, chiar îmi place de el.

— Da?

— Da.

— De ce, mai exact?

M-am gândit puțin.

— Nu sunt foarte sigură. Dar, în parte, cred că îmi place pentru că mă face să mă simt bine în pielea mea.

— Te-ai simțit vreodată altfel? a glumit tata.

— Nu, e ca și cum... am fost mereu conștientă de casta din care fac parte. Chiar și când am venit la palat, ideea asta m-a obsedat o vreme. Eram din Cinci sau din Trei? Voiam să fac parte din Unu? Dar, acum, nu mă mai gândesc deloc la asta. Și cred că e datorită lui. Nu mă-nțelege greșit, o dă în bară de multe ori, am zis și tata a chicotit.

Dar, când sunt cu el, simt că sunt America. Nu reprezint o castă sau un proiect. Nici măcar nu mă gândesc la el ca fiind superior, serios. Eu sunt eu, iar el e el însuși.

Pentru o clipă, tata a tăcut.

— Asta-i foarte bine, pisoiaș.

Era un pic ciudat să discut cu tatăl meu despre băieți, dar credeam că el era singurul de acasă care îl vedea pe Maxon mai mult ca pe o persoană decât ca pe o celebritate; nimeni altcineva nu l-ar fi înțeles așa cum o făcea el.

— Da. Deși nu-i perfect, am adăugat eu în clipa în care Silvia a băgat capul pe ușă. Mereu simt că e ceva care nu merge cum trebuie.

Ea mi-a aruncat o privire plină de înțeles și a murmurat *Micul dejun*. Am dat din cap.

— Ei bine, și asta-i în regulă. Greșelile înseamnă că ceea ce se-ntâmplă e adevărat.

— Voi încerca să nu uit asta. Ascultă, tată, trebuie să plec. Am întârziat.

— Nu-ți permiți așa ceva. Pisoiaș, ai grijă de tine și să-i scrii surorii tale cât mai curând.

— Așa voi face. Te iubesc, tati.

— Și eu te iubesc.

Când fetele au ieșit după micul dejun, Maxon și cu mine am zăbovit în sala de mese. Regina a trecut pe lângă noi, mi-a făcut cu ochiul, iar eu mi-am simțit obrajii înroșindu-se. Dar regele a venit la scurt timp după aceea, iar privirea din ochii lui a făcut să dispară orice urmă de roșeață.

De îndată ce am rămas singuri, Maxon a venit la mine și și-a împletit degetele cu ale mele.

— Te-aș întreba ce vrei să faci astăzi, dar opțiunile noastre sunt destul de limitate. Nu putem să tragem cu arcul, să mergem la vânătoare, să călărim; nu putem să facem nimic afară.

Am oftat.

— Nici măcar dacă am fi însoțiți de o mulțime de paznici?

— Îmi pare rău, America. Mi-a zâmbit trist. Dar ce spui de un film? Putem să ne uităm la ceva cu peisaje spectaculoase.

— Nu e același lucru. L-am tras de braț. Haide. Hai să ne distrăm cum putem mai bine.

— Așa te vreau, a spus.

Ceva din vorbele lui chiar m-a făcut să mă simt mai bine, de parcă eram în chestia asta împreună. Trecuse ceva vreme de când nu mai simțisem asta.

Am intrat în hol și ne-am îndreptat spre scara care ducea către teatru, când am auzit clinchetele muzicale pe fereastră. Am întors capul către sunet și am căscat ochii de uimire.

— Plouă!

I-am dat drumul brațului lui Maxon și mi-am lipit mâna de sticlă. Nu plouase în lunile petrecute la palat, iar eu mă întrebasem dacă avea să mai plouă vreodată. Acum că vedeam ploaia, îmi dădeam seama că îmi lipsea. Îmi lipsea schimbarea anotimpurilor, felul în care se transformau lucrurile.

— Este atât de frumos, am șoptit.

În spatele meu, Maxon mi-a cuprins talia cu un braț.

— Doar tu puteai găsi frumusețe în ceva despre care oamenii ar spune că le-ar strica ziua.

— Aș vrea să o pot atinge.

El a oftat.

— Știu că vrei, doar că nu...

M-am întors la Maxon, ca să văd de ce s-a oprit. S-a uitat în toate părțile, iar eu am făcut la fel. În afară de câțiva paznici, eram singuri.

— Haide, a spus el, apucându-mă de mână. Să sperăm că nu ne vede nimeni.

Am zâmbit, pregătită pentru orice aventură la care se gândea. Îmi plăcea când Maxon era așa. Am urcat scările și ne-am îndreptat spre al treilea etaj. Pentru o clipă, m-am simțit agitată, îngrijorată că avea să-mi arate ceva asemănător cu biblioteca ascunsă. Nu fusese o experiență atât de plăcută pentru mine.

Am mers până la mijlocul etajului și am trecut doar pe lângă un paznic, care era de serviciu. Maxon m-a tras într-un salon mare și m-a împins la perete, lângă un șemineu imens, neaprins. A întins mâna în gura șemineului și a găsit o încuietoare ascunsă. Apoi a deschis un panou în perete care conducea către o altă scară secretă.

— Ține-mă, a spus când mi-a întins mâna.

M-am conformat și l-am urmat pe scările slab luminate, până când am ajuns în dreptul unei uși. Maxon a tras un zăvor, a deschis ușa... și am dat peste o perdea de ploaie.

— Acoperișul? am întrebat tare, ca să acopăr zgomotul.

A dat din cap. Zidurile care înconjurau intrarea lăsau un spațiu deschis, cam de mărimea dormitorului meu,

unde să ieșim. Faptul că nu vedeam decât ziduri și cerul nu conta. Măcar eram afară.

Încântată, am făcut un pas înainte și am simțit apa. Picăturile care mi se adunau pe brat și îmi alunecau pe rochie erau mari și calde. Înainte de a mă împinge în ploaia torențială, l-am auzit pe Maxon râzând o dată.

Am icnit, udă pe jumătate în doar câteva secunde. M-am întors, l-am apucat de braț, iar el, prefăcându-se că se împotrivea, mi-a zâmbit. În timp ce ploaia ne uda leoarcă, părul îi cădea în șuvițe pe chip, iar el încă râniea când m-a tras spre marginea zidului.

— Uite, mi-a șoptit la ureche.

M-am întors și, pentru prima dată, am observat priveliștea. Am privit uimită orașul care se întindea în fața mea. Rețeaua de străzi, geometria clădirilor, multitudinea de culori – chiar dacă estompate de cenușiul ploii –, totul îmi tăia răsuflarea.

M-am trezit simțindu-mă atașată de toate acestea, ca și cum mi-ar fi aparținut într-un fel.

— America, nu vreau ca rebelii să pună mâna pe oraș, a spus el peste zgomotul ploii, ca și când mi-ar fi citit gândurile. Nu știu care e numărul morților, dar îmi dau seama că tata nu vrea să îmi zică. Se teme că voi anula Alegerea.

— Există vreo cale să afli adevărul?

S-a gândit.

— Cred că, dacă aș putea lua legătura cu August, el ar ști cum. Aș putea să-i trimit o scrisoare, dar mă tem să scriu prea multe. Și nu știu dacă aș putea să-l aduc la palat.

Am reflectat asupra acestei opțiuni.

— Dar dacă am putea ajunge noi la el?

Maxon a râs.

— Cum sugerezi să facem asta?

Am ridicat jucăuș din umeri.

— Găsesc eu o soluție.

Tăcut, m-a țintuit cu privirea vreme de un minut.

— E plăcut să spui lucrurile cu voce tare. Eu am întotdeauna grijă la ce zic. Simt că aici nu mă poate auzi nimeni. În afară de tine.

— Atunci, hai, spune orice.

A rânjit.

— Doar dacă spui și tu.

— Bine, am răspuns eu, fericită să intru-n joc.

— Ei bine, ce vrei să știi?

Mi-am dat într-o parte părul ud de pe frunte și am început cu un lucru important, dar impersonal.

— Chiar nu știai de jurnale?

— Nu. Dar acum sunt informat. Tata m-a obligat să le citesc pe toate. Dacă August ar fi venit acum două săptămâni, aș fi crezut că mințea, dar nu și acum. America, e șocant. Ce-ai citit tu e doar vârful aisbergului. Vreau să îți povestesc, dar încă nu pot.

— Înțeleg.

M-a privit hotărât.

— Cum au aflat fetele că mi-ai dat jos cămașa?

M-am uitat în jos, ezitând.

— Îi urmăream pe paznicii care se antrenau. Am spus că, fără cămașă, arăți la fel de bine ca oricare dintre ei. Mi-a scăpat.

Maxon și-a dat capul pe spate și a râs.

— Nu pot să mă supăr din cauza asta.

Am zâmbit.

— Ai mai adus vreodată pe cineva aici?

A părut trist.

— Pe Olivia. O singură dată.

Acum, că tot a venit vorba de asta, mi-am amintit. O sărutase aici, sus, iar ea ne povestise totul.

— Am sărutat-o pe Kriss, mi-a spus deodată, fără să mă privească. De curând. Pentru prima dată. Mi se pare corect să știi.

Și-a coborât privirea, iar eu am dat ușor din cap. Dacă nu i-aș fi văzut chiar eu sărutându-se, dacă aș fi aflat asta acum, probabil că aș fi fost distrusă. Și, cu toate că știam deja, vorbele lui m-au durut.

— Nu-mi place să ne întâlnim așa.

M-am foit din cauza rochiei îmbibate cu apă.

— Știu. Nu avem ce face.

— Asta nu înseamnă că e corect.

A râs.

— Când am avut noi vreodată parte de ceva corect?

I-am dat dreptate.

— Nu ar trebui să-ți spun – și dacă îi dai de înțeles că știi, se va purta și mai rău, sunt sigură – dar... tatăl tău mi-a spus niște lucruri. În plus, a oprit plățile pentru familia mea. Niciuna dintre familiile fetelor nu mai primește bani, așa că presupun că a părut aiurea oricum.

— Îmi pare rău, a spus el.

A privit orașul. Pentru un timp, felul în care cămașa i se lipea de piept mi-a distras atenția.

— America, nu cred că am cum să îndrept situația.

— Nu trebuie să o faci. Am vrut doar să știi ce se întâmplă. Și că mă descurc.

— Ești prea dură pentru el. Nu te înțelege.

Și-a întins mâna după a mea, iar eu i-am dat-o nestingherită.

Am încercat să mă gândesc la orice altceva mi-aș fi dorit să știu, dar, în mare parte, avea legătură cu celelalte fete și nu voiam să-l necăjesc cu asta. Acum, eram sigură că puteam să ghicesc adevărul și, dacă mă înșelam, nu voiam să stric momentul.

Maxon s-a uitat la încheietura mea.

— Vrei să... M-a privit, nesigur de întrebarea pe care voia să mi-o adreseze. Vrei să dansezi?

Am dat din cap că da.

— Dar nu mă pricep deloc.

— Vom dansa lent.

Maxon m-a tras lângă el, punându-și o mână pe talia mea. Eu i-am dat o mână și, cu cealaltă, mi-am ridicat rochia udă. Ne-am legănat, abia mișcându-ne. Mi-am lipit obrazul de pieptul lui Maxon, el și-a sprijinit bărbia în creștetul meu și ne-am învârtit pe muzica ploii.

Când m-a strâns un pic mai tare, am simțit că toate lucrurile rele fuseseră șterse și că Maxon și cu mine eram mai apropiați ca niciodată. Eram prieteni care își dădeau seama că nu voiau să fie despărțiți. În multe privințe, eram firi opuse, dar în același timp semănam foarte mult unul

cu celălalt. Nu puteam să pun relația noastră pe seama destinului, dar părea mai importantă decât orice altceva.

Mi-am înălțat fața spre Maxon, i-am atins obrazul cu o mână și l-am tras spre mine, pentru un sărut. Buzele lui, ude, le-au întâlnit pe ale mele ca o adiere caldă. Am simțit cum mi-a cuprins spatele cu ambele mâini și cum m-a ținut lângă el ca și cum, altfel, s-ar fi prăbușit. În timp ce ploaia lovea acoperișul, întreaga lume tăcea. Mi se părea că nu mă săturam de el, că atingerile sau spațiul sau timpul nu erau de ajuns.

După toate acele luni în care încercasem să îmi împac dorințele și speranțele, acum mi-am dat seama – în acest moment creat de Maxon doar pentru noi – că nu avea să aibă sens niciodată. Nu puteam decât să merg mai departe și să sper că, de fiecare dată când ne-am fi îndepărtat, aveam să găsim cumva o cale de a ne regăsi.

Și trebuia să o facem. Pentru că... pentru că...

Pe cât de mult am așteptat acest moment, pe atât de repede s-a scurs.

Îl iubeam pe Maxon. Pentru prima dată, eram sigură de asta. Nu respingeam sentimentul, nu mă agățam de Aspen și de toate întrebările ipotetice care îl însoțeau. Nu cedam dovezilor de afecțiune ale lui Maxon, pregătită să-l abandonez în caz că m-ar fi dezamăgit. Pur și simplu, acceptam sentimentul.

Îl iubeam.

Nu știu ce mă făcea să fiu atât de sigură, dar atunci știam, la fel cum eram sigură de numele meu sau de culoarea cerului sau de orice lucru scris într-o carte.

Oare simțea și el asta?

Maxon s-a desprins de mine și m-a privit.

— Ești atât de drăguță când ești ciufulită și udă.

Am râs nervos.

— Îți mulțumesc. Pentru asta și pentru ploaie și pentru faptul că nu renunți.

Și-a trecut degetele peste obrazul meu, peste nas și bărbie.

— Meriți. Nu cred că înțelegi. Pentru mine, meriți.

Îmi simțeam inima pe cale să explodeze și-mi doream ca totul să se termine azi. Lumea mea căpătase un nou sens și mi se părea că singura cale prin care puteam să rezist amețelii pe care mi-o provoca era ca relația noastră să devină, în sfârșit, reală. Acum, eram sigură că așa avea să fie. Trebuia să se întâmple. În curând.

Maxon m-a sărutat pe vârful nasului.

— Hai să mergem să ne uscăm și să vedem un film.

— Sună bine.

Mi-am ascuns cu grijă dragostea pentru Maxon undeva în adâncul inimii, un pic înfricoșată de acest sentiment. În cele din urmă, avea să fie împărtășită, dar, pentru moment, era secretul meu.

Am încercat să-mi storc rochia sub bolta scundă în care se afla ușa, dar în zadar. În drum spre camera mea, aveam să las o mică dâră de apă.

— Votez pentru o comedie, am spus când am coborât scările, în urma lui Maxon.

— Eu votez pentru un film de acțiune.

— Ei bine, tocmai ai spus că merit, deci cred că voi câștiga.

Maxon a râs.

— Ai punctat bine.

A chicotit din nou când a împins panoul care ne conducea înapoi în salon, doar ca să încremenească în loc o secundă mai târziu.

Am privit pe furiș peste umărul lui și l-am văzut pe regele Clarkson, care stătea acolo, părând la fel de nervos ca întotdeauna.

— Presupun că a fost ideea ta, i-a spus lui Maxon.

— Da.

— Ai idee la ce pericol te-ai expus? a vrut el să știe.

— Tată, nu mă așteaptă niciun rebel pe acoperiș, a contracarat Maxon, încercând să pară rațional, dar arătând un pic ridicol în hainele-i care picurau.

— Maxon, nu-i nevoie decât de un singur glonț bine țintit. A lăsat cuvintele să plutească în aer. Știi că din cauză că am trimis paznici să supravegheze casele Elitelor, nu mai suntem apărați ca înainte. Și mulți dintre cei pe care i-am trimis au dispărut fără urmă. Suntem vulnerabili. Mi-a aruncat o privire dușmănoasă, peste umărul fiului său. Și de ce, când se întâmplă ceva zilele astea, ea e întotdeauna implicată?

Am rămas pe loc, tăcuți, știind că, oricum, nu aveam ce să spunem.

— Du-te și schimbă-ți hainele, a ordonat regele. Avem de lucru.

— Dar eu...

O singură privire a tatălui său i-a transmis lui Maxon că planurile pe care le făcuse pentru acea zi nu mai erau valabile.

— Bine, a zis el, dându-se bătut.

Regele Clarkson l-a luat de braţ pe Maxon şi l-a împins, lăsându-mă în urmă. Peste umăr, Maxon a şoptit *Îmi pare rău*, iar eu i-am zâmbit uşor.

Nu mă temeam de rege. Nici de rebeli. Ştiam cât de mult însemna Maxon pentru mine şi eram sigură că, într-un fel sau altul, totul avea să se rezolve.

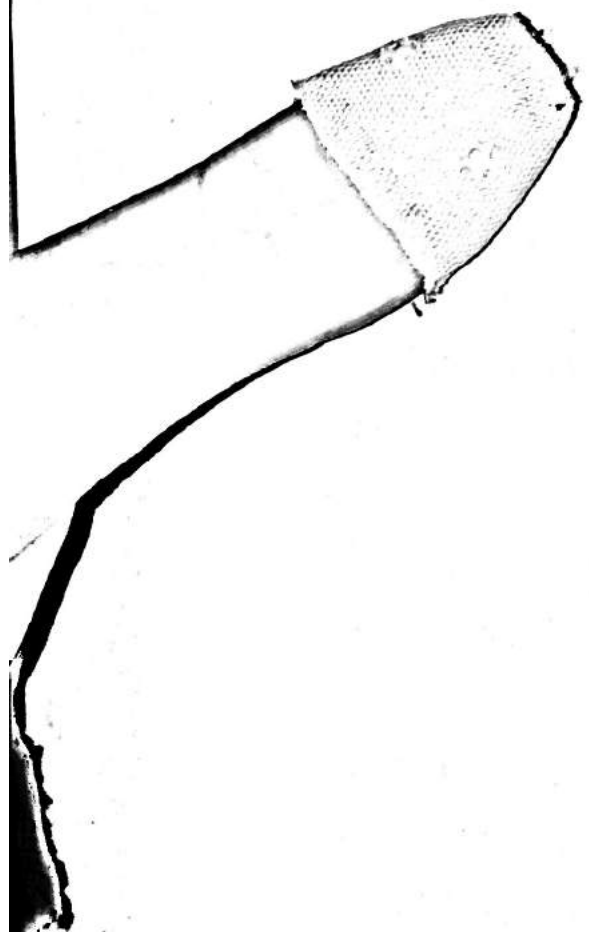

Capitolul 11

După ce am îndurat rânjetul tăcut al lui Mary când m-a făcut să mă retrag, m-am dus în Salonul Doamnelor, fericită că încă ploua. Acum, ploaia avea să însemne mereu ceva special pentru mine.

Dar în vreme ce Maxon și cu mine puteam să evadăm pentru puțin timp, de îndată ce ieșeam din lumea noastră, tensiunea ultimatumului pe care rebelii îl dăduseră Elitei era incredibilă. Toate fetele erau distrase și neliniștite.

Celeste, tăcută, își dădea unghiile cu ojă la o masă din apropiere, iar eu vedem cum mâna îi tremura ușor din când în când. Am urmărit-o cum și-a reparat greșelile și cum a încercat să continue. Elise ținea în mâini o carte, dar se uita pe fereastră, pierdută în ploaia torențială. Niciuna dintre noi nu prea reușea să ducă la bun sfârșit nici cele mai neînsemnate activități.

— Cum crezi că-i situația acolo? m-a întrebat Kriss, cu mâna deasupra pernuței pe care o broda.

— Nu știu, am răspuns încet. Nu mi se pare că au amenințat degeaba că vor pune la cale ceva important.

Pe o foaie cu portative, scriam cu creionul o melodie pe care o aveam în minte. Nu mai scrisesem nimic original de aproape șase luni. Nu prea avea sens. La petreceri, oamenii preferau clasicii.

— Crezi că ne ascund numărul morților? s-a întrebat ea.

— Este posibil. Dacă noi plecăm, ei câștigă.

Kriss a făcut o altă cusătură.

— Eu am de gând să rămân, indiferent de situație.

Ceva din felul în care a spus-o m-a făcut să cred că vorbele îmi erau adresate, în mod expres. De parcă trebuia să știu că nu renunța la Maxon.

— Și eu, am promis.

În mare parte, a doua zi a fost la fel, cu toate că, până atunci, nu mai fusesem niciodată dezamăgită să văd soarele strălucind. Grija ne apăsa atât de mult, încât cu greu puteam sta liniștite. Îmi doream nespus de mult să alerg, să-mi canalizez energia spre *ceva*.

După masa de prânz, ne-am întors descumpănite în Salonul Doamnelor. Elise citea, în timp ce eu eram ocupată cu partitura mea, dar Kriss și Celeste lipseau. Peste vreo zece minute, Kriss a intrat cu brațele pline. S-a așezat cu hârtie de desen și cu un set de creioane colorate.

— La ce lucrezi? am întrebat.

A ridicat din umeri.

— La orice mă ține ocupată.

A stat multă vreme cu un creion roșu în mână, șovăind deasupra hârtiei.

— Nu știu ce să fac, a spus ea în cele din urmă. Știu că oamenii sunt în pericol, dar îl iubesc. Nu vreau să plec.

— Regele nu va lăsa pe nimeni să moară, a liniștit-o Elise.

— Dar oamenii au murit deja. Kriss nu voia să dovedească ceva, era doar îngrijorată. Trebuie să mă gândesc la altceva, a spus.

— Pun pariu că Silvia ar avea ce să ne dea de lucru, i-am oferit eu o soluție.

Kriss a scos un chicotit.

— Nu sunt chiar atât de disperată. A atins hârtia cu vârful creionului și a trasat o curbă lină de-a lungul paginii. Totul va fi bine. Sunt sigură de asta.

M-am frecat la ochi, uitându-mă la muzica mea. Trebuia să schimb lucrurile.

— Dau o fugă până la una dintre biblioteci. Mă întorc imediat.

Elise și Kriss au încuviințat amândouă din cap, concentrate la ceea ce făceau, iar eu m-am ridicat să plec.

Am mers agale pe coridor către una dintre camerele din capătul îndepărtat al etajului. Pe acele rafturi, erau câteva cărți pe care voiam să le citesc. Ușa salonului s-a deschis în liniște, iar eu mi-am dat seama că nu eram singură. Cineva plângea.

Am căutat sursa și am găsit-o pe Celeste, care își ținea genunchii la piept, cocoțată pe un pervaz lat. M-am simțit imediat stânjenită. Celeste *nu plângea*. Până acum, nici măcar nu fusesem sigură că era în stare să o facă.

Am vrut să plec, dar, când și-a șters ochii, m-a zărit.

— Îhh! a scâncit ea. Ce vrei?

— Nimic. Îmi pare rău. Căutam o carte.

— Ei bine, ia-o și pleacă. Oricum obții tot ce vrei.

Am rămas încremenită pentru o clipă, derutată de cuvintele astea. A oftat și s-a ridicat de pe locul ei. Apucând una dintre numeroasele ei reviste, mi-a aruncat-o, iar eu am prins-o cu stângăcie.

— Convinge-te singură. Micul tău discurs de la *Actualități* te-a împins în vârf. Oamenii te iubesc.

Vocea ei era furioasă, acuzatoare. Ca și când asta aș fi plănuit de la bun început.

Am întors revista și am găsit o jumătate de pagină plină cu fotografiile celor patru fete rămase, lângă care se afla un grafic. Deasupra imaginii, un titlu elegant scris întreba *TU cine vrei să fie Regină?* Lângă chipul meu era o linie lungă, care indica faptul că treizeci și nouă la sută dintre oameni mă susțineau. Nu era un procent la fel de ridicat pe cât mă gândeam eu că trebuia să fie pentru oricine ar fi câștigat, dar era mai mare decât al celorlalte!

Citatele din acele statistici mărgineau graficul și spuneau că Celeste era, în mod sigur, magnifică, deși era a treia. Elise, scria acolo, era atât de stăpână pe sine, dar și ea era susținută doar de opt la sută din populație. Lângă poza mea, erau păreri care mă făceau să vreau să plâng.

„Lady America e întocmai ca regina. E o luptătoare. Nu doar că o vrem; avem nevoie de ea!"

Am fixat cuvintele cu privirea.

— E... adevărat?

Celeste mi-a smuls revista din mână.

— Sigur că este. Așa că dă-i bătaie, căsătorește-te cu el sau fă ce vrei. Fii prințesă. Toți vor fi încântați. Micuța și trista Cinci primește o coroană.

S-a îndepărtat, dar nefericirea ei îmi strica cele mai incredibile vești pe care le primisem pe parcursul întregii Alegeri.

— Știi, nici măcar nu înțeleg de ce contează atât de mult asta pentru tine. Vreun Doi foarte norocos se va însura oricum cu tine. Și tu tot vei fi faimoasă după ce totul se va sfârși, am acuzat-o.

— Faimoasă ca o fostă, America.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ești un model! am strigat. Ai de toate.

— Dar pentru cât timp? a ripostat. Apoi, mai liniștită: Pentru cât timp?

— Ce vrei să spui? am întrebat eu, cu o voce mai blândă. Celeste, ești frumoasă. Ești o Doi pentru tot restul vieții tale.

A scuturat din cap înainte chiar să termin de vorbit.

— Crezi că ești singura care se simte îngrădită de casta în care se află? Da, sunt model. Dar nu știu să cânt. Nu am calități de actriță. Așa că, atunci când fața mea nu va mai fi destul de frumoasă, mă vor uita cu totul. Mai am la dispoziție cinci ani poate sau, dacă sunt norocoasă, zece. M-a privit fix: Tu ai dus o viață retrasă. Uneori, văd că îți lipsește asta. Ei bine, eu mi-am petrecut-o în lumina reflectoarelor. Poate că pentru tine e o frică prostească, dar pentru mine e reală: nu vreau să o pierd.

— De fapt, are sens.

— Da?

S-a șters sub ochi, uitându-se pe fereastră.

M-am dus lângă ea.

— Da. Dar, Celeste, măcar ți-a plăcut vreodată de el?

Ea și-a înclinat capul într-o parte, gândindu-se.

— Este drăguț. Și sărută foarte bine, a adăugat cu un zâmbet.

Am rânjit și eu.

— Știu.

— Știu că știi. Când am aflat cât de departe ați ajuns, planul meu a avut de suferit serios. Credeam că-mi mânca din palmă, că-l făceam să viseze la mai mult.

— Nu așa ajungi la inima cuiva.

— Nu aveam nevoie de inima lui, a mărturisit. Pur și simplu, voiam ca el să mă dorească suficient de mult încât să mă păstreze. Bine, nu e iubire. Faima îmi trebuie mai mult decât iubirea.

Pentru prima dată, nu era inamica mea. Acum înțelegeam asta. Da, uneltea când venea vorba de competiție, dar o făcea doar din disperare. Pur și simplu simțea că trebuia să ne intimideze ca să renunțăm la ceva ce ne *doream* majoritatea dintre noi, dar de care ea simțea că *avea nevoie.*

— În primul rând, chiar ai nevoie de iubire. Toată lumea are. Și este în regulă să îți dorești și asta, odată cu faima.

Și-a dat ochii peste cap, dar nu m-a întrerupt.

— În al doilea rând, Celeste Newsome pe care o cunosc eu nu are nevoie de un bărbat pentru a deveni celebră.

La auzul acestor vorbe, a râs zgomotos.

— Am fost un pic răutăcioasă, a spus ea, mai mult veselă decât rușinată.

— Mi-ai rupt rochia!

— Ei bine, la momentul respectiv mi-a trebuit!

Și, dintr-odată, totul era amuzant. Toate certurile, fețele periculoase, micile trucuri – păreau o glumă foarte lungă. Am rămas acolo un minut și am râs de ultimele câteva luni, iar eu m-am trezit că voiam să am grijă de ea, așa cum avusesem de Marlee.

Surprinzător, râsul ei s-a stins repede și mi-a vorbit uitându-se în altă parte.

— America, am făcut atât de multe lucruri. Lucruri rușinoase, oribile. În parte, le-am făcut pentru că nu am reacționat bine la stresul la care suntem supuse, dar mai ales pentru că eram pregătită să fac orice ca să obțin coroana aia, ca să ajung la Maxon.

Am fost un pic șocată când mi-am privit mâna care se întindea să o mângâie pe umăr.

— Sincer, am început eu, nu cred că ai nevoie de Maxon ca să obții tot ce vrei de la viață. Ești hotărâtă, ai talent și, probabil, cel mai important, *poți* să faci asta. Jumătate din țară ar da orice ca să aibă ce ai tu.

— Știu, a spus ea. Nu-i vorba că nu conștientizez cât de norocoasă sunt. Doar că îmi e greu să accept posibilitatea de... nu știu, de a fi neînsemnată.

— Atunci, nu o accepta.

A clătinat din cap.

— Nu am avut nicio șansă, nu-i așa? Despre tine a fost vorba în tot acest timp.

— Nu numai despre mine, am recunoscut. Kriss. Și ea e în vârf.

— Vrei să-i rup un picior? Aș putea s-o fac. A chicoti ca pentru sine. Glumesc, a adăugat.

— Vrei să te întorci cu mine? Zilele trec destul de greu acum, iar tu poți să mai înveselești situația.

— Nu acum. Nu vreau ca celelalte să știe că am plâns. M-a privit rugătoare.

— Nu voi spune nimănui, promit.

— Mulțumesc.

A urmat o pauză tensionată, ca și când una din noi ar fi trebuit să spună mai multe. Acest moment în care, în cele din urmă, am văzut cum era Celeste cu adevărat, mi s-a părut semnificativ. Nu eram sigură dacă aș fi putut, într-adevăr, să-i iert tot ce-mi făcuse, dar cel puțin acum înțelegeam. Nu mai aveam nimic de zis, așa că i-am făcut cu mâna și am plecat.

Doar după ce am închis ușa, mi-am dat seama că uitasem să iau o carte. Și apoi m-am gândit la graficul lucios, cu fața mea zâmbitoare, și la numărul uriaș care o însoțea. Trebuia să mă trag de ureche la cină. Era necesar ca Maxon să știe asta. Speram că poate dacă ar fi știut care era părerea oamenilor despre mine, și-ar fi arătat un pic mai mult sentimentele.

Când am ajuns în dreptul colțului care dădea spre Salonul Doamnelor, o figură familiară mi-a adus aminte că aveam planuri și mai mari la care să mă gândesc acum. Îi spusesem lui Maxon că urma să găsesc o cale să ajungem

la August, și eram sigură că singura noastră șansă se îndrepta acum către mine.

Aspen mergea pe coridor, părând mai mare și mai înalt decât ultima dată când îl văzusem.

M-am uitat în jur, să verific dacă eram singuri. Pe hol, chiar în spatele lui, erau niște paznici, dar nu ne auzeau.

— Hei, i-am spus și i-am făcut semn să se apropie. Mi-am mușcat buza, sperând că Aspen avea să fie la fel de capabil pe cât îl credeam eu. Am nevoie de ajutorul tău.

Fără să clipească, mi-a răspuns:

— Desigur.

Capitolul 12

Aveam dreptate. Aspen memorase fiecare colţ al palatului şi ştia exact cum să ne scoată afară.

— Eşti sigură că vrei să faci asta? m-a întrebat Maxon în seara următoare, când ne îmbrăcam în camera mea.

— Trebuie să ştim ce se întâmplă. Vom fi în siguranţă, fără-ndoială, l-am asigurat.

Vorbeam prin uşa întredeschisă de la baie, în vreme ce îşi scotea costumul şi se îmbrăca în hainele din denim şi bumbac pe care le-ar fi purtat un Şase. Hainele lui Aspen aveau să-i fie un pic mari lui Maxon, dar mergeau. Din fericire, Aspen găsise un paznic mai mărunt de la care să împrumute haine pentru mine, dar chiar şi aşa a trebuit să îndoi tivul pantalonilor de câteva ori, ca să-mi văd picioarele.

— Pari să ai multă încredere în paznicul ăsta, a comentat Maxon, iar eu nu mi-am dat seama pe ce ton mi-a vorbit.

Poate că era neliniștit.

— Slujnicele mele spun că e unul dintre cei mai buni pe care îi ai. Iar atunci când au venit sudiștii, m-a dus în sala de refugiu, când toată lumea întârzia. Pare mereu gata de acțiune, chiar și pe timp de pace. Am o presimțire bună în ceea ce-l privește. Ai încredere în mine.

Când a continuat să vorbească, am auzit foșnetul hainelor.

— De unde ai știut că putea să ne scoată din palat?

— Nu am știut. L-am întrebat.

— Și el ți-a spus, pur și simplu? a răspuns Maxon, uimit.

— Ei bine, i-am zis că tu voiai să afli, desigur.

A scos un sunet asemănător unui oftat.

— Tot nu cred că ar trebui să vii și tu.

— Vin, Maxon. Ai terminat?

— Da. Trebuie să mă încalț.

Am deschis ușa și, după ce m-a măsurat rapid din cap până-n picioare, Maxon a început să râdă.

— Îmi pare rău. Sunt obișnuit să te văd în rochii.

— Și tu arăți un pic altfel când nu porți costum.

Chiar așa era, dar într-un mod care nu era nici pe departe comic. Cu toate că hainele lui Aspen erau prea mari, Maxon arăta bine îmbrăcat în denimul vechi și simplu. Cămașa avea mâneci scurte, iar eu am tras cu ochiul la acele brațe puternice, pe care le văzusem doar o singură dată, în sala de refugiu.

— Pantalonii ăștia sunt mult prea grei. De ce îți plac blugii atât de mult? m-a întrebat el, amintindu-și de cererea mea din prima zi în care am ajuns la palat.

Am ridicat din umeri.

— Îmi plac, pur și simplu.

Mi-a zâmbit și a clătinat ușor din cap. S-a îndreptat spre șifonierul meu, fără să mă întrebe dacă era în regulă să-l deschidă.

— Avem nevoie de ceva ca să nu-ți pice pantalonii, altfel vom avea parte de o seară foarte scandaloasă. Ei bine, mai scandaloasă decât este deja.

Maxon a scos o eșarfă de un roșu închis, s-a întors la mine și a strecurat-o prin găicile pentru curea.

Nu știu de ce, dar gestul mi s-a părut important. Inima îmi bătea cu putere și, preț de un minut, m-am întrebat dacă el o auzea cum striga cât de mult îl iubeam. Dacă a auzit-o, a ignorat-o în favoarea a ceea ce făcea.

— Ascultă, a spus el, înnodând ușor eșarfa, e foarte periculos ce facem noi. Dacă se întâmplă ceva, vreau să fugi. Nici măcar să nu încerci să te întorci la palat. Găsește o familie care să te ascundă peste noapte.

Maxon a făcut un pas înapoi și s-a uitat în ochii mei, îngrijorat. Mi-am lăsat capul pe o parte.

— Să rog o familie să mă ascundă acum e o chestiune aproape la fel de periculoasă ca înfruntarea rebelilor. Oamenii ar putea să se supere din cauză că noi, fetele, nu părăsim competiția.

— Dacă informațiile din articolul pe care ți l-a arătat Celeste sunt corecte, atunci oamenii ar putea fi mândri de tine.

Voiam să-i spun lui Maxon că nu eram de acord, dar o bătaie la ușă ne-a întrerupt. S-a dus să o deschidă, iar Aspen și un al doilea paznic au intrat rapid în camera mea slab luminată.

— Înălțimea Voastră, a spus Aspen cu o mică plecăciune. Lady America m-a informat că aveți nevoie să ieșiți din palat.

Maxon a oftat adânc.

— Da. Și am auzit că tu ești omul care poate să mă ajute. Ofițer... – a căutat cu privirea insigna lui Aspen – Leger.

Aspen a dat din cap.

— De fapt, nu e foarte complicat. Păstrarea secretului ar putea fi o problemă mai mare decât părăsirea palatului.

— Cum așa?

— Păi, trebuie să presupun că există un motiv pentru care vreți să faceți asta noaptea, fără știrea regelui. Dacă suntem întrebați în mod expres, a spus Aspen, uitându-se la celălalt paznic, nu cred că îl putem minți.

— Iar eu nu v-aș cere să mințiți. Sper să-i pot dezvălui asta tatălui meu destul de curând, dar, în seara asta, discreția este absolut necesară.

— Nu ar trebui să fie o problemă. Aspen a ezitat. Nu cred că domnișoara ar trebui să vă însoțească.

Ca și când ar fi câștigat disputa, Maxon s-a uitat la mine cu o față pe care se citea *Ți-am spus eu!*

Mi-am menținut poziția cât am putut.

— Nu am de gând să stau aici degeaba. Rebelii m-au mai urmărit o dată, și nu am pățit nimic.

— Dar nu erau sudiști, a contracarat Maxon.

— Vin cu tine, am spus. Și pierdem timpul.

— Să ne-nțelegem, nimeni nu e de acord cu tine.

— Să ne-nțelegem, nu-mi pasă.

Oftând, Maxon și-a tras căciula tricotată.

— Așadar, ce trebuie să facem?

— Planul este destul de simplu, a spus Aspen hotărât. De două ori pe săptămână, un camion e trimis după alimente. Uneori, cei care lucrează în bucătărie rămân fără ceea ce le trebuie pentru săptămâna în curs, deci camionul pleacă iar, să aducă ce lipsește. De obicei, merg cei de la bucătărie, împreună cu câțiva paznici.

— Și nimeni nu va bănui nimic? am întrebat.

Aspen a scuturat din cap.

— De obicei, aceste drumuri se fac noaptea. Dacă bucătarul spune că avem nevoie de mai multe ouă pentru micul dejun, ei bine, ar fi bine să plecăm înainte de răsăritul soarelui.

Maxon s-a repezit la pantalonii de la costum și a scotocit prin buzunare.

— Am reușit să-i trimit un bilet lui August. Mi-a spus că ar trebui să ne întâlnim cu el la adresa asta.

Maxon i-a dat hârtia lui Aspen, care i-a înmânat-o celuilalt paznic.

— Știi unde este? a întrebat Aspen.

Paznicul – un tânăr negricios pe care a cărui insignă am reușit, în cele din urmă, să citesc AVERY – a dat aprobator din cap.

— Nu e cea mai bună zonă a orașului, dar e destul de aproape de zona de depozitare a alimentelor, încât nu ar trebui să trezim nicio suspiciune.

— În regulă, a spus Aspen. S-a uitat la mine. Strânge-ți părul sub căciulă.

Mi-am apucat părul și l-am răsucit în sus, în speranța că avea să încapă sub căciula tricotată de care îmi făcuse

rost Aspen. Am împins în sus ultimele șuvițe și m-am uitat la Maxon.

— Ei bine?

S-a înecat într-un hohot de râs.

— E minunat.

I-am dat un pumn în braț, în joacă, înainte de a mă conforma următoarelor instrucțiuni ale lui Aspen.

Am observat că îl durea să mă vadă atât de neprotocolară cu Maxon. Și poate că era vorba de mai mult decât atât. Vreme de doi ani, ne ascunseserăm într-o căsuță în copac, dar iată-mă acum rătăcind pe străzi, după ora de stingere, alături de bărbatul pe care rebelii sudiști voiau, mai mult decât pe oricine altcineva, să-l vadă mort.

Momentul ăsta era o lovitură dureroasă pentru tot ce fusese între noi. Și chiar dacă nu eram îndrăgostită de Aspen, el încă mai era important pentru mine, iar eu nu voiam să-l fac să sufere.

Dar înainte ca Maxon să observe măcar, Aspen și-a înălțat privirea.

— Urmați-ne.

Strecurându-se pe hol, Aspen și ofițerul Avery ne-au condus în jos pe scara care conducea spre imensa sală de refugiu, rezervată pentru familia regală. În loc să ne îndreptăm spre ușile mari de oțel, am traversat rapid palatul, apoi am urcat pe o altă scară în spirală. Am presupus că aveam să ajungem la etaj, dar am ieșit în bucătărie.

Valul de căldură și mirosul dulce al pâinii care creștea m-au lovit imediat. Pentru o fracțiune de secundă, m-am simțit ca acasă. Mă așteptam la ceva auster, profesional, ca

brutăriile mari din Carolina, în capătul frumos al orașului. Dar aici erau mese de lemn uriașe pe care erau întinse legumele care urmau să fie pregătite. Prin câteva locuri erau lăsate niște bilete, care aminteau ce trebuia făcut oricui era de serviciu. Una peste alta, bucătăria părea confortabilă, în ciuda faptului că era atât de mare.

— Nu vă ridicați capetele, ne-a șoptit ofițerul Avery mie și lui Maxon.

Studiam podeaua, când Aspen a strigat:

— Delilah?

— Stai puțin, scumpule! i-a strigat cineva înapoi.

În vocea-i puternică se distingea ușoara tărăgănare a unui accent sudist, pe care-l auzeam uneori în Carolina. De după colț s-au auzit niște pași greoi, dar am evitat să mă uit în sus ca să văd fața femeii.

— Leger, drăguțule, ce mai faci?

— Bine. Tocmai am auzit că trebuie să ridicăm o livrare și mă întrebam dacă ai o listă pentru mine.

— Livrare? Nu din câte știu eu.

— Ciudat. Eram sigur de asta.

— Ai putea să te duci, a spus fără vreo urmă de îngrijorare sau de suspiciune în glas. Nu vreau să ratăm ceva.

— Că bine zici. Nu întârzii prea mult, i-a răspuns Aspen. L-am auzit cum prinde un set de chei.

— Ne vedem mai târziu, Delilah. Dacă dormi, o să pun cheile pe cârlig.

— Bine, scumpule. Să vii să mă vezi curând. A trecut prea mult timp.

— Așa voi face.

Aspen o pornise deja, iar noi l-am urmat în tăcere. Am zâmbit în sinea mea. Femeia, Delilah, avea o voce mai gravă, matură. Dar până și ei îi plăcea de Aspen.

Am dat colțul și am urcat pe o rampă lată, către două uși late. Aspen a descuiat broasca și a deschis ușile. Un camion mare și negru aștepta în aerul dulce al orașului Angeles.

— Nu avem de ce să ne ținem, dar cred că voi doi ar trebui să intrați în spate, a spus Avery.

M-am uitat la spațiul imens în care se transporta marfa. Cel puțin nu aveam să fim recunoscuți.

M-am dus în spate, unde Aspen deja deschidea ușile.

— Doamna mea, a spus el și mi-a oferit mâna, pe care i-am acceptat-o. Înălțimea Voastră, a adăugat când Maxon a trecut pe lângă el, refuzând să fie ajutat.

Înăuntru erau câteva lăzi și niște rafturi de-a lungul unei laturi, dar, în rest, era o cutie mare și goală de metal. Maxon a trecut pe lângă mine, evaluând spațiul.

— Vino aici, America, a spus el, arătându-mi colțul. Ne vom sprijini de raft.

— Vom încerca să conducem cu atenție, a strigat Aspen.

Maxon a încuviințat din cap. Înainte de a închide ușile, Aspen ne-a privit solemn.

În beznă, m-am împins în Maxon.

— Ți-e frică? m-a întrebat.

— Nu.

— Nici mie.

Dar eram destul de sigură că mințeam amândoi.

CAPITOLUL 13

Nu-mi dădeam seama cât timp călătoriserăm, dar eram foarte conștientă de fiecare mișcare făcută de camionul gigantic. Într-un efort de a nu ne pierde echilibrul, Maxon își rezemase spatele în raft și-și proptise un picior în perete, pe lângă mine, prinzându-mă ca într-o cușcă. Dar, chiar și așa, tot alunecam pe podeaua de metal la fiecare curbă.

— Nu-mi place să nu știu unde sunt, a spus Maxon, încercând să ne ferească din nou.

— Ai mai ieșit vreodată în Angeles?

— Doar într-o mașină, a mărturisit.

— E oare ciudat că mă simt mai bine să intru în vizuina unor rebeli decât atunci când a trebuit să țin companie femeilor din familia regală italiană?

Maxon a râs.

— E valabil doar în cazul tău.

Era greu să vorbim peste huruitul motorului și scârțâitul roților, așa că o vreme am tăcut. În întuneric, sunetele păreau mai intense. În încercarea de a mă concentra, am inhalat și am simțit un vag miros de cafea. Nu-mi dădeam seama dacă era vreun miros rămas în camion sau dacă treceam pe lângă un magazin de pe drum. După ceea ce mi s-a părut a fi un timp foarte îndelungat, Maxon și-a lipit buzele de urechea mea.

— Mi-aș dori să fii acasă, în siguranță, dar mă bucur sincer că ești aici.

Am râs pe înfundate. Mă îndoiam că putea să mă audă, dar probabil că m-a simțit; atât eram de aproape unul de celălalt.

— Totuși, promite-mi că vei fugi, a adăugat.

Am hotărât că, în cazul în care s-ar fi întâmplat ceva foarte rău, oricum nu aveam cum să-l ajut pe Maxon.

— Îți promit.

Am trecut peste un hârtop și ne-am zdruncinat destul de tare, iar el m-a ținut. Am simțit cum nasurile ni se ating în întuneric și, pe neașteptate, mi-am dorit să-l sărut. Cu toate că trecuseră doar trei zile de la sărutul nostru de pe acoperiș, mi se părea o eternitate. Mă ținea aproape de el, iar eu îi simțeam răsuflarea pe piele. Avea să mă sărute; eram sigură de asta.

Maxon și-a împins nasul în obrazul meu și și-a apropiat buzele de ale mele. Așa cum, în întuneric, simțeam mirosul de cafea și auzeam fiecare mic scârțâit, lipsa luminii mă făcea să mă concentrez asupra mirosului curat care plutea în jurul lui Maxon, să-i simt apăsarea degetelor

pe gâtul meu, în sus, spre șuvițele de păr care-mi ieșeau de sub căciulă.

Cu o secundă înainte ca buzele noastre să se atingă, camionul s-a oprit brusc, iar noi am fost aruncați în față. M-am lovit cu capul de perete și eram aproape sigură că Maxon m-a mușcat de ureche.

— Au! a exclamat el, iar eu l-am simțit îndreptându-și poziția în întuneric. Te-ai rănit?

— Nu. Părul și căciula au amortizat, în mare, șocul. Dacă nu mi-aș fi dorit atât de mult să-l sărut, aș fi râs.

De îndată ce ne-am oprit, am început să ne mișcăm încet în sens invers. După câteva secunde, camionul s-a clătinat din nou, iar motorul a fost oprit. Maxon și-a schimbat poziția, iar mie mi s-a părut că s-ar fi ferit ghemuindu-se, cu fața spre ușă. Când Maxon a întins în spate o mână ca să mă protejeze, am adoptat o poziție similară, pentru orice eventualitate.

Lumina care intra în cabină, de la felinarul stradal, era șocantă, iar eu am mijit ochii în clipa în care cineva a urcat în partea din spate a camionului.

— Am ajuns, a spus ofițerul Avery. Stați în spatele meu.

Maxon s-a ridicat și mi-a întins o mână. Mi-a dat drumul ca să sară din camion, apoi s-a întins ca să mă ajute să cobor și imediat m-a luat din nou de mână. Primul lucru pe care l-am observat a fost zidul mare de cărămidă care ne închidea pe alee și mirosul înțepător de ceva în putrefacție. În fața noastră, cu o armă în mână, Aspen privea în jur cu atenție.

El și Avery s-au îndreptat spre intrarea din spate a clădirii, iar noi i-am urmat îndeaproape. Zidurile care ne înconjurau erau înalte și îmi aminteau de blocurile de acasă, cu ieșirile lor de incendiu care șerpuiau pe părțile lor laterale, deși asta nu părea o zonă locuită. Aspen a bătut la ușa murdară și a așteptat. Ușa s-a crăpat, cu un lănțișor înmenit să protejeze pe oricine s-ar fi aflat acolo. Dar, înainte ca ușa să fie închisă rapid, am văzut ochii lui August. Apoi s-a deschis larg și August ne-a invitat înăuntru.

— Grăbiți-vă, ne-a șoptit el.

Georgia și un băiat mai mare se aflau în camera întunecată. Mi-am dat seama că era la fel de neliniștită ca și noi și nu m-am putut abține să nu traversez grăbită camera ca s-o îmbrățișez. Nu s-a împotrivit, iar eu am fost fericită să aflu că-mi făcusem o prietenă neașteptată.

— Ați fost urmăriți? a întrebat ea.

Aspen a scuturat din cap.

— Nu. Dar ar trebui să vă grăbiți.

Georgia m-a tras lângă o măsuță, iar Maxon s-a așezat lângă mine, cu August și băiatul mai tânăr lângă el.

— Cât de rău e? a întrebat Maxon. Am senzația că tatăl meu îmi ascunde adevărul.

August a ridicat surprins din umeri.

— Din câte ne dăm seama, cifrele sunt mici. Sudiștii distrug în modul lor tipic, dar în ceea ce privește atacurile asupra celor din Doi, se pare că e vorba de mai puțin de trei sute de oameni.

Am icnit, surprinsă. Trei sute de oameni? Cum adică era un număr mic?

– America, având în vedere toate lucrurile, nu-i aș de grav, m-a liniștit Maxon, luându-mă din nou de mână.

– Are dreptate, a spus Georgia, cu un chip prietenos.

Ar fi putut să fie mult mai rău.

– La asta m-aș aștepta din partea lor: să înceapă cu cei bogați și să continue cu restul. Presupunem că nu va trece prea mult timp până ce o vor face, a intervenit August. Se pare că atacurile îi vizează încă doar pe cei din Doi, dar noi suntem atenți și vă vom alerta dacă și când situația se va schimba. Avem aliați în fiecare provincie și toți încearcă să supravegheze lucrurile. Dar nu pot face mai multe fără să se expună, și toți știm ce s-ar întâmpla dacă ar face asta.

Maxon a dat grav din cap. Aveau să moară, desigur.

– Ar trebui să ne dăm bătuți? a sugerat Maxon.

M-am uitat la el, surprinsă.

– Ai încredere în noi, a spus Georgia. Nu vor fi mai pașnici dacă cedezi.

– Dar trebuie să mai putem face și altceva, a insistat Maxon.

– Deja ai făcut ceva destul de important. Mă rog, ea a făcut-o, a spus August, arătând cu capul în direcția mea. Din câte ne dăm seama, dacă pleacă de la câmp, fermierii își iau topoarele cu ei, croitoresele merg pe stradă cu foarfecele în mână, iar pe cei din Doi îi vezi că umblă cu spray-uri paralizante. Indiferent de castă, toată lumea pare că a găsit o metodă de a se înarma, pentru orice eventualitate. Oamenii nu vor să trăiască în frică și nu o fac. Ripostează.

Îmi venea să plâng. Poate, pentru prima dată de la începutul Alegerii, făcusem ceva bine.

Mândru, Maxon mi-a strâns mâna.

— Asta e o consolare, a spus el. Totuși, nu cred că e suficient.

Am încuviințat din cap. Eram atât de bucuroasă că oamenii nu se predau, dar trebuia să existe o modalitate de a pune capăt situației o dată pentru totdeauna.

August a oftat.

— Ne-am întrebat dacă există vreo modalitate de a-i ataca. Nu au o pregătire de luptă – se reped la oameni, pur și simplu. Susținătorii noștri se tem că vor fi identificați, dar ei sunt peste tot. Și s-ar putea să fie cea mai bună soluție pentru un atac-surpriză. Din multe puncte de vedere, avem deja un fel de armată, dar nu avem arme. Nu avem cum să-i înfrângem pe sudiști când majoritatea forțelor noastre luptă cu greble sau cărămizi.

— Vreți arme?

— N-ar strica.

Maxon s-a gândit la asta.

— Voi puteți să faceți niște lucruri care, pentru noi, de la palat, sunt pur și simplu imposibile. Dar nu-mi place ideea de a-mi trimite oamenii să-i lichideze pe sălbaticii ăștia. În mod sigur, vor muri.

— Este posibil, a recunoscut August.

— În plus, mai există o mică problemă: nu pot să garantez că, în cele din urmă, nu veți folosi împotriva mea armele pe care vi le dau.

August a pufnit.

— Nu știu cum să te convingem că suntem de partea ta, dar așa este. Desființarea castelor a fost tot ce ne-am dorit vreodată și suntem pregătiți să te sprijinim în acest scop. N-am de gând să-ți fac rău, Maxon, și cred că știi asta.

El și Maxon s-au privit lung.

— Dacă nu ai fi știut, n-ai fi fost aici, acum, a adăugat August.

— Înălțimea Voastră, a spus Aspen. Îmi cer scuze că vă întrerup, dar unii dintre noi vor să-i vadă plecați pe rebelii sudiști la fel de mult cum vă doriți dumneavoastră. Mă ofer voluntar să antrenez pe oricine în ceva mai mult decât lupta corp la corp.

Pieptul mi s-a umflat de mândrie. Acesta era Aspen al meu, care încerca mereu să rezolve lucrurile.

Maxon a dat din cap spre el, apoi s-a întors din nou către August.

— Va trebui să mă gândesc la asta o vreme. S-ar putea să mă îngrijesc de antrenamentul vostru, dar nu aș putea să vă ofer arme. Chiar dacă aș fi sigur de intențiile tale, nu pot să-mi imaginez ce ar face tata dacă și-ar da seama că există o legătură între noi.

Fără să se gândească, Maxon și-a încordat mușchii spatelui. Mi se părea că poate făcuse asta de multe ori de când îl cunoscusem, doar că nu înțelesesem de ce. Chiar și acum, era extrem de conștient de secretul lui.

— Corect. De fapt, probabil că ar trebui să plecați. Îți voi da de știre de îndată ce vom avea mai multe informații, dar, pentru moment, lucrurile par bune. Ei bine, atât de bune pe cât putem spera. August i-a dat lui Maxon un

bilet. Avem o linie telefonică terestră. Dacă e ceva urgent, poți să suni la numărul ăsta. Micah se ocupă de toate astea.

August a făcut un semn către băiatul care nu scosese niciun sunet în tot acest timp. Și-a strâns buzele ca și când le-ar fi mușcat și a dat ușor din cap. Ceva din poziția lui sugera că era timid și nerăbdător, în același timp.

— Foarte bine. Îl voi folosi cu discreție. Maxon a băgat hârtia în buzunar. Vom lua legătura în curând.

S-a ridicat, iar eu l-am urmat, privind-o pe Georgia.

Ea a ocolit masa și a venit lângă mine.

— Ai grijă la întoarcere. Și să știi că și tu poți să suni la numărul ăla.

— Mulțumesc.

Am îmbrățișat-o rapid și am ieșit împreună cu Maxon, Aspen și ofițerul Avery.

Înainte ca ușa să fie închisă și zăvorâtă în urma noastră, le-am aruncat o ultimă privire prietenilor noștri ciudați.

— Plecați de lângă camion, a spus Aspen.

Deoarece nici măcar nu ajunseserăm lângă el, m-am întors să văd ce voia să spună.

Apoi, mi-am dat seama că Aspen nu vorbea cu mine. Câțiva oameni încercuiau vehiculul. Unul ținea o cheie fixă, ca și când ar fi vrut să încerce să fure cauciucurile. Alți doi erau în spate, încercând să deschidă ușile metalice.

— Dați-ne mâncarea și vom pleca, a spus unul.

Părea mai tânăr decât ceilalți, poate că era de-o seamă cu Aspen. Glasul îi era rece si disperat.

La palat, nu observasem că pe partea laterală a camionului în care săream era o emblemă uriașă a Illéei. În timp

ce stăteam acolo și mă uitam la micul grup de oameni tra
la față, lucrul ăsta mi s-a părut o neglijență incredibil c
prostească. Și, deși Maxon și cu mine nu purtam propri
noastre haine, asta nu prea avea să ne ajute dacă vreun
dintre ei s-ar fi apropiat prea mult. Mi-am dorit să fi av
o armă, chiar dacă nu aș fi știut ce să fac cu ea.

— Nu avem mâncare, a spus Aspen calm. Și chiar dac
am fi avut, nu ați fi fost îndreptățiți să o luați.

— Cât de bine își antrenează marionetele, a remarc
un alt bărbat.

Când ne-a privit amuzat, am văzut că îi lipseau câțiv
dinți.

— Ce-ai fost înainte să te transforme într-un om de paie?

— Îndepărtați-vă de camion, a ordonat Aspen.

— E imposibil să fi fost un Doi sau un Trei; ți-ai fi cum-
părat scăparea. Așa că, hai, omulețule, ce-ai fost? l-a tachi-
nat bărbatul fără dinți, apropiindu-se.

— Îndepărtați-vă.

Aspen a întins o mână în față, iar pe cealaltă și-a cobo-
rât-o spre șold.

Bărbatul s-a oprit, clătinând din cap.

— Băiete, nu știi cu cine te pui.

— Stai! a zis cineva. E ea. Asta-i una dintre fete.

Am întors capul către voce, dându-mă de gol.

— Puneți mâna pe ea! a spus cel tânăr.

Înainte să pot reacționa, Maxon m-a tras înapoi. Ca prin
ceață, am văzut cum Aspen și ofițerul Avery și-au scos
armele, în timp ce forța brațelor puternice ale lui Maxon
m-a răsucit. Mă mișcam într-o parte, poticnindu-mă în

încercarea de a ține pasul, în vreme ce Aspen și Avery țineau oamenii la distanță. Curând, Maxon și cu mine ne sprijineam de zidul de cărămidă, prinși în capcană.

— Nu vreau să vă omor, a spus Aspen. Plecați. Acum!

Omul fără dinți a chicotit cu un aer sumbru, cu mâinile ridicate în fața lui, ca și când nu ar fi vrut să ne facă vreun rău. Cu o mișcare atât de rapidă încât aproape că nu am văzut-o, s-a aplecat și și-a scos arma. Aspen a tras și s-au auzit și alte focuri de armă.

— Vino, America, m-a grăbit Maxon.

Unde să vin? m-am gândit eu, cu inima-mi bătându-mi îngrozită.

M-am uitat la el și am văzut că-și împreunase degetele într-un leagăn pentru piciorul meu. Înțelegând brusc, mi-am pus pantoful în mâinile lui, iar el m-a împins în sus, în timp ce eu mă țineam de zid, ca să am o oarecare stabilitate. Am ajuns sus și, când m-am târât peste coama zidului, am simțit ceva ciudat în braț.

Am ignorat senzația când mi-am tras corpul peste margine, coborându-mă cât de mult posibil, înainte să-mi dau drumul pe beton. Am căzut pe o parte, sigură că îmi rupsesem șoldul sau piciorul, dar Maxon mă instruise să fug dacă eram în pericol, așa că am fugit.

Nu știu de ce am presupus că avea să fie chiar în spatele meu, dar când am ajuns în capătul străzii și am văzut că nu e acolo, mi-am dat seama că nu era nimeni care să-l împingă peste zid. În momentul ăla, am simțit că brațul începe să-mi ardă. M-am uitat în jos și, în lumina slabă a unui felinar, am văzut că dintr-o ruptură din mânecă ieșea ceva umed.

Fusesem împușcată.

Fusesem împușcată?

Erau arme și eu eram acolo, dar situația nu părea reală. Cu toate acestea, nu puteam să neg durerea arzătoare care, cu fiecare secundă, se intensifica. Mi-am acoperit rana cu mâna, dar am făcut mai rău.

M-am uitat în jur. Orașul era încremenit.

Bineînțeles că era. Trecuse cu mult de ora stingerii. Mă obișnuisem atât de tare cu palatul, încât uitasem că lumea de afară se oprea după ora unsprezece.

Dacă ar fi apărut vreun ofițer, aș fi fost aruncată în închisoare. Cum puteam să-i explic asta regelui? *Cum ai să justifici rana făcută de un glonț, America?*

Am început să mă mișc, rămânând în umbră. Nu știam unde să mă duc. Nu știam dacă era o idee bună să încerc să mă întorc la palat. Chiar dacă ar fi fost, nu știam cum să ajung acolo.

Doamne, arsura. Îmi era greu să gândesc. Am trecut pe lângă o stradă dosnică și îngustă, dintre două blocuri cu apartamente. Asta îmi spunea că nu mă aflam în cea mai bună parte a orașului. În general, doar cei din Șase și Șapte trebuiau să se îngrămădească în apartamente.

Nu aveam unde să mă duc, așa că am mers pe aleea slab luminată, ascunzându-mă în spatele unui grup de tomberoane. Noaptea era rece, dar fusese o zi caniculară tipică pentru Angeles, iar duhoarea se ridica din coșurile de metal. Între durere și miros, am simțit că eram pe cale să vomit.

Mi-am îndepărtat mâneca dreaptă, încercând să nu irit rana mai mult decât era necesar. De frică sau din cauza

adrenalinei, mâinile îmi tremurau, iar simplul gest de a-mi îndoi brațul mă făcea să vreau să țip. Mi-am mușcat buzele ca să nu scot niciun sunet, dar, chiar și așa, scâncetele mele înăbușite s-au auzit în noapte.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat o voce slabă.

Mi-am ridicat capul, căutând-o pe cea care vorbise. Doi ochi străluceau în întunericul adânc al aleii.

— Cine e acolo? am întrebat cu o voce tremurată.

— Nu-ți fac rău, a spus ea, târându-se afară. Și eu am o noapte proastă.

Fata, poate de vreo cincisprezece ani, s-a strecurat din umbre și a venit să se uite la brațul meu. Când l-a văzut, și-a ținut respirația.

— Pare foarte dureros, a spus ea compătimitor.

— Am fost împușcată, am izbucnit, gata să plâng.

Mă ustura atât de rău.

— Împușcată?

Am dat din cap.

M-a privit nehotărâtă, ca și când poate că ar fi trebuit să fugă.

— Nu știu cine ești sau ce ai făcut, dar cu rebelii nu te pui, ai înțeles?

— Poftim?

— Nu sunt aici de multă vreme, dar știu că singurii oameni care pot să facă rost de arme sunt rebelii. Orice le-ai făcut, să n-o faci din nou.

În toate dățile în care ne atacaseră, nu mă gândisem niciodată la asta. Nimeni, în afară de ofițeri, nu trebuia să aibă o armă. Doar un rebel putea să facă rost de una. Până

și August tocmai spusese că nordicii erau *în general neînar-mați*. Mă întrebam dacă în seara asta avusese o armă la el.

— Cum te cheamă? m-a întrebat fata. Știu că ești fată.

— Mer, am spus eu.

— Eu sunt Paige. Se pare că nu prea te pricepi să fii o Opt. Hainele tale sunt destul de curate.

Mi-a întors brațul ușor și s-a uitat la rana care sângera de parcă ar fi putut să mă ajute cumva, chiar dacă amândouă știam că nu avea cum.

— Cam așa ceva, am răspuns nehotărâtă.

— Poți să mori de foame aici dacă ești singură. Ai unde să te duci?

M-am cutremurat de durere.

— Nu prea.

Ea a dat din cap.

— Eram doar tatăl meu și cu mine. Eram o Patru. Aveam un restaurant, dar bunica mea a făcut un fel de regulă prin care, la moartea lui, tata trebuia să-i lase restaurantul mătușii mele, nu mie. Cred că era îngrijorată că mătușa mea nu avea să rămână cu nimic sau așa ceva. Ei bine, mătușa mea mă urăște; mereu m-a urât. A primit restaurantul, dar s-a ales și cu mine. Asta nu i-a plăcut. La două săptămâni de la moartea tatei, a început să mă bată. Trebuia să iau mâncare pe furiș, fiindcă spunea că mă îngrășam și nu voia să-mi dea nimic de mâncare. M-am gândit să mă duc acasă la o prietenă, dar mătușa mea putea să vină să mă ia, așa că am plecat. Am luat niște bani, dar nu destui. Chiar dacă mi-ar fi ajuns, în a doua noapte petrecută aici am fost jefuită.

Cât timp vorbea, am studiat-o pe Paige. Sub stratul din ce în ce mai gros de murdărie, vedeam că se afla o fată de care, cândva, cineva avusese foarte multă grijă. Acum, încerca să fie dură. Trebuia să fie. Ce altă opțiune mai avea?

– Chiar săptămâna asta, am găsit un grup de fete. Lucrăm împreună și împărțim tot câștigul. Dacă poți să uiți ce faci, nu-i atât de rău. Pe urmă, trebuie să plâng. De-asta mă ascundeam aici. Dacă celelalte fete te văd că plângi, fac să pară că mătușa mea a fost o sfântă. J.J. spune că ele doar încearcă să mă oțelească și că aș face bine să devin mai dură cât mai repede, dar încă doare. Oricum, ești drăguță. Știu că s-ar bucura să faci parte din grup.

Gândindu-mă la oferta ei, stomacul mi s-a întors pe dos. În ceea ce păreau a fi câteva săptămâni, ea își pierduse familia, casa și identitatea.

Și totuși, stătea în fața mea – o fată care fusese urmărită de o bandă de rebeli, o fată care nu putea fi decât pericol – și se purta frumos cu mine.

– Nu putem să-ți aducem un doctor, dar ar fi ceva care să aline durerea. Iar ele ar putea să roage un tip pe care-l cunosc să te coasă. Totuși, va trebui să lucrezi.

M-am concentrat asupra respirației mele. Cu toate că îmi distrăgea atenția, conversația nu putea să-mi oprească durerea.

– Nu vorbești prea mult, nu-i așa? a întrebat Paige.

– Nu și când am fost împușcată.

Ușurința cu care a râs m-a făcut și pe mine să râd un pic. Pentru o vreme, Paige s-a așezat lângă mine, iar eu m-am bucurat că nu sunt singură.

— Dacă nu vrei să vii cu mine, înțeleg. E periculos,

într-un fel, trist.

— Eu... putem să nu vorbim un minut? am întrebat.

— Sigur. Vrei să stau cu tine?

— Te rog.

Și așa a făcut. Fără întrebări, a stat lângă mine tăcut ca un șoarece. Mi se părea că trece o eternitate, cu toate că nu trecuseră nici măcar douăzeci de minute. Durerea era din ce în ce mai mare, iar eu eram disperată. Poate că aveam cum să ajung la un doctor. Desigur, ar fi trebuit să găsesc unul. Paige tul urma să-l plătească, dar nu știam cum să dau de Maxon.

Oare Maxon era bine? Dar Aspen?

Erau depășiți numeric, dar erau înarmați. Dacă rebelii m-au recunoscut atât de repede, l-au recunoscut și pe Maxon? Și, dacă da, ce aveau să-i facă?

Am rămas nemișcată, încercând să mă conving că nu trebuia să îmi fac griji. Era tot ce puteam să fac pentru a mă concentra asupra mea. Dar ce aș fi făcut dacă Aspen ar fi murit? Sau dacă Maxon...

— Sst! am spus, cu toate că Paige nu scosese niciun sunet. Ai auzit asta?

Ne-am ciulit amândouă urechile spre stradă.

— ... Max, a strigat cineva. Ieși afară, Mer; sunt Max

Folosirea acestor nume trebuie să fi fost, fără îndoială, ideea lui Aspen.

Am făcut un efort ca să mă ridic și m-am îndreptat spre marginea aleii, urmată îndeaproape de Paige. Am văzut camionul care înainta pe stradă cu viteza melcului, capete care ieșeau pe geamuri, căutând. M-am întors.

– Paige, ai vrea să vii cu mine?

– Unde?

– Îți promit că vei avea un loc de muncă adevărat și mâncare și că nimeni nu te va lovi.

Ochii ei triști s-au umplut de lacrimi.

– Atunci, nu-mi pasă unde. Merg.

Am apucat-o cu mâna nevătămată, mâneca hainei încă atârnându-mi de brațul rănit. Mergând pe lângă clădiri, am ieșit în stradă.

– Max! am strigat când ne-am apropiat. Max!

Camionul masiv s-a oprit brusc, iar Maxon, Aspen și ofițerul Avery au venit alergând.

Când l-am văzut pe Maxon cu brațele deschise, i-am dat drumul mâinii lui Paige. El m-a îmbrățișat, lovindu-mă peste rană, iar eu am țipat.

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

– Am fost împușcată.

Aspen ne-a despărțit și mi-a apucat brațul, ca să vadă cu ochii lui.

– Ai fi putut să o pățești mai rău. Trebuie să te ducem înapoi și să găsim o cale să te tratăm. Presupun că nu vrem să-l implicăm pe doctor, nu-i așa?

S-a uitat la Maxon.

– Nu vreau ca ea să sufere, a insistat el.

– Înălțimea Voastră, a spus Paige, căzând în genunchi.

Umerii au început să-i tremure, de parcă ar fi plâns.

– Ea e Paige, am spus, fără să-i ofer și alte informații. Hai să mergem în spate.

Aspen i-a întins o mână lui Paige.

— Eşti în siguranţă, a asigurat-o el.

Cu un braţ, Maxon mi-a cuprins mijlocul şi m-a însoţit până în partea din spate a camionului.

— Eram sigur că va dura toată noaptea să te găsesc, şi-a făcut el griji cu voce tare.

— Şi eu. Dar durerea era prea mare ca să ajung prea departe. Paige m-a ajutat.

— Atunci, vom avea grijă de ea, îţi promit.

Maxon, Paige şi cu mine ne-am târât spre partea din spate a camionului, iar podeaua de metal era ciudat de liniştitoare în timp ce ne întorceam cu viteză spre palat.

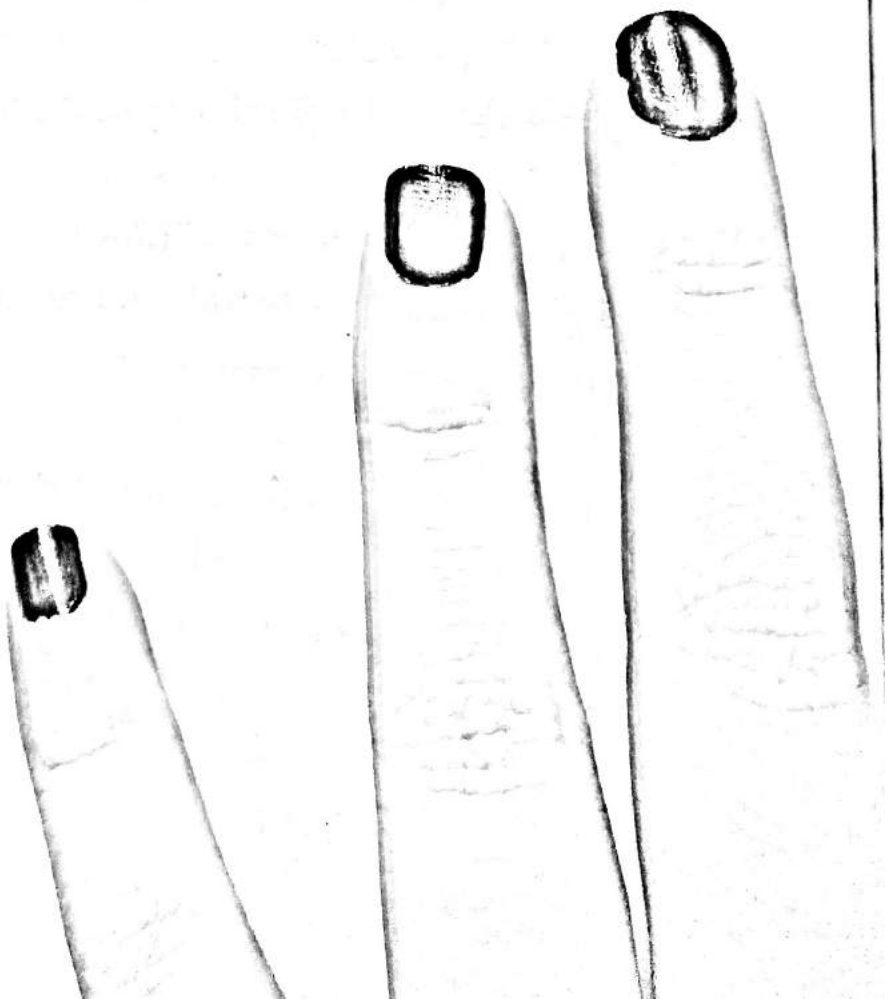

Capitolul 14

Aspen a fost cel care m-a ridicat în brațe din partea din spate a camionului și m-a dus în grabă într-o cămăruță. În spațiul mai mic decât baia mea se aflau două paturi înguste și un scrin. Pe perete erau biletele și fotografii, ceea ce dădea camerei o oarecare personalitate; dar, altfel, încăperea era goală, ca să nu mai spun că era incredibil de înghesuită cu Aspen, ofițerul Avery, Maxon, Paige și cu mine, care ocupam fiecare centimetru liber.

Aspen m-a întins pe un pat cu cea mai mare blândețe, dar brațul continua să îmi zvâcnească.

— Ar trebui să-l aducem pe doctor, a spus el.

Dar îmi dădeam seama că se îndoia de propriile-i cuvinte. Să-l aducă pe doctorul Ashlar însemna fie să spună adevărul absolut, fie o minciună scandaloasă, și niciuna din variantele astea nu era de dorit.

— Nu, i-am cerut eu, cu vocea slăbită. N-am să mor din cauza asta. Va fi doar o cicatrice urâtă. Trebuie să o curățăm.

M-am strâmbat.

— Vei avea nevoie de ceva pentru durere, a adăugat Maxon.

— S-ar putea să se infecteze. Aleea aia era foarte murdară, iar eu am atins-o, a spus Paige, cu un sentiment de vinovăție.

O arsură ascuțită mi-a străbătut rana, iar eu am șuierat de durere.

— Anne. Aduceți-o pe Anne.

— Pe cine? a întrebat Maxon.

— Pe slujnica ei, i-a explicat Aspen. Avery, ad-o pe Anne și o trusă de prim-ajutor. Va trebui să ne descurcăm. Și trebuie să facem ceva și cu ea, a adăugat, dând din cap spre Paige.

Am văzut cum, în cele din urmă, Maxon și-a îndreptat privirea îngrijorată dinspre brațul meu însângerat spre chipul tulburat al lui Paige.

— Ești o infractoare? O fugară? a întrebat-o el.

— Nu genul ăla de infractoare. Și am fugit, dar nimeni nu mă caută.

Maxon s-a gândit la cuvintele ei.

— Bun venit la bord. Urmează-l pe Avery până la bucătării, jos, și spune-i doamnei Woodard că vei lucra cu ea, la ordinul prințului. Spune-i să vină imediat în [illegible] ofițerilor.

— Woodard. Da, Înălțimea Voastră.

Paige a făcut o reverență adâncă și l-a urmat pe ofițerul Avery afară din cameră, lăsându-mă singură cu Maxon și Aspen. Fusesem cu amândoi toată noaptea, dar asta era

prima dată când eram doar noi trei. Simțeam cum greutatea secretelor noastre umplea spațiul deja strâmt al camerei.

— Cum ați scăpat? am întrebat.

— August, Georgia și Micah au auzit focurile de armă și au venit în fugă. August nu glumea când a spus că nu ne vor face rău niciodată. Maxon a făcut o pauză, cu o privire distantă și tristă, apoi a adăugat: Micah nu a supraviețuit.

Mi-am întors capul într-o parte. Nu știam nimic despre el, dar, în seara asta, a murit pentru noi. M-am simțit la fel de vinovată ca și când eu i-aș fi luat viața.

Am dat să-mi șterg o lacrimă, uitând de brațul meu stâng, și am scos un țipăt de durere.

— Liniștește-te, America, a spus Aspen, uitând să fie protocolar.

— Totul o să fie bine, a promis Maxon.

Am încuviințat din cap și mi-am strâns buzele ca să mă abțin să mai plâng.

Am tăcut cu toții pentru ceea ce a părut a fi o lungă perioadă de timp, dar poate că durerea era cea care prelungea minutele.

— E minunat să ai parte de un asemenea devotament, a spus Maxon pe neașteptate.

La început, am crezut că vorbea din nou despre Micah. Dar Aspen și cu mine ne-am uitat la el și am văzut cum privea lung un punct de pe peretele din spatele meu.

Am întors capul, fericită să-mi îndrept atenția asupra unui lucru care nu era durerea mistuitoare din braț. Acolo, lângă o imagine desenată de unul dintre frații lui

mai mici și o fotografie a tatălui său de pe vremea când era cam de-o seamă cu Aspen, era un bilet.

Te voi iubi mereu. Te voi aștepta mereu. Sunt alături de tine, orice-ar fi.

Scrisul meu era un pic mai dezordonat cu un an în urmă, când lăsasem biletul lângă fereastra mea ca să-l găsească Aspen, și era înconjurat de inimioare caraghioase, pe care acum nu le-aș mai fi inclus într-o scrisoare de dragoste, dar încă simțeam importanța acelor cuvintelor. Era prima dată când le scrisesem, înfricoșată de cât de intens simțeam lucrurile alea, odată scrise pe hârtie. Mi-am amintit și că teama că mama avea să găsească biletul întrecea orice altă grijă cu privire la enormitatea de a ști, fără nicio îndoială, că îl iubeam pe Aspen.

Acum, îmi era teamă că Maxon avea să-mi recunoască scrisul.

— Cred că e frumos să ai cui să-i scrii. Eu nu m-am bucurat niciodată de luxul scrisorilor de dragoste, a spus Maxon, cu un zâmbet trist. S-a ținut de cuvânt?

Aspen muta pernele de pe patul celălalt, ca să-mi sprijine capul, și evita să se uite la mine sau la Maxon.

— E dificil să scrii, a spus el. Dar știu că e alături de mine, orice-ar fi. Nu mă îndoiesc de asta.

M-am uitat la părul scurt și întunecat al lui Aspen – singura parte din el pe care puteam să o văd – și am simțit o nouă durere. Într-un fel, avea dreptate. Nu aveam să ne despărțim cu adevărat niciodată. Dar... cuvintele de

pe hârtie? Acea iubire cuprinzătoare, care mă copleșise cândva? Dispăruse.

Aspen încă se mai baza pe asta?

I-am aruncat o privire fugară lui Maxon, iar în tristețea de pe chipul său se citea un pic de gelozie. Nu eram surprinsă. Mi-am amintit că-i spusesem lui Maxon că mai fusesem îndrăgostită; arătase de parcă ar fi fost înșelat, atât de nesigur în momentul ăla că avea să se îndrăgostească vreodată.

Eram convinsă că, dacă ar fi știut că iubirea despre care-i vorbisem eu și dragostea pe care Aspen tocmai o dezvăluise erau una și aceeași, ar fi fost distrus.

— Să-i scrii curând, l-a sfătuit Maxon. Nu o lăsa să uite.

— De ce durează atât de mult? a mormăit Aspen și a părăsit camera, fără a se deranja să ia aminte la cuvintele lui Maxon.

Maxon l-a urmărit cum a plecat și s-a întors spre mine.

— Mă simt atât de inutil. Nu știu cum să te ajut, așa că m-am gândit să încerc măcar să-l ajut pe el. În seara asta, ne-a salvat viețile. Maxon a clătinat din cap: Se pare că doar l-am supărat.

— Toată lumea e îngrijorată. Te descurci bine, l-am asigurat eu.

A râs exasperat și apoi s-a așezat în genunchi lângă pat.

— Zaci acolo cu o rană deschisă în braț, și încerci să mă consolezi. Ești absurdă.

— Dacă vei hotărî vreodată să-mi scrii o scrisoare de dragoste, eu aș începe cu asta, am glumit.

A zâmbit.

— Chiar nu pot să fac nimic pentru tine?

— Mă ții de mână? Nu prea strâns, totuși,

Maxon m-a luat ușor de mână și, cu toate că asta nu schimba nimic, era plăcut să-i simt atingerea.

— Probabil că nu o voi face. Să scriu o scrisoare de dragoste, vreau să spun. Încerc, pe cât de des posibil, să nu mă fac de rușine.

— Nu poți să pui la cale războaie, nu știi să gătești și refuzi să scrii scrisori de dragoste, l-am tachinat eu.

— Corect. Lista defectelor mele e tot mai lungă.

Și-a mișcat degetele în mâna mea, iar eu am fost atât de recunoscătoare că mi-a distras atenția.

— E în regulă. Voi continua să fac presupuneri în privința sentimentelor tale, din moment ce refuzi să-mi scrii un bilet. Cu un stilou cu cerneală mov. Cu inimioare pe toate *i*-urile, în loc de puncte.

— Exact așa aș scrie biletul, a spus el, prefăcându-se a fi serios.

Eu am chicotit, dar m-am oprit repede când mișcarea m-a făcut să simt din nou arsura.

— Totuși, nu cred că trebuie să faci presupuneri în privința sentimentelor mele.

— Ei bine, am început eu, respirând din ce în ce mai greu, nu e ca și cum ți le-ai exprimat vreodată cu voce tare.

Maxon a dat să obiecteze, dar a tăcut. Privirea i-a fugit spre tavan, în vreme ce încerca să identifice în povestea noastră momentul în care îmi spusese că mă iubea.

În sala de refugiu, îmi sugerase asta în toate felurile. Lăsase sentimentul să îmbrace forma unei mulțimi de

gesturi romantice sau îmi indicase prezența lui dansând în jurul cuvintelor... însă declarația propriu-zisă nu fusese rostită. Nu între noi. Mi-aș fi amintit și aș fi transformat cuvintele în motivul meu de a nu mă îndoi niciodată de el, motivul meu de a-i mărturisi ce simțeam și eu.

— Domniță? a rostit Anne, vocea ei auzindu-se prin ușă, cu o clipă înainte de a-i vedea chipul îngrijorat.

Maxon a făcut un pas înapoi și mi-a dat drumul la mână, ca să-i facă loc.

Anne s-a uitat cu atenție la rană și a pipăit-o cu mare grijă, ca să vadă cât de gravă era situația.

— Veți avea nevoie să fiți cusută. Nu sunt sigură că avem ceva care să vă amorțească în totalitate, a spus ea.

— E în regulă. Fă tot ce poți, am zis eu.

Mă simțeam mai liniștită cu ea acolo.

A dat din cap.

— Cineva să aducă niște apă clocotită. Ar trebui să avem antiseptic în trusă, dar vreau și niște apă.

— O aduc eu.

Marlee stătea lângă ușă, foarte îngrijorată.

— Marlee, am scâncit eu, pierzându-mi controlul.

M-am gândit la doamna Woodard. Bineînțeles că Marlee și Carter nu puteau trece pe lângă Woodwork când se ascundeau chiar sub nasul regelui.

— Mă întorc imediat, America. Rezistă.

A plecat în grabă, dar m-am simțit foarte ușurată știind că avea să fie alături de mine.

Anne a absorbit șocul prezenței lui Marlee din mers, iar eu am privit-o cum a scos un ac și ață din trusa de

prim-ajutor. Faptul că ea îmi cosea aproape toate hainele mă consola. Brațul meu nu ar fi trebuit să-i facă probleme.

Cu o viteză incredibilă, Marlee s-a întors cu un urcior cu apă fierbinte, cu un braț de prosoape și o sticlă cu un lichid de culoarea chihlimbarului. A lăsat urciorul și prosoapele pe scrin și, venind spre mine, a scos capacul sticlei.

— Pentru durere.

Mi-a ridicat capul ca să pot bea, iar eu m-am supus. Chestia din sticlă a fost o nouă arsură și am tușit când am înghițit-o. M-a îndemnat să mai iau o gură, ceea ce am și făcut, fără să-mi placă.

— Mă bucur atât de mult că ești aici, am șoptit.

— Sunt mereu alături de tine, America. Știi asta. A zâmbit și, pentru prima dată de când eram prietene, a părut mai în vârstă decât mine, atât de calmă și de sigură. Ce naiba făceai?

M-am strâmbat.

— Părea o idee bună.

M-a privit cu înțelegere.

— America, tu nu ai decât idei proaste. Intenții mărețe, dar idei groaznice.

Avea dreptate, bineînțeles, și până acum ar fi trebuit să știu mai bine. Dar faptul că era aici, chiar dacă doar ca să-mi spună cât de proastă fusesem, făcea totul mai puțin îngrozitor.

— Cât de izolați fonic sunt pereții ăștia? a întrebat Anne.

— Sunt destul de bine izolați, a spus Aspen. Nu se aud prea multe în zona asta îndepărtată din palat.

— Bine, a spus ea. În regulă, toată lumea trebuie să iasă în coridor. Domnișoară Marlee, voi avea nevoie de ceva spațiu, dar dumneavoastră puteți să rămâneți.

Marlee a încuviințat din cap.

— Nu te voi încurca, Anne.

Avery a plecat primul, urmat îndeaproape de Aspen, iar Maxon, ultimul. Privirea din ochii lui mi-a adus aminte de ziua în care îi spusesem că nu era prima dată când flămânzeam: trist să afle despre asta și distrus că nu avea cum să îndrepte situația.

Ușa s-a închis cu un clinchet, iar Anne s-a apucat rapid de treabă. Aranjase deja toate lucrurile de care avea nevoie și i-a întins o mână lui Marlee, ca să-i dea sticla.

— Beți, mi-a ordonat, ridicându-mi capul.

Eu mi-am adunat curajul. Din cauza tusei, a trebuit să-mi lipesc și să-mi dezlipesc buzele de gura sticlei de câteva ori, dar am reușit să beau o cantitate suficientă. Sau suficientă pentru Anne.

— Țineți asta, mi-a spus și mi-a dat un prosop mic. Dacă vă doare, mușcați-l.

Am dat din cap.

— Curățarea rănii va fi mai dureroasă decât cusăturile. Văd mizerie înăuntru, așa că va trebui să curăț cu mare atenție. A oftat și s-a uitat din nou la rană. Veți rămâne cu o cicatrice, dar mă voi strădui să fie cât mai mică posibil. Câteva săptămâni, veți purta rochii cu mâneci largi, ca s-o acoperiți până se vindecă. Nu va ști nimeni. Și, de vreme ce ați fost cu prințul, nu vă voi întreba nimic. Orice ați făcut, sunt sigură că a fost ceva important.

— Cred că a fost, am spus eu, nu prea sigură acum.

A umezit un prosop și l-a ținut la câțiva centimetri de tăietură.

— Sunteți pregătită?

Am dat din cap.

Am mușcat din prosop, în speranța că avea să-mi înăbușe țipetele. Eram sigură că, în afară de toată lumea de pe coridor, nu mă auzea nimeni. Era de parcă Anne îmi zgândărea fiecare nerv din braț, iar Marlee s-a urcat peste mine, ca să nu mă zvârcolesc.

— America, se va termina curând, mi-a promis ea. Gândește-te la ceva frumos. Gândește-te la familia ta.

Am încercat. M-am străduit să mă gândesc la râsul lui May sau la zâmbetul atotștiutor al tatălui meu, dar în zadar. Reușeam să mă concentrez asupra lor doar atât cât să le văd, cu ochii minții, înghițite de un nou val de durere.

Cum naiba de a reușit Marlee să scape vie, după ce a fost biciuită?

După ce mi-a curățat rana, Anne a început să mă coasă. Avea dreptate: cusăturile nu dureau la fel de mult. Nu-mi dădeam seama dacă asta se întâmpla din cauză că, într-adevăr, durerea era mai puțin intensă sau din cauză că, în cele din urmă, lichiorul pe care mi-l dăduseră își făcea efectul. Chiar mi se părea că marginile camerei nu mai erau la fel de ascuțite.

Apoi, lumea s-a întors și a vorbit despre diverse lucruri, despre mine. Despre cine ar trebui să rămână, cine să plece, ce aveam să spunem a doua zi dimineață... despre atât de multe detalii cu care eu nu puteam să-i ajut.

În cele din urmă, Maxon a fost cel care m-a luat în brațe și m-a dus înapoi în camera mea. A trebuit să depun ceva efort ca să-mi țin capul drept, dar așa mi-a fost mai ușor să-l aud.

— Cum te simți?

— Ochii tăi parcă sunt de ciocolată, am bolborosit eu.

A zâmbit.

— Și ai tăi au culoarea cerului de dimineață.

— Pot să beau niște apă?

— Da. Multă, mi-a promis el. Să o ducem la etaj, i-a spus el cuiva.

Și eu am adormit pe ritmul legănat al pașilor lui.

CAPITOLUL 15

M-am trezit cu o migrenă. Am gemut când mi-am masat tâmplele, apoi am scâncit în clipa în care gestul m-a făcut să simt o durere ascuțită în braț.

— Poftiți, a spus Mary și a venit să se așeze pe marginea patului meu.

Mi-a întins două pastile și un pahar cu apă.

M-am ridicat încet ca să le iau, simțind cum îmi zvâcnește capul.

— Cât este ceasul?

— Aproape unsprezece, a spus Mary. Am trimis vorbă că nu vă simțiți bine și că nu veți putea ajunge la micul dejun. Dacă ne grăbim, probabil că am putea să vă pregătim pentru masa de prânz, cu celelalte Elite.

Gândul de a mă grăbi sau chiar de a mânca nu mă atrăgea, dar m-am gândit că cel mai înțelept lucru era să revin la rutina normală. Acum, devenea foarte clar cât riscaserăm noaptea trecută și nu voiam să-i dau nimănui niciun motiv să suspecteze că se întâmplase ceva.

Am dat din cap către Mary și ne-am ridicat amândouă. Nu mă puteam baza pe picioarele mele așa cum mi-ar fi plăcut, dar m-am îndreptat oricum spre baie. Anne era chiar în fața ușii și făcea curățenie, în timp ce Lucy stătea pe un scaun mare și cosea mâneci unei rochii care, probabil, fusese gândită doar cu bretele.

Și-a ridicat privirea de la ce lucra.

– Vă simțiți bine, domnișoară? Ne-ați speriat destul de tare.

– Îmi pare rău. Cred că mă simt cât se poate de bine.

Ea mi-a zâmbit.

– Suntem pregătite să facem tot ce putem ca să vă ajutăm, domnișoară. Trebuie doar să ne-o cereți.

Nu eram complet sigură de ceea ce-mi oferea, dar aveam să accept orice m-ar fi ajutat să trec peste următoarele câteva zile.

– A, ofițerul Leger și prințul au trecut pe aici. Amândoi sperau că o să-i anunțați cum vă simțiți, de îndată ce vă simțiți în stare să o faceți.

Am dat din cap.

– Mă voi ocupa de asta, după masa de prânz.

Pe neașteptate, cineva mi-a luat brațul. Anne se uita cu atenție la rană, dând ușor bandajul la o parte, ca să vadă cum se vindeca.

– Nu pare infectată. Câtă vreme o menținem curată, cred că se va vindeca frumos. Îmi pare rău că nu am găsit o soluție mai bună. Știu că rămâne semn, s-a plâns ea.

– Nu-ți face griji. Și cei mai buni oameni au cicatrice.

M-am gândit la mâinile lui Marlee și la spatele lui Maxon. Amândoi purtau urmele permanente ale curaju-lui lor. Era o onoare să mă alătur celor doi.

— Lady America, cada dumneavoastră este pregătită, a spus Mary de după ușa de la baie.

M-am uitat la fața ei, apoi la cea a lui Lucy și a lui Anne. Fusesem mereu apropiată de slujnicele mele, avusesem întotdeauna încredere în ele. Dar noaptea trecută ceva s-a schimbat. Era prima dată când acele legături erau testate; și, în lumina zilei, erau încă acolo, puternice și rezistente.

Nu știam dacă exista vreo modalitate de a le dovedi că le eram la fel de loială cum îmi erau ele mie. Dar speram că avea să se ivească o ocazie.

Dacă mă concentram, puteam să duc furculița la gură fără să mă strâmb. Trebuia să depun un efort extraordinar, până în punctul în care începeam să transpir în mijlocul mesei. Am hotărât să mă rezum la a ciuguli pâine. Nu aveam nevoie de brațul drept ca să fac asta.

Kriss m-a întrebat dacă mă mai durea capul – am presupus că asta era povestea care circula –, iar eu i-am spus că mă simțeam bine acum, deși îmi era imposibil să ignor migrena și durerea din braț. Nu mi-a mai pus și alte întrebări și părea că nimeni nu ghicise că se întâmplase ceva deosebit.

În vreme ce mestecam o bucățică de pâine, m-am gândit cum s-ar fi descurcat celelalte fete dacă ar fi fost în locul meu noaptea trecută. Am hotărât că singura persoană care s-ar fi descurcat mai bine era Celeste. Fără îndoială, ea ar

fi găsit o cale să riposteze și, preț de un minut, am fost un pic geloasă că nu-i semănam mai mult.

Odată ce tăvile noastre au fost luate din Salonul Doamnelor, Silvia a intrat și ne-a rugat să fim atente.

— Domnișoarelor, este timpul să străluciți din nou. Peste o săptămână, vom da o mică petrecere și, desigur, sunteți toate invitate!

Am oftat, îngrijorată în privința persoanelor cărora urma să le ținem companie de data asta.

— Nu vă veți ocupa de pregătirile pentru această petrecere specială, a continuat Silvia, dar va trebui să vă purtați exemplar, deoarece va fi filmată pentru public.

M-am înviorat un pic. Puteam să fac asta.

— Singura voastră responsabilitate va fi să invitați două persoane la această petrecere, ca oaspeții voștri speciali. Alegeți cu chibzuință și până vineri să-mi spuneți care vă sunt invitații.

Apoi a plecat și ne-a lăsat să ne stoarcem mințile. Era un test, iar noi știam asta. Cine din cameră avea cele mai impresionante legături, cele mai valoroase?

Poate că eram paranoică, dar mi se părea că sarcina asta mă viza în mod special. În mod sigur, regele căuta metode prin care să le amintească tuturor că eram inutilă.

— Celeste, pe cine alegi? a întrebat Kriss.

Ea a ridicat din umeri.

— Încă nu știu. Dar îți promit că vor fi niște persoane spectaculoase.

Dacă aș fi avut la dispoziție lista cu prietenii lui Celeste, nici eu nu aș fi fost agitată. Pe cine aveam să invit? Pe mama?

Cu o voce caldă, Celeste s-a întors spre mine.

— America, pe cine te-ai gândit să inviți?

Am încercat să-mi ascund uimirea. Cu toate că în bibliotecă ajunseserăm să ne înțelegem un pic mai bine, asta era prima dată în care mi se adresa așa cum ar fi făcut-o cu o prietenă. Mi-am dres vocea.

— Habar n-am. Nu sunt sigură că știu persoane pe care s-ar cuveni să le invit. Poate că ar fi mai bine dacă n-aș aduce pe nimeni.

Probabil că nu ar fi trebuit să recunosc atât de deschis cât eram de dezavantajată, dar nu era ca și când celelalte nu ar fi știut asta.

— Ei bine, dacă într-adevăr nu găsești pe nimeni, să mă anunți, a spus Celeste. Sunt sigură că am mai mult de doi prieteni care și-ar dori să viziteze palatul și m-aș putea asigura că măcar vei avea idee cine sunt. Adică, dacă vrei.

M-am holbat la ea, tentată să o întreb care era șmecheria; dar, uitându-mă în ochii ei, m-am gândit că nu era vorba de așa ceva. Apoi, am fost sigură de asta când mi-a făcut cu ochiul pe care Elise și Kriss nu puteau să-l vadă. Celeste, luptătoarea desăvârșită, mă sprijinea.

— Îți mulțumesc, am spus eu, simțindu-mă cu adevărat umilită.

Ea a ridicat din umeri.

— Nicio problemă. Dacă tot vom da o petrecere, măcar să fie una bună.

S-a lăsat pe spate în scaunul ei, zâmbind pentru sine, iar eu eram sigură că-și imagina evenimentul ăsta ca pe ultimul ei moment de glorie. O parte din mine voia să-i

spună să nu renunțe, dar nu am putut s-o fac. În cele din urmă, doar una dintre noi putea să-l aibă pe Maxon.

Până după-amiază, schițasem un oarecare plan, dar depindea de un lucru important: Maxon ar fi trebuit să mă ajute.

Eram sigură că urma să ne vedem înainte de sfârșitul zilei, așa că nu mi-am permis să-mi fac prea multe griji în privința asta. Pentru moment, aveam nevoie să mă odihnesc din nou, așa că m-am îndreptat spre camera mea.

Anne mă aștepta acolo, cu mai multe pastile și apă. Nu-mi venea să cred cât era de calmă.

— Îți rămân datoare, am spus după ce am înghițit medicamentul.

— Ei, nu, a protestat Anne.

— Ba da! Aseară, lucrurile ar fi fost cu mult mai diferite dacă n-ai fi fost aici.

Mi-a luat paharul cu blândețe.

— Pur și simplu mă bucur că sunteți bine.

S-a îndreptat spre baie ca să arunce apa, iar eu am urmat-o.

— Nu pot să fac nimic pentru tine? Chiar nimic?

Ea a rămas lângă servantă, gândindu-se, în mod clar, la ceva.

— Vorbesc serios, Anne. M-aș bucura mult să o pot face.

A oftat.

— Ei bine, e ceva...

— Te rog să-mi spui.

Anne și-a ridicat privirea de la chiuvetă.

— Dar nu puteți să dezvăluiți asta nimănui. Mary și Lucy m-ar omorî.

M-am încruntat.

— Ce vrei să spui?

— Este... este foarte personal.

A început să-și frământe mâinile, ceva ce nu făcea niciodată, iar eu mi-am dat seama că lucrul ăsta era important pentru ea.

— În regulă, hai să vorbim despre asta, am încurajat-o eu, punându-mi brațul nevătămat pe umărul ei și conducând-o la masă, ca să se așeze lângă mine.

Ea și-a încrucișat gleznele și și-a pus mâinile în poală.

— Știți, dumneavoastră vă înțelegeți atât de bine cu el. Pare că vă apreciază foarte mult.

— Te referi la Maxon?

— Nu, a șoptit ea și un roșu aprins i-a cuprins obrajii.

— Nu înțeleg.

A inspirat adânc.

— Ofițerul Leger.

— Ooo, am spus eu, extrem de șocată.

— Credeți că-i imposibil, nu-i așa?

— Nu, nu imposibil, am răspuns.

Doar că nu știam cum să-i spun persoanei care-mi promisese că avea să lupte mereu pentru mine că ar fi trebuit să-și îndrepte atenția asupra ei.

— Întotdeauna vorbește atât de frumos despre dumneavoastră. Știu că dacă poate i-ați spune despre mine sau dacă ați putea afla dacă are o prietenă acasă...

Am oftat.

— Pot să încerc, dar nu-ți pot promite nimic.

— Vai, știu. Nu vă faceți griji. Mi-am tot spus că nu se va întâmpla, dar nu pot să nu mă gândesc la el.

Mi-am lăsat capul într-o parte.

— Știu cum este.

A întins o mână în față.

— Și asta nu din cauză că e un Doi. Și dacă ar fi fost un Opt, mi-aș fi dorit pe cineva ca el.

— O mulțime de femei și-ar dori, am spus eu.

Și era adevărat. Celeste l-a observat, Kriss a spus că era amuzant, și chiar și femeia aia, Delilah, părea să-l placă. Și asta fără să punem la socoteală toate fetele de acasă, care umblau după el. Nu mă mai deranja atât de mult să aud asemenea vorbe, nici măcar de la cineva atât de apropiat de mine ca Anne.

Era încă un lucru care mă asigura că nu mai simțeam nimic pentru Aspen. Dacă eram bucuroasă să-i sugerez că altcineva ar fi trebuit să-mi ia locul, atunci, într-adevăr, locul meu nu era lângă el.

Cu toate astea, nu prea știam cum să abordez subiectul.

M-am întins peste lemnul lustruit și i-am acoperit mâna cu a mea,

— Voi încerca, Anne. Îți promit.

Ea a zâmbit, dar și-a mușcat buzele neliniștită.

— Vă rog doar să nu le spuneți celorlalte.

Am strâns-o mai tare de mână.

— Tu mereu mi-ai păstrat secretele. Și eu ți le voi păstra întotdeauna.

Capitolul 16

Aspen a bătut la ușa mea doar câteva ore mai târziu. Slujnicele mele au făcut o reverență și au plecat, știind că orice am fi avut să ne spunem, trebuia să o facem între patru ochi. Înțelegerea asta nouă care se manifesta între noi era ciudată, dar nu eram sigură de ce nu mă așteptam la altceva.

— Cum te simți?

— Nu foarte rău, am spus eu. Brațul îmi zvâcnește puțin și mă doare capul, dar în rest sunt bine.

El a clătinat din cap.

— N-ar fi trebuit să te las să pleci.

Am atins ușor locul de lângă mine de pe pat.

— Stai jos.

A ezitat un pic. Acum, în mintea mea, el nu mai putea fi privit cu suspiciune. Maxon și slujnicele mele știau că noi vorbeam, iar seara trecută ne condusese afară din palat. Unde era riscul? Și el trebuie să fi gândit la fel, pentru că

în cele din urmă s-a așezat, alegând să păstreze o distanță respectabilă, pentru orice eventualitate.

— Aspen, fac parte din asta. N-aș fi putut să rămân în palat. Și nu-i nimic în neregulă cu mine. Sincer, ție îți sunt datoare pentru asta. M-ai salvat noaptea trecută.

— Dacă nu aș fi fost destul de rapid sau dacă Maxon nu te-ar fi ajutat să treci peste zidul ăla, acum ai fi fost prizonieră pe undeva. Aproape că te-am lăsat să mori. Aproape că l-am lăsat pe *Maxon* să moară. A clătinat din cap spre podea. Știi ce s-ar fi întâmplat cu mine și cu Avery dacă voi doi nu ați fi reușit să vă întoarceți? Știi ce... S-a oprit, părând să-și înfrâneze lacrimile. Știi ce mi s-ar fi întâmplat dacă nu te-am fi găsit?

Aspen s-a uitat la mine, în mine. Durerea din privirea lui era limpede.

— Dar n-a fost așa. M-ai găsit, m-ai protejat și mi-ai adus ajutoare. Ai fost minunat.

L-am mângâiat pe spate, în încercarea de a-l consola.

— Mer, abia acum îmi dau seama că, indiferent de ce se va întâmpla... între noi doi va exista mereu o legătură. Întotdeauna îmi voi face griji pentru tine. Întotdeauna îmi va păsa de ce faci. Pentru mine, vei însemna mereu ceva.

Mi-am petrecut mâna pe după brațul lui, odihnindu-mi capul pe umărul său.

— Știu ce vrei să spui.

Am stat așa o vreme și am presupus că poate Aspen făcea același lucru ca și mine: revedea totul cu ochii minții. Felul în care ne evitam reciproc atunci când eram copii, felul în care nu ne puteam abține să nu ne privim când

eram mai mari, o mie de momente furate în căsuța din copac – toate lucrurile care ne defineau.

— America, trebuie să-ți spun ceva.

Mi-am înălțat capul, iar Aspen s-a întors să mă privească, ținându-mă cu blândețe de brațe.

— Am vorbit serios când ți-am spus că te voi iubi pentru totdeauna. Și eu... eu...

Nu reușea să vorbească și, să fiu sinceră, eram recunoscătoare. Da, eram legată de el, dar nu mai eram pereche din căsuța din copac.

A râs ușor.

— Cred că trebuie să dorm. Nu pot să gândesc limpede.

— Amândoi trebuie să dormim. Și avem atâtea la care să ne gândim.

El a dat din cap.

— Ascultă-mă, Mer, nu mai putem să facem asta. Nu-i spune lui Maxon că-l voi ajuta cu ceva atât de riscant și nu te aștepta să te mai strecor nicăieri.

— Oricum, nu sunt sigură că a meritat. Nu-mi imaginez că Maxon va vrea să iasă din nou.

— Bine. Și-a găsit pălăria, și-a pus-o pe cap și s-a ridicat. Mi-a luat mâna și mi-a sărutat-o. Doamna mea, a spus el, tachinându-mă.

Am zâmbit și i-am strâns mâna ușor. Și el a făcut la fel. În timp ce ne țineam de mână, strânsoarea mea era cu fiecare secundă mai puternică, iar eu mi-am dat seama că, în curând, trebuia să renunț. Chiar trebuia să renunț.

M-am uitat în ochii lui Aspen și am simțit lacrimile care amenințau să curgă. *Cum să-mi iau rămas-bun de la tine?*

Și-a trecut degetul mare peste dosul palmei mele și mi-a lăsat mâna în poală. S-a aplecat și m-a sărutat pe păr.

— Ia-o ușurel. Vin mâine să văd ce mai faci.

După ce m-am tras rapid de ureche la cină, Maxon a știut că aveam să-l aștept în seara asta. M-am așezat în fața oglinzii și mi-am dorit ca minutele să treacă mai repede. Mary mi-a periat părul, fredonând calm ca pentru sine. Am recunoscut vag melodia, ca pe una pe care am cântat-o odată la nunta cuiva. Când am fost selectată pentru Alegere, îmi dorisem atât de mult să găsesc drumul înapoi spre viața aia. Îmi doream o viață plină de muzica pe care o iubisem dintotdeauna.

Dar, ca să fiu sinceră, asta nu a fost niciodată ceva pe care m-aș fi putut baza. Indiferent de drumul pe care îl alegeam acum în viață, muzica nu ar fi fost decât ceva la care aș fi apelat la petreceri pentru a distra un oaspete sau care m-ar fi relaxat la sfârșit de săptămână.

M-am uitat în oglindă și mi-am dat seama că nu-mi părea rău de asta, nu așa cum credeam că o să-mi pară. Muzica avea să-mi lipsească, dar era doar o parte din cine eram acum, nu *tot* ce eram. Indiferent cum se desfășura Alegerea, aveam de ales.

Însemnam mai mult decât casta din care făceam parte.

Ciocănitul ușor al lui Maxon m-a scos din gândurile mele, iar Mary a deschis ușa.

— Bună seara, i-a spus Maxon lui Mary când a intrat și aceasta i-a răspuns cu o reverență.

Privirea lui a întâlnit-o rapid pe a mea, iar eu m-am întrebat din nou dacă vedea ce simțeam pentru el, dacă și pentru el sentimentul era la fel de real ca pentru mine.

— Înălțimea Voastră, a salutat Mary în liniște.

Era pe cale să iasă din cameră, când Maxon a ridicat o mână.

— Iartă-mă, dar ai putea să-mi spui cum te cheamă?

Pentru un moment, ea s-a uitat lung la el, apoi la mine, după care și-a concentrat din nou privirea asupra lui Maxon.

— Eu sunt Mary, Înălțimea Voastră.

— Mary. Cu Anne ne-am întâlnit seara trecută. Și-a înclinat ușor capul în fața ei. Și pe tine?

— Lucy.

Avea o voce firavă, dar am simțit că se bucura să se prezinte.

— Excelent. Anne, Mary și Lucy. Îmi pare foarte bine să vă cunosc așa cum se cuvine. Sunt sigur că Anne v-a pus la curent cu ce s-a întâmplat seara trecută, ca să puteți s-o ajutați pe Lady America pe cât de bine posibil. Vreau să vă mulțumesc pentru devotamentul și discreția voastră. Maxon s-a uitat, pe rând, la toate. Îmi dau seama că v-am pus într-o poziție compromițătoare și, dacă cineva întreabă ce s-a întâmplat, nu ezitați să-l trimiteți la mine. A fost hotărârea mea și nu ar trebui să fiți considerate responsabile pentru nimic din ce se întâmplă.

— Vă mulțumesc, Înălțimea Voastră, a spus Lucy.

Simțisem dintotdeauna că slujnicele mele îi erau extrem de devotate lui Maxon, dar, în seara asta, am simțit

că devotamentul lor depășea obligația obișnuită. Mi se părea în trecut că cel mai înalt grad de loialitate era cel față de rege, dar acum mă întrebam dacă era adevărat. Din ce în ce mai mult, observam lucruri mărunte care mă făceau să mă gândesc la faptul că oamenii îl preferau pe fiul lui.

Poate că nu eram singura care considera că metodele regelui Clarkson erau barbare, că modul lui de a gândi era nemilos. Poate că rebelii nu erau singurii pregătiți pentru Maxon. Poate că mai erau și alții care își doreau mai multe.

Slujnicele mele au făcut reverențe și au plecat, lăsându-l pe Maxon lângă mine.

— Ce-a fost asta? Adică, de ce ai vrut să știi cum le cheamă?

A oftat.

— Seara trecută, când ofițerul Leger i-a spus lui Anne pe nume, nu știam la cine se referea... a fost jenant. N-ar trebui să-i cunosc pe oamenii care au grijă de tine mai bine decât un paznic oarecare?

Nu-i chiar un oarecare.

— Să fiu corectă, toate slujnicele îi bârfesc pe paznici. Nu m-ar mira dacă și ei ar face la fel.

— Chiar și așa. Ele îți sunt alături în fiecare zi. Ar fi trebuit să le știu numele de câteva luni.

Raționamentul lui m-a făcut să zâmbesc și m-am ridicat, cu toate că faptul că mă mișcam părea să-l neliniștească.

— Sunt bine, Maxon, am insistat și i-am luat mâna întinsă.

— Dacă îmi aduc aminte bine, aseară ai fost împușcată. Nu poți să mă învinuiești că-mi fac griji.

— N-a fost chiar o rană în toată regula. Glonțul doar m-a tăiat.

— Nu contează, nu voi uita curând țipetele pe care ți le-ai înăbușit când te-a cusut Anne. Vino, ar trebui să te odihnești.

Maxon m-a condus spre pat și m-am urcat în el. M-a învelit cu păturile, înainte să se întindă peste ele, cu fața către mine. Am așteptat să vorbească despre tot ce se întâmplase sau să mă avertizeze în legătură cu ce avea să urmeze. Dar el nu a spus nimic. A stat acolo, dându-mi părul pe spate, odihnindu-și uneori vârfurile degetelor pe obrazul meu.

Mi se părea că, în clipa aia, noi eram lumea întreagă.

— Dacă s-ar fi întâmplat ceva...

— Dar nu s-a întâmplat.

Maxon și-a dat ochii peste cap și mi-a vorbit pe un ton mai serios.

— În mod sigur s-a întâmplat! Ai venit acasă sângerând. Era să te pierdem pe străzi.

— Uite ce-i, eu nu sunt supărată din cauza alegerii pe care am făcut-o, am spus, încercând să-l calmez. Am vrut să merg, să aud cu urechile mele. În plus, nici nu te-aș fi putut lăsa să pleci fără mine.

— Nu-mi vine să cred cât de nepregătiți eram, că am ieșit cu un camion al palatului fără mai mulți paznici. Și acolo rebelii se plimbă pe străzi, pur și simplu. De când nu se mai ascund? De unde fac rost de armele alea? Mă simt neajutorat, fără niciun indiciu. În fiecare zi, pierd câte puțin din țara pe care o iubesc. Ea să te pierd și pe tine, și eu...

Maxon s-a oprit, frustrarea lui transformându-se în ceva nou. M-a mângâiat din nou pe obraz.

— Seara trecută, ai spus ceva... despre iubire.

Am privit în jos.

— Îmi aduc aminte.

Am încercat să nu roșesc.

— E amuzant cum poți să crezi că ai spus ceva când, de fapt, nu ai spus nimic.

Am chicotit, simțindu-i cuvintele venind cu următoarea suflare.

— E amuzant și cum poți să crezi că ai auzit ceva când nu ai auzit, a spus el în schimb.

Tot amuzamentul din acel moment s-a risipit.

— Știu la ce te referi. Am înghițit în sec și am privit cum și-a luat mâna de pe obrazul meu ca să-și înlănțuie degetele cu ale mele, știind că amândoi le urmăream. Poate unora le-ar fi greu să mărturisească asta. De pildă, dacă s-ar teme că nu ar reuși să o facă până la capăt.

Maxon a oftat.

— Sau ți-ar fi greu să o spui dacă te-ai teme că cineva nu ar *vrea* să o facă până la capăt... sau poate că nu a renunțat cu adevărat la altcineva.

Am clătinat din cap.

— Nu asta...

— Bine.

În ciuda a tot ce ne spuseserăm în sala de refugiu, a tot ce ne mărturisiserăm unul altuia, a tot ce se înrădăcinase în inima mea, cuvintele astea mici erau cele mai înfricoșătoare lucruri pe care ni le puteam zice. Pentru că, odată rostite, nu le mai puteam lua înapoi.

Nu înțelegeam pe deplin motivele pentru care ezita, dar le știam pe ale mele. Dacă avea să rămână cu Kriss după ce i-aș fi oferit inima mea, aveam să mă supăr pe el, dar pe mine m-aș fi *urât*. Era un risc pe care eram prea speriată ca să mi-l asum.

Tăcerea mă neliniștea și, când a devenit insuportabilă, am vorbit.

— N-am putea să discutăm despre asta când mă voi simți mai bine?

A oftat.

— Desigur. Am dat dovadă de egoism.

— Nu, nu. Doar că voiam să te întreb altceva.

Acum trebuia să ne gândim la lucruri mai importante decât noi.

— Spune.

— M-am gândit la invitații mei pentru viitoarea petrecere, dar aș avea nevoie de aprobarea ta.

M-a privit nedumerit.

— Și vreau să știi tot ce intenționez să discut cu ei. S-ar putea să încălcăm câteva legi, așa că, dacă tu spui nu, n-am s-o fac.

Intrigat, Maxon s-a sprijinit într-un braț ca să mă asculte.

— Spune-mi tot.

Capitolul 17

Fundalul pentru fotografiile noastre era un albastru deschis, simplu. Slujnicele mele mi-au cusut o rochie frumoasă, cu mâneci care îmi dezgoleau umerii și îmi acopereau cicatricea. Pentru moment, zilele în care purtam rochii fără bretele erau apuse.

Cu toate că arătam destul de bine, eram complet eclipsată de Nicoletta, și până și Georgia arăta fantastic în rochia ei.

— Lady America, m-a strigat femeia de lângă aparatul de fotografiat. Pe prințesa Nicoletta ne-o amintim de când femeile din familia regală italiană au venit să viziteze palatul, dar cine e cealaltă invitată a dumneavoastră?

— Ea e Georgia, o bună prietenă de-a mea, am răspuns dulce. Unul dintre lucrurile pe care le-am învățat până acum din Alegere este că a merge înainte înseamnă să-ți unești viața de dinainte de venirea la palat cu viitorul care

ți se așterne în față. Sper ca astăzi să fac încă un pas în unirea celor două lumi.

Câțiva dintre oamenii care stătea pe lângă noi au scos sunete de satisfacție, în timp ce aparatele de fotografiat continuau să ne imortalizeze.

— Excelent, domnișoarelor, a spus fotograful. Puteți să vă bucurați de petrecere. Mai târziu vom face niște instantanee.

— Sună distractiv, am răspuns eu, făcându-le semn invitatelor mele să mă urmeze.

Maxon fusese clar în privința faptului că, mai ales astăzi, trebuia să apar pe sticlă. Speram să fiu exemplul principal pentru cum ar fi trebuit să fie o Elită, dar îmi era greu să încerc să fiu atât de perfectă.

— Ușurel, America, sau or să-ți țâșnească din ochi curcubeie.

Îmi plăcea că, în ciuda faptului că prietenia noastră nu dura de mult timp, Georgia își dădea seama că mă prefăceam.

Am râs, iar Nicoletta ni s-a alăturat.

— Are dreptate. Pari un pic cam vioaie.

Am oftat cu un zâmbet.

— Îmi pare rău. Ziua asta are o miză foarte mare.

Când am înaintat și mai mult în cameră, Georgia și-a pus un braț pe umărul meu.

— După toate prin câte ați trecut tu și Maxon, mă îndoiesc de faptul că te va trimite acasă din cauza unei petreceri.

– Nu asta vreau să spun. Dar va trebui să vorbim mai târziu. M-am întors cu fața spre ele. Acum, mi-ar fi de mare folos dacă am putea să ne amestecăm în mulțime. Odată ce lucrurile se calmează, trebuie să purtăm o discuție pe deștul de serioasă.

Nicoletta s-a uitat la Georgia și, apoi, din nou la mine.

– Cu ce fel de prietenă îmi faci cunoștință?

– Cu una valoroasă. Jur. Îți explic mai târziu.

Dinspre partea lor, Georgia și Nicoletta m-au făcut să strălucesc. Ca prințesă, Nicoletta era, probabil, cel mai bun oaspete din cameră, iar eu am văzut în ochii lui Kriss că-și dorea să se fi gândit ea la asta. Desigur, nu avea o legătură directă cu regalitatea italiană așa cum aveam eu. Nicoletta însăși îmi dăduse un număr de telefon ca să o contactez, în caz că aș fi avut nevoie vreodată.

Nimeni nu știa cine era Georgia, dar când mi-au auzit replica – cea pe care Maxon mi-o oferise în mod special – despre unirea trecutului meu cu viitorul, s-au gândit că și asta era o idee spectaculoasă.

Alegerile lui Elise erau previzibile. Puternice, dar previzibile. Două verișoare foarte îndepărtate din Noua Asie, care reprezentau legăturile ei cu liderii națiunii, au defilat lângă ea, în rochiile lor tradiționale. Kriss alesese un profesor de la colegiul la care lucra tatăl ei și pe mama sa. Îmi era teamă că familia mea ar fi putut să audă despre asta. Eram sigură că, atunci când mama sau May urmau să-și dea seama că avuseseră o șansă de a fi aici, aveam să primesc o scrisoare plină de dezamăgiri din partea lor.

Celeste, care s-a ținut de cuvânt, a adus celebrități în toată regula. Tessa Tamble – care se pare că ar fi susținut un spectacol la ultima petrecere de aniversare a lui Celeste – era acolo, într-o rochie foarte scurtă, dar fermecătoare. Cealaltă invitată a lui Celeste era Kirstie Summer, o altă muziciană care, în mare parte, era cunoscută pentru concertele ei excentrice, iar ținuta ei era mai mult un costum de scenă. După părerea mea, fie erau niște haine pe care le purta de obicei în spectacole, sau un experiment cu piele vopsită. În orice caz, am fost surprinsă că a reușit să intre, atât din cauza felului în care era îmbrăcată, cât și a faptului că, dacă treceai cam la un metru pe lângă ea, simțeai cum duhnea a alcool.

— Nicoletta, a spus regina Amberly, apropiindu-se de noi. Ce mult mă bucur să te văd din nou.

S-au sărutat pe ambii obraji, înainte ca Nicoletta să vorbească.

— Bucuria e de partea mea. Am fost deosebit de încântată când am primit invitația Americăi. La ultima noastră vizită, toate ne-am simțit atât de minunat.

— Mă bucur să aud asta, a comentat regina. Mă tem că astăzi atmosfera va fi un pic mai liniștită.

— Nu știu, a replicat Nicoletta, arătând spre locul în care Kirstie și Tessa stăteau într-un colț și vorbeau tare. Pun pariu că voi pleca acasă cu cel puțin o poveste despre cele două.

Am râs toate, deși în ochii reginei am citit o ușoară îngrijorare.

— Cred că ar trebui să mă duc să mă prezint.

— Întotdeauna imaginea curajului, am glumit eu.

Ea a zâmbit.

— Vă rog, relaxați-vă și simțiți-vă bine. Sper că vei cunoaște niște oameni noi, America, dar, sincer, petrece și ceva timp împreună cu prietenele tale.

Am dat din cap, iar regina Amberly a plecat să le întâmpine pe invitatele lui Celeste. Tessa arăta bine, dar Kirstie părea că lua și mirosea fiecare aperitiv de pe o masă din apropiere. Mi-am notat în minte să nu mănânc nimic de pe mesele din preajma ei.

Am cercetat camera cu privirea. Toată lumea părea ocupată să mănânce sau să vorbească, așa că am hotărât că momentul de față era la fel de bun ca oricare altul.

— Urmați-mă, am spus eu și m-am îndreptat spre o măsuță din spate.

Ne-am așezat, iar o slujnică ne-a adus ceai.

De îndată ce am rămas singure, am deschis subiectul direct, în speranța că asta avea să decurgă fără probleme.

— Georgia, în primul rând, nu am avut ocazia să-ți spun cât de rău îmi pare pentru ce i s-a întâmplat lui Micah.

Când am vorbit, ea a scuturat din cap.

— Mereu a vrut să fie un erou. Toți acceptăm faptul că lucrurile ar putea... să se sfârșească așa. Dar cred că a fost mândru.

— Tot îmi pare rău. Putem să facem ceva?

— Nu. Ne-am ocupat de toate. Crede-mă, nu ar fi ales un alt final, a insistat ea.

M-am gândit la băiatul din acea seară, tăcut ca un so-ricel, din colțul camerei. De bunăvoie s-a avântat în luptă pentru mine, pentru noi toți. Vitejia se ascunde în locuri surprinzătoare.

Am revenit la subiectul discuției.

— Ei bine, Georgia, după cum vezi, Nicoletta e prințesa Italiei. Ne-a vizitat acum câteva săptămâni. M-am uitat la amândouă. Atunci, mi-a spus clar că Italia s-ar bucura să fie aliatul Illéei, dacă anumite lucruri s-ar schimba.

— America! a șuierat Nicoletta.

Am ridicat o mână.

— Ai încredere în mine. Georgia e o prietenă, dar nu am cunoscut-o în Carolina. Ea e una dintre liderii rebelilor din Nord.

Nicoletta și-a îndreptat poziția în scaun. Georgia a dat ușor din cap spre ea, confirmându-mi cuvintele.

— Ne-a venit recent în ajutor. Și, în timpul ăsta, a pierdut pe cineva apropiat, i-am explicat eu.

Nicoletta și-a pus mâna peste cea a Georgiei.

— Îmi pare rău.

Apoi s-a întors spre mine, curioasă să afle ce legătură exista între toate astea.

— Ceea ce vorbim trebuie să rămână între noi, dar m-am gândit că am putea să discutăm despre niște lucruri care ar fi benefice pentru toți cei de aici, am explicat eu.

— Încercați să-l răsturnați pe rege? a întrebat Nicoletta.

— Nu, a asigurat-o Georgia. Sperăm să ne aliniem domniei lui Maxon și să ne unim eforturile ca să eliminăm

castele. Poate în timpul vieții lui. Pare să aibă mai multă compasiune față de poporul său.

— Are, am intervenit eu.

— Atunci, de ce atacați palatul? Și pe toți oamenii ăia? a acuzat-o tăios Nicoletta.

Am scuturat din cap.

— Ei nu sunt ca rebelii din sud. Ei nu omoară oameni. Uneori, fac dreptate așa cum consideră că e mai bine...

— Am scos mame necăsătorite din închisoare, lucruri de genul ăsta, a explicat Georgia.

— *Au intrat cu forța* în palat, dar niciodată cu intenția de-a ucide, am adăugat.

Nicoletta a oftat.

— Asta nu mă deranjează atât de mult, dar nu știu de ce vrei ca eu să-i cunosc.

— Nici eu, a mărturisit Georgia.

Am inspirat adânc.

— Rebelii din sud devin din ce în ce mai agresivi. Doar în ultimele câteva luni, numărul atacurilor lor a crescut, nu doar cele asupra palatului, ci în toată țara. Sunt nemiloși. Atât eu, cât și Maxon ne temem că sunt foarte aproape să facă o mișcare de pe urma căreia nu ne vom mai reveni. Ideea lor de a nimici castele Elitei e destul de drastică, și ne e frică de faptul că aceste atacuri vor escalada.

— Deja au făcut-o, a spus Georgia, mai mult mie decât Nicolettei. Când m-ai invitat aici, m-am bucurat chiar și numai să pot să-ți dau mai multe vești. Rebelii din sud au început atacurile asupra celor din Trei.

Mi-am dus o mână la gură, şocată că avansau atât de repede.

— Eşti sigură?

— Absolut, a confirmat Georgia. Numerele s-au schimbat ieri.

După un moment în care şi-a mascat grija, Nicoletta a vorbit.

— De ce fac asta?

Georgia s-a întors spre ea.

— Ca să sperie Elita să plece; în general, ca să sperie familia regală. Se pare că ei cred că, dacă pun capăt Alegerii şi-l izolează pe Maxon, nu vor mai trebui decât să scape de el pentru a prelua controlul.

— Şi asta-i adevărata problemă. Dacă ajung ei la putere, Maxon nu mai are ce să-ţi ofere ca rege. Rebelii din Sud ar continua doar să-i asuprească pe oameni.

— Deci, ce propui? a întrebat Nicoletta.

Am încercat să abordez cu precauţie subiectul periculos al discuţiei noastre.

— Georgia şi ceilalţi nordici au o şansă mai bună de a-i opri pe rebelii din Sud decât oricare dintre noi, de la palat. Văd mult mai uşor cum se mişcă şi au avut ocazia să-i înfrunte... dar ei sunt neinstruiţi şi neînarmaţi.

Au aşteptat amândouă, neştiind unde voiam să ajung. Am vorbit mai încet.

— Maxon nu poate să aloce din banii palatului ca să-i ajute să cumpere arme.

— Am înţeles, a spus Nicoletta în cele din urmă.

– Ar fi doar cu condiția absolută că armele astea vor fi folosite numai pentru a-i opri pe sudici. Niciodată împotriva vreunui ofițer al guvernului, am spus eu, uitându-mă la Georgia.

– Asta n-ar fi o problemă.

Am citit în ochii ei cât de serios vorbea, și eu știam asta deja în sinea mea. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să mă omoare când m-a găsit în pădure sau când a ales să nu alerge pe alee după noi. Dar ăsta nu a fost niciodată scopul ei.

Nicoletta își bătea ușor buzele cu degetele, gândindu-se. Eram conștientă că noi îi ceream mult, dar, altfel, nu știam cum să mergem mai departe.

– Dacă află cineva..., a spus ea.

– Știu. M-am gândit la asta.

Dacă regele ar fi aflat vreodată, o bătaie cu biciul n-ar fi fost de ajuns în ceea ce mă privea.

– Dacă ne-am putea asigura că nu lăsăm nicio urmă...

Nicoletta a continuat să-și miște degetele pe lângă gură.

– Am avea nevoie de bani gheață, cel puțin. Asta îngreunează lucrurile, a spus Georgia.

Nicoletta a aprobat din cap și și-a pus mâna pe masă.

– Am spus că, dacă te-aș putea ajuta cu ceva, aș face-o. Ne-ar prinde bine un prieten puternic, dar, dacă țara voastră pierde, mă tem că ne-am alege doar cu un alt dușman.

I-am zâmbit trist.

Ea s-a întors spre Georgia.

– Eu pot să fac azi rost de bani, dar trebuie schimbați.

Georgia a zâmbit.

— Avem mijloace.

Peste umărul ei, am văzut un fotograf care se apropia. Mi-am luat ceaşca de ceai şi am şoptit „Aparat foto".

— Şi mereu am considerat-o pe America o lady. Uneori, cred că nu reuşim să vedem trăsăturile astea pentru că, pentru noi, cele din Cinci sunt artiste, iar cele din Şase, doar menajere. Dar uitaţi-vă la regina Amberly. E mai mult decât o Patru, a spus Georgia încântată.

Nicoletta şi cu mine am dat aprobator din cap.

— Este o femeie incredibilă. E un privilegiu să fiu alături de ea, le-am mărturisit eu.

— Poate vei ajunge să rămâi cu ea! a spus Nicoletta şi mi-a făcut cu ochiul.

— Zâmbiţi, domnişoarelor! ne-a cerut fotograful, iar noi ne-am arătat cele mai strălucitoare chipuri, în speranţa de a ne acoperi secretul periculos.

Capitolul 18

În ziua de după plecarea Nicolettei și a Georgiei, m-am trezit uitându-mă des peste umăr. Eram sigură că cineva știa ce spusesem, ce le oferisem rebelilor într-o scurtă după-amiază. Îmi tot reaminteam că, dacă cineva auzise, cu siguranță aș fi fost arestată până acum. Văzând că încă mă bucuram de un mic dejun minunat împreună cu celelalte Elite și familia regală, trebuia să cred că totul era în regulă. În plus, Maxon m-ar fi apărat dacă ar fi fost necesar.

După micul dejun, m-am întors în camera mea ca să-mi împrospătez machiajul. În timp ce eram în baie și mă dădeam cu încă un strat de ruj, s-a auzit o bătaie în ușă. Eram doar eu și Lucy, iar ea a mers să vadă cine era cât eu am terminat să mă rujez. Un minut mai târziu, a băgat capul pe după ușă.

— Este prințul Maxon, mi-a șoptit.

Mi-am întors privirea spre ea.

— Este aici?

Ea a dat din cap, radiind.

— Și-a amintit cum mă cheamă.

— Bineînțeles că da, am răspuns eu, zâmbind. Am lăsat totul din mână și mi-am trecut degetele prin păr. Condu-mă afară și apoi pleacă în liniște, i-am spus.

— Cum doriți, domnișoară.

Maxon stătea într-o doară lângă ușă, așteptând în mod neobișnuit o invitație să intre. Ținea într-o mână o cutie mică și îngustă pe care o bătea cu degetele, foindu-se.

— Îmi pare rău că te întrerup. Mă întrebam dacă mi-ai putea acorda o clipă.

— Desigur, am spus eu, apropiindu-mă. Intră, te rog.

Maxon și cu mine ne-am așezat pe marginea patului.

— Am vrut să te văd mai întâi pe tine, spuse el, așezându-se mai bine. Voiam să-ți explic înainte ca celelalte să vină să se laude.

Să-mi explice? Dintr-un motiv oarecare, cuvintele lui m-au neliniștit. Dacă celelalte se lăudau, eram pe cale să fiu exclusă din ceva.

— Ce vrei să spui?

Mi-am dat seama că îmi mușcam buzele proaspăt date cu ruj.

Maxon mi-a întins cutia.

— Te voi lămuri, îți promit. Dar, mai întâi, asta este pentru tine.

Am luat cutia și am desfăcut un mic nasture din față, ca să o pot deschide. Cred că am inhalat fiecare strop de aer din cameră.

În cutie erau o pereche de cercei superbi și o brățară asortată. Se potriveau de minune, cu pietre prețioase albastre și verzi, aranjate într-un model floral subtil.

– Maxon, îmi plac, dar nu le pot accepta. Sunt prea...

– Dimpotrivă, trebuie să le accepți. Este un dar și e o tradiție să le porți la Condamnare.

– La ce?

El a clătinat din cap.

– Silvia îți va explica toate astea; esențial este că tradiția spune că prințul trebuie să le ofere bijuterii Elitelor, iar ele să le poarte la ceremonie. Vor fi destui oficiali acolo, iar tu trebuie să arăți cât mai bine. Și, spre deosebire de alte lucruri care ți-au fost oferite până acum, astea sunt toate reale și le poți păstra.

Am zâmbit. Desigur că nu ne-ar fi dat să purtăm bijuterii adevărate. M-am întrebat câte fete luaseră lucruri acasă gândindu-se că, dacă nu se aleseseră cu Maxon, măcar primeau bijuterii în valoare de câteva mii.

– Sunt minunate, Maxon. Sunt chiar pe gustul meu. Mulțumesc.

Maxon a ridicat un deget.

– Cu plăcere, și asta este o parte din ce voiam să discut. Am ales personal cadourile pentru fiecare dintre voi și cu intenția de a fi toate egale. Totuși, tu preferi să porți colierul de la tatăl tău și sunt sigur că te va ajuta să te simți mai bine în mijlocul unui eveniment important cum e Condamnarea. Așadar, în timp ce toate celelalte au primit coliere, tu ai primit o brățară. Maxon s-a întins spre

mâna mea și a ridicat-o. Și văd că ești atașată de micul tău nasture și mă bucur că încă îți place și brățara pe care am adus-o din Noua Asie, dar nu se prea potrivesc. Probează asta, ca să vedem cum îți stă.

Mi-am scos brățara lui Maxon și am pus-o pe marginea noptierei, dar am luat nasturele lui Aspen și l-am pus în borcanul meu cu un singur penny. Părea că, de acum înainte, acolo trebuia să stea.

M-am întors și l-am surprins pe Maxon holbându-se la borcan, cu o privire dură, care însă a dispărut repede. A scos brățara din cutie. Degetele lui îmi gâdilau pielea, iar când s-au îndepărtat, aproape că am suspinat din nou la cât de frumos era cadoul său.

— Chiar e perfectă, Maxon.

— Speram să crezi asta. Dar exact din cauza asta trebuia să discut cu tine. Mi-am propus să cheltuiesc aceeași sumă pentru toate. Am vrut să fiu corect.

Am dat aprobator din cap. Mi se părea un lucru rezonabil.

— Problema e că gusturile tale sunt mult mai simple decât ale celorlalte. Și tu ai o brățară, în loc de un colier. Am sfârșit prin a cheltui pentru tine doar jumătate din ce am dat pentru restul, și voiam să știi asta înainte să vezi ce le-am oferit lor. Și voiam să știi că am făcut asta din dorința de a-ți dărui ce am crezut că ți-ar plăcea mai mult, nu din cauza statutului tău sau așa ceva.

Privirea lui Maxon era atât de sinceră.

— Mulțumesc, Maxon. Altfel, nici nu aș fi primit-o, am spus eu, atingându-i brațul cu mâna.

Ca întotdeauna, el părea atât de fericit să fie atins.

– La asta m-am gândit și eu. Deși, îți mulțumesc că ai spus-o. M-am temut că aș putea să te rănesc.

– Deloc.

Maxon a zâmbit mai larg.

– Desigur, vreau totuși să fiu corect, așadar m-am gândit la ceva. A băgat mâna în buzunar și a scos un plic subțire. Poate că ți-ar plăcea să trimiți diferența de bani familiei tale.

Am privit lung plicul.

– Vorbești serios?

– Desigur. Vreau să fiu imparțial și m-am gândit că àsta ar fi cel mai bun mod de a rezolva situația. Și am sperat că te va face fericită.

Mi-a pus plicul în mâini, iar eu l-am luat, încă șocată.

– Nu era nevoie să faci asta.

– Știu. Dar câteodată este vorba despre ce vrei să faci, nu despre ce trebuie să faci.

Privirile ni s-au întâlnit, iar eu mi-am dat seama că făcea multe pentru mine doar pentru că voia asta. Îmi dăduse pantaloni atunci când nu aveam voie să-i port, îmi adusese o brățară din cealaltă parte a lumii...

Cu siguranță mă iubea. Corect? De ce nu o spunea, pur și simplu?

Suntem singuri, Maxon. Dacă o spui, îți spun și eu.

Nimic.

– Nu știu cum să-ți mulțumesc pentru asta, Maxon.

El a zâmbit.

— E frumos că-mi spui asta. Și-a dres vocea. Întotdeauna mă interesează să aflu ce simți.

O, nu. În niciun caz. Nu aveam de gând să o spun eu prima.

— Ei bine, sunt recunoscătoare. Ca întotdeauna.

Maxon a oftat.

— Mă bucur că îți place. Nemulțumit, a început să se uite la covor. Trebuie să plec. Mai am de dat cadourile celorlalte fete.

Ne-am ridicat amândoi în picioare și l-am însoțit până la ușă. Când a plecat, s-a întors și mi-a sărutat mâna. Dând prietenește din cap, a dispărut după colț ca să le viziteze pe celelalte.

M-am întors către pat și m-am uitat din nou la cadourile mele. Nu-mi venea să cred că niște lucruri atât de frumoase erau ale mele, pentru totdeauna. Mi-am jurat că, în cazul în care aș fi mers acasă și toți banii s-ar fi cheltuit, iar familia mea ar fi ajuns în sapă de lemn, nu voi vinde sau da niciodată aceste daruri, și nici brățara pe care mi-o adusese din Noua Asie. Aveam să le păstrez, indiferent de situație.

— Condamnarea este destul de simplă, ne-a spus Silvia în după-amiaza următoare, pe când o urmam către Marea Sală. Este unul dintre acele lucruri care par mai provocatoare decât sunt, dar, mai presus de toate, este ceva simbolic. Va fi un mare eveniment. Vor veni câțiva magistrați, ca să nu mai vorbim de numărul mare de membri ai familiei regale, și vor fi suficiente camere cât să vă ametească, a strigat Silvia peste umăr.

Până acum, nu părea deloc simplu. Am cotit, iar Silvia a deschis ușile Marii Săli. În mijlocul încăperii era însăși regina Amberly, dând instrucțiuni unor bărbați care montau niște scaune de stadion. Într-un alt colț, cineva discuta despre ce covor să întindă, iar două florărese vorbeau despre florile care ar fi fost cele mai potrivite. Păreau să consider că decorațiunile de Crăciun ar fi trebuit să dispară. Se întâmplau atât de multe, încât aproape că uitasem complet că venea Crăciunul.

Spre spatele camerei, se ridica o scenă, cu trepte în față și trei tronuri masive centrate pe platformă. În dreapta noastră, erau patru scene mici cu câte un singur scaun; erau frumoase, dar și foarte izolate. Doar acelea erau suficiente pentru a decora sala, iar eu nu-mi puteam imagina cum avea să arate de îndată ce toate vor fi fost la locul lor.

— Maiestatea Voastră, a spus Silvia, făcând o reverență, iar noi i-am urmat exemplul.

Regina a venit spre noi, cu chipul luminat de un zâmbet.

— Bună ziua, domnișoarelor, a spus ea. Silvia, cât de multe le-ai spus?

— Nu prea multe, Maiestate.

— Excelent. Domnișoarelor, dați-mi voie să vă vorbesc despre următoarea voastră sarcină din procesul Alegerii. Ea ne-a făcut semn să o urmăm în Marea Sală. Condamnarea este menită să fie un simbol al supunerii voastre în fața legii. Una dintre voi va deveni noua prințesă și, cândva, regină. Legea este felul în care trăim, și datoria voastră va fi nu doar să o respectați, ci și să

o sprijiniți. Și astfel, a spus ea, oprindu-se și întorcându-se spre noi, veți începe cu Condamnarea. Va fi adus aici un bărbat care a comis o infracțiune, cel mai probabil un furt. Acestea sunt cazuri care merită o biciuire, dar acești oameni vor petrece, în schimb, o perioadă în temniță. Iar voi îi veți trimite acolo. Regina a zâmbit la expresiile noastre uluite, apoi a continuat: Știu că sună dur, dar nu este. Fiecare dintre acești bărbați a comis o infracțiune și, în loc să înfrunte chinurile unei pedepse fizice, își vor plăti datoriile cu timp. Ați văzut cu ochii voștri cât de dureroasă poate fi o bătaie cu bățul. A fi biciuit nu este cu mult mai bine. Le faceți o favoare, a spus ea încurajator.

Eu încă nu aveam un sentiment bun în legătură cu asta.

Cei care furau erau săraci. Oamenii din Doi și Trei care încălcau legea își plăteau libertatea cu bani. Săracii o plăteau cu carnea biciuită sau cu timp. Mi-am adus aminte de Jemmy, fratele mai mic al lui Aspen, aplecat peste un butuc în timp ce soldații îi luau cu biciul plata unui pumn de mâncare. Chiar dacă am urât asta, era mai bine decât să-l închidă. Familia Leger avea nevoie de el ca să muncească, așa tânăr cum era, și se părea că, odată ce erai peste un Cinci, oamenii uitau asta.

Silvia și regina Amberly ne-au vorbit despre ceremonie de nenumărate ori, până ce replicile noastre au fost perfecte. Am încercat să le rostesc pe ale mele cu grația pe care o aveau Elise sau Kriss, dar intonația îmi lipsea de fiecare dată.

Nu voiam să trimit un om la închisoare.

Când ni s-a dat voie să plecăm, celelalte fete s-au îndreptat împreună spre uşă, dar eu m-am îndreptat spre regină. Ea încheia o discuţie cu Silvia. Ar fi trebuit să folosesc timpul ăla ca să născocesc ceva mai elocvent. În schimb, când Silvia s-a îndepărtat, iar regina mi s-a adresat, am vorbit fără să mă gândesc prea mult.

— Vă rog, nu mă puneţi să fac asta, am rugat-o eu.

— Poftim?

— Pot să mă supun legii, jur. Nu încerc să fiu dificilă, dar nu pot trimite un om la închisoare. Mie nu mi-a făcut nimic.

Blândeţea i se citea pe chip când şi-a întins mâna ca să-mi atingă faţa.

— Dar ţi-a făcut, fată dragă. Dacă devii prinţesă, vei fi întruparea legii. Când cineva încalcă şi cea mai mică regulă, te înjunghie. Singurul mod de a nu sângera este să iei poziţie împotriva celor care te-au rănit deja, astfel încât ceilalţi să nu mai fie atât de necuviincioşi.

— Dar eu nu sunt prinţesă! am implorat eu. Nimeni nu mă răneşte.

Ea a zâmbit, s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit:

— Nu eşti prinţesă astăzi, dar nu m-ar surprinde dacă acest lucru ar fi doar o chestiune temporară.

Regina Amberly s-a tras înapoi şi mi-a făcut cu ochiul.

Am oftat, devenind disperată.

— Aduceţi-mi pe altcineva. Nu vreun hoţ mărunt, care probabil a furat doar din cauză că îi era foame.

Chipul ei s-a împietrit.

— Nu vreau să spun că este în regulă să furi. Știu că nu este. Dar aduceți-mi pe cineva care a făcut ceva cu adevărat rău. Aduceți-mi persoana care a ucis paznicul care ne-a dus pe mine și pe Maxon în sala de refugiu ultima dată când au venit rebelii. Acea persoană ar trebui închisă pentru totdeauna. Și aș spune asta cu bucurie. Dar nu pot face asta vreunui Șapte flămând. Nu pot.

Vedeam că voia să fie bună cu mine, dar și că era neclintită în ceea ce privește chestia asta.

— Dă-mi voie să fiu foarte sinceră cu tine, Lady America. Dintre toate fetele, tu trebuie să faci asta cel mai mult. Poporul te-a văzut că ai alergat ca să oprești o biciuire, că ai sugerat desființarea castelor la televiziunea națională și că ai încurajat lumea să lupte atunci când viețile lor sunt într-un real pericol.

Privirea ei era blândă dar serioasă.

— Nu spun că au fost lucruri rele, dar le-ai dat majorității oamenilor impresia că ai luat-o razna.

Mi-am frământat mâinile, știind că asta se va termina cu mine luând parte la Condamnare, indiferent ce aș fi spus.

— Dacă vrei să rămâi, dacă îți pasă de Maxon – ea a făcut o pauză, dându-mi o clipă să mă gândesc –, atunci trebuie să faci asta. Trebuie să arăți că poți să fii supusă.

— Sunt. Doar că nu vreau să trimit pe nimeni la închisoare. Asta nu este treaba unei prințese. Magistrații fac asta.

Regina Amberly m-a mângâiat pe umăr.

— Poți să o faci. Și o vei face. Dacă îl mai vrei pe Maxon, trebuie să fii perfectă. Sunt sigură că înțelegi că există păreri contrare în ceea ce te privește.

Am aprobat din cap.

— Atunci, fă-o.

A plecat și m-a lăsat singură în Marea Sală. Am mers la locul meu care, practic, era un tron în sine, și mi-am murmurat din nou replicile. Am încercat să mă conving că nu era mare lucru. Oamenii încălcau legile și ajungeau la închisoare tot timpul. O persoană dintr-o mie pățea asta. Iar eu trebuia să fiu perfectă.

Perfecțiunea era singura mea opțiune.

CAPITOLUL 19

În ziua Condamnării, eram un pachet de nervi. Îmi era teamă că aveam să mă împiedic sau că urma să uit ce trebuia să spun. Și, mai rău decât atât, mă temeam că aveam să dau greș. Singurul lucru de care nu trebuia să-mi fac griji erau hainele mele. Slujnicele mele au trebuit să se sfătuiască cu coafeza ca să-mi facă o ținută potrivită, deși nu aș folosi un cuvânt la fel de simplu ca *potrivită* pentru a o descrie.

Urmând din nou tradiția, toate rochiile erau albe cu auriu. A mea avea talie înaltă și nicio bretea pe partea stângă, dar avea una căzută peste umăr în dreapta, care îmi acoperea cicatricea și care, în același timp, arăta cu adevărat minunat. Partea de sus era strâmtă, dar fusta transparentă și foarte largă atingea podeaua cu festoane din dantelă aurie. În spate, se strângea în niște pliseuri, care cădeau în urma mea ca o trenă scurtă. Când m-am

privit în oglindă, prima dată a fost când am crezut că arătam cu adevărat ca o prinţesă.

Anne a luat ramura de măslin pe care trebuia să o duc eu şi mi-a pus-o pe braţ. Noi trebuia să lăsăm ramurile la picioarele regelui, în semn de pace pentru conducătorul nostru şi ca dorinţă a noastră de a aplica legea.

– Arătaţi minunat, domnişoară, a spus Lucy.

N-am putut să nu observ cât de calmă şi de încrezătoare părea în ultima vreme. Am zâmbit.

– Mulţumesc. Mi-aş dori să fiţi şi voi acolo, am spus eu.

– Şi eu, a oftat Mary.

Cuviincioasă ca întotdeauna, Anne şi-a îndreptat din nou atenţia asupra mea.

– Nu vă faceţi griji, domnişoară; vă veţi descurca perfect. Iar noi vom privi împreună cu celelalte servitoare.

– Veţi face asta?

Era un lucru încurajator, chiar dacă ele nu aveau să fie la parter.

– Nu am rata ocazia, m-a asigurat Lucy.

O bătaie bruscă în uşă ne-a întrerupt conversaţia. Mary a deschis uşa, iar eu m-am bucurat să văd că era Aspen.

– Am venit să vă conduc la Condamnare, Lady America, a spus el.

Lucy a vorbit brusc.

– Ce părere aveţi despre opera noastră, domnule ofiţer Leger?

El a zâmbit şiret.

– V-aţi întrecut pe voi înşevă.

Lucy a chicotit, iar Anne i-a spus să tacă în timp ce îmi aranja coafura, îngrijindu-se de ultimele detalii. Acum, că știam despre sentimentele lui Anne pentru Aspen, era evident cât de perfectă încerca să fie în fața lui.

Am respirat adânc, amintindu-mi de mulțimea care mă aștepta la parter.

— Sunteți gata? a întrebat el.

Am dat din cap că da, mi-am rearanjat ramura și m-am îndreptat spre ușă, aruncând doar o privire înapoi, ca să văd chipurile fericite ale slujnicelor mele. L-am luat de braț pe Aspen și am pornit-o împreună cu el pe hol.

— Ce-ai mai făcut? am întrebat eu nonșalant.

— Nu-mi vine să cred că faci asta, a răspuns el.

Am înghițit în sec, devenind din nou agitată.

— N-am de ales.

— Întotdeauna ai de ales, Mer.

— Aspen, știi că nu îmi place asta. Dar, până la urmă, este vorba doar de o persoană. Iar el este vinovat.

— Exact ca simpatizanții rebeli pe care regele i-a retrogradat o castă. Exact ca Marlee și Carter.

Nu a trebuit să-mi ridic privirea ca să văd cât de dezgustat era.

— Aia a fost altceva, am murmurat eu, fără să par deloc convingătoare.

Aspen s-a oprit brusc și m-a obligat să-l privesc.

— Cu el, este mereu la fel.

Tonul lui era atât de serios. Aspen știa mai multe decât majoritatea, deoarece fusese de gardă în timpul

întrunirilor sau pentru că el însuși dăduse ordine. Și în clipa asta deținea un secret.

— Chiar sunt hoți? am întrebat eu încet în timp ce continuam să mergem.

— Da, dar nu merită anii de închisoare pe care îi vor primi astăzi. Și ăsta va fi un mesaj destul de evident pentru prietenii lor.

— Ce vrei să spui?

— Sunt oameni care au stat în calea lui, Mer. Simpatizanții rebelilor, bărbați care au vorbit un pic cam deschis despre cât de tiran este. Chestia asta se transmite peste tot. Oamenii pe care ei au încercat să-i convingă vor vedea asta, îi vor avertiza pe alții despre ce se întâmplă cu cei care încearcă să îl înfrunte pe rege. Condamnarea este un lucru deliberat.

M-am desprins de la brațul lui și i-am spus șuierând:

— Ești aici de aproape la fel de mult timp ca mine. În tot timpul ăsta, s-a întâmplat să nu dai vreo sentință care ți-a fost ordonată?

— Nu, dar...

— Atunci, nu mă judeca. Dacă se coboară la întemnițarea inamicilor fără o cauză reală, ce crezi că-mi va face mie? Mă urăște!

Privirea din ochii lui Aspen era rugătoare.

— Mer, știu că este înspăimântător, dar tu ai...

Mi-am ridicat mâna.

— Fă-ți treaba. Condu-mă la parter.

El a înghițit o dată, s-a întors în față și mi-a oferit brațul. L-am apucat și am continuat să mergem în tăcere.

La jumătatea treptelor, când am început să auzim zarva conversației, mi-a vorbit din nou.

— Mereu m-am întrebat dacă aveau să te schimbe.

Nu i-am răspuns. Oricum, ce aș fi putut să-i spun?

În marele foaier, celelalte fete priveau în depărtare, mișcându-și încet buzele în timp ce își recitau replicile. M-am desprins de Aspen și m-am dus să mă alătur lor.

Elise vorbise atât de mult despre rochia ei, încât simțeam că o văzusem deja. Auriul și cremul se împleteau într-un model zvelt, fără mâneci, iar mănușile ei aurii păreau teatrale. Darurile ei de la Maxon erau niște pietre prețioase închise la culoare, care îi scoteau și mai mult în evidență părul lucios și ochii negri.

Kriss reușea, din nou, să fie întruparea tuturor lucrurilor regale, și era ca și când nici măcar nu s-ar fi străduit să o facă. Rochia îi era strâmtă pe talie și exploda ca o floare spre pământ. Iar colierul și cerceii primiți de la Maxon erau irizați, ușor rotunjiți și perfecți. Pentru o clipă, m-am întristat că ai mei erau atât de simpli.

Rochia lui Celeste... ei bine, cu siguranță avea să fie de neuitat. Decolteul ei adânc părea un pic nepotrivit pentru această ocazie. Ea m-a surprins cum o fixam cu privirea și și-a ţuguiat buzele și a scuturat din umeri spre mine.

Am scos un hohot de râs și mi-am pus mâna pe frunte, simțindu-mă un pic rău. Am respirat adânc, în încercarea de a mă calma.

Celeste m-a întâlnit la jumătatea drumului, legănându-și ramura cu fiecare pas.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Doar că nu mă simt bine, presupun.

— Să nu vomiți, mi-a ordonat ea. În special, nu pe mine.

— N-o să vomit, am asigurat-o eu.

— Cine a vomitat? a întrebat Kriss, alăturându-se conversației, urmată de Elise.

— Nimeni, am spus eu. Sunt doar obosită sau ceva de genul ăsta.

— Nu va dura prea mult, m-a asigurat Kriss.

Va dura o veșnicie, am gândit eu. M-am uitat la chipurile lor. Veniseră lângă mine. Nu aș fi făcut același lucru pentru ele? Poate...

— Se simte *bine* vreuna dintre voi în legătură cu asta? am întrebat eu.

Ele s-au uitat una la cealaltă sau spre podea, dar nu a răspuns niciuna.

— Atunci, să n-o facem, le-am îndemnat eu.

— Să n-o facem? a întrebat Kriss. America, asta e tradiția. Trebuie să o facem.

— Ba nu. Nu și dacă hotărâm toate să nu o facem.

— Ce vom face? Vom refuza să vorbim acolo? a întrebat Celeste.

— Asta ar fi o opțiune, am sugerat eu.

— Vrei să stăm acolo și să nu facem nimic?

Elise părea îngrozită.

— Nu m-am gândit bine la asta. Doar că nu cred că este o idee bună.

Îmi dădeam seama că și Kriss se gândea cu adevărat la asta.

— Este un truc! a acuzat Elise.

— Ce? Cum de-ai ajuns la concluzia asta?

— Ea este ultima. Dacă noi toate nu facem nimic, iar apoi urmează ea, va părea supusă, în timp ce noi vom arăta ca niște idioate.

Cât a vorbit, Elise și-a scuturat ramura spre mine.

— America?

Kriss s-a uitat la mine, dezamăgirea citindu-i-se în privire.

— Nu, vă jur; nu asta urma să fac!

— Domnișoarelor!

Ne-am întors toate spre tonul mustrător al Silviei.

— Înțeleg că sunteți agitate, dar acesta nu este un motiv ca să țipați.

Ne-a privit pe rând, iar noi ne-am uitat una la cealaltă, în vreme ce ele se gândeau dacă să mi se alăture sau nu.

— În regulă, a început Silvia. Elise, tu vei fi prima, așa cum am exersat. Celeste și Kriss, voi urmați; iar tu, America, vei fi ultima. Pe rând, duceți ramurile pe covorul roșu și așezați-le la picioarele regelui. Apoi, vă întoarceți și vă ocupați locurile. Regele va spune câteva cuvinte, apoi ceremonia va începe.

Ea s-a apropiat de ceea ce părea o cutie mică pe un suport și a întors-o ca să ne arate un monitor de televizor, pe care se vedea tot ce se întâmpla în Marea Sală. Era minunată. Covorul roșu împărțea camera în locurile pentru presă și invitați, și cele patru scaune care erau pregătite pentru noi. În spatele acestui spațiu, se aflau tronurile care așteptau familia regală.

Cât am privit, ușa laterală a Marii Săli s-a deschis, iar regele, regina și Maxon au intrat în aplauze și în sunet de trâmbițe. Odată ce s-au așezat, o melodie mai lentă și mai sobră a început să se audă.

— A început. Acum, capetele sus, ne-a instruit Silvia.

Elise mi-a aruncat o privire tăioasă și a dat colțul.

Muzica era punctată de sunetul sutelor de camere care o fotografiau. A ajuns la o porțiune în care ritmul era ciudat. Totuși, ea s-a descurcat bine, după cum vedeam pe monitorul la care se uita Silvia. A urmat Celeste, care și-a aranjat părul înainte de a pleca. Zâmbetul lui Kriss a părut absolut real și natural când a defilat pe interval.

— America, mi-a șoptit Silvia. Este rândul tău.

Am încercat să-mi ascund îngrijorarea de pe chip și m-am concentrat asupra lucrurilor pozitive, dar mi-am dat seama că nu existau. Eram pe cale să ucid o parte din mine pedepsind pe cineva mult mai mult decât merita și să-i dau regelui ceva ce-și dorea cu o mișcare scurtă și simplă.

Când m-am îndreptat spre familia regală în tăcere, camerele s-au declanșat, blițurile au sclipit, iar oamenii și-au șoptit laudele unul altuia. M-am uitat în ochii lui Maxon, care era întruchiparea calmului. Lucrul ăsta se datora anilor de disciplină sau fericirii adevărate? Chipul lui mă liniștea, dar eram sigură că-mi citea neliniștea din privire. Mi-am văzut locul liber pentru ramura de măslin și am făcut o plecăciune înainte de a lăsa darul la picioarele regelui, cu toate că nu am reușit să mă conving să mă uit la el.

De îndată ce mi-am ocupat locul, muzica s-a oprit. Regele Clarkson a păşit în faţă şi a stat la marginea scenei, cu cercul de ramuri la picioarele sale.

— Doamnelor şi domnilor din Illéa, astăzi, ultimele patru femei tinere şi frumoase ale Alegerii vin în faţa noastră, a tuturor, pentru a se supune legii. Legile noastre vitale sunt cele care menţin poporul unit, sunt fundamentul păcii de care ne-am bucurat atât de mult timp.

Pace? m-am gândit eu. *Glumeşti?*

— În curând, una dintre aceste tinere va sta în faţa voastră nu ca un om de rând, ci ca prinţesă. Şi, ca membră a familiei regale, va fi datoria ei să facă ceea ce e corect, nu pentru beneficiul propriu, ci pentru al vostru.

... şi eu cum fac asta acum?

— Vă rog să le aplaudăm împreună smerenia în supunerea în faţa legii şi curajul de a o susţine.

Regele a început să bată din palme, iar cei din cameră i s-au alăturat. Aplauzele au continuat când el s-a îndepărtat, iar eu am privit spre rândul de fete. Singurul chip pe care îl vedeam bine era al lui Kriss. Ea a ridicat din umeri şi mi-a zâmbit pe jumătate înainte să-şi întoarcă privirea în faţă şi să-şi îndrepte spatele.

Un paznic de lângă uşă a sunat din trâmbiţă în încăpere.

— Îl chemăm, în prezenţa Maiestăţii Sale regele Clarkson, Maiestăţii Sale regina Amberly şi Alteţei Sale prinţul Maxon, pe infractorul Jacob Digger.

Încet, fără îndoială jenat de spectacol, Jacob a intrat în Marea Sală. Încheieturile mâinilor îi erau încătuşate, iar el a tresărit la luminile camerelor de filmat şi s-a dus sperios

să se încline în fața lui Elise. Nu o vedeam prea bine fără să mă aplec în față, așa că m-am întors un pic și am ascultat-o cum a rostit replicile pe care noi toate aveam să le spunem, pe rând.

— Jacob, ce infracțiune ai comis? l-a întrebat ea.

A rostit cuvintele tare, mai bine decât de obicei.

— Furt, doamna mea, a răspuns el cu sfială.

— Și la câți ani ești condamnat?

— Doisprezece ani, doamna mea.

Încet, fără să atragă atenția asupra ei, Kriss s-a uitat în direcția mea. Fără să-și schimbe prea mult expresia, se îndoia de ceea ce se întâmpla. Eu am dat aprobator din cap.

Mici furturi, asta ni se spusese. Dacă ar fi fost adevărat, omul ăsta ar fi fost bătut în piața din orașul lui sau, dacă ar fi fost trimis la închisoare, nu ar fi fost pentru mai mult de doi sau trei ani. Cu două cuvinte, Jacob mi-a confirmat toate temerile.

Subtil, m-am întors să îl privesc pe rege. Nu era nicio îndoială că asta îi făcea plăcere. Oricine ar fi fost omul ăsta, nu era un simplu hoț. Regele se bucura de căderea lui.

Elise s-a ridicat, s-a îndreptat spre Jacob și i-a atins umărul cu mâna. Până atunci, el nu o privise în ochi.

— Du-te, supus credincios, și plătește-ți datoria față de rege.

Vocea ei a răsunat în liniștea din sală.

Jacob a dat aprobator din cap. S-a uitat la rege, iar eu am văzut că voia să facă ceva. Voia să lupte sau să acuze,

dar nu a făcut-o. Fără îndoială, cineva avea să plătească pentru orice greşeală ar fi făcut astăzi. Jacob s-a ridicat şi a ieşit din încăpere, în aplauzele publicului.

Următorul bărbat avea probleme la mers. Când s-a întors să se îndrepte pe covorul roşu spre Celeste, s-a împiedicat şi a căzut. Un icnet colectiv s-a auzit din încăpere, dar, înainte să stârnească prea multă simpatie, doi paznici au venit şi l-au condus la Celeste. Spre meritul ei, când i-a ordonat bărbatului să-şi plătească datoria, nu i-a vorbit cu siguranţa cu care ne obişnuise.

Kriss a părut la fel de serioasă ca întotdeauna până când infractorul care îi fusese desemnat s-a apropiat. Era mai tânăr, probabil de-o seamă cu noi, iar paşii lui erau calmi, aproape hotărâţi. În clipa în care a păşit pe covor spre Kriss, am văzut că avea un tatuaj pe gât. Semăna cu o cruce, deşi părea că, oricine l-ar fi făcut, îl stricase un pic.

Kriss şi-a spus bine replicile. Cine nu o cunoştea, nu avea cum să-şi dea seama de urma de regret din vocea ei. Cei din încăpere au aplaudat, iar ea a luat loc din nou, cu un zâmbet mai puţin strălucitor ca de obicei.

Paznicul l-a strigat pe nume pe Adam Carver, iar eu mi-am dat seama că era rândul meu. Adam, Adam, Adam. Trebuia să-i ţin minte numele. Pentru că trebuia să fac asta acum, nu? Celelalte fete o făcuseră. Dacă aş fi dat greş, Maxon ar fi putut să mă ierte, iar regele oricum nu m-ar fi plăcut; dar cu siguranţă aveam să o pierd pe regină, iar asta mă punea la colţ. Dacă voiam, într-adevăr, să am o şansă, trebuia să-l condamn.

Adam era mai în vârstă, poate de-o seamă cu tata, și avea o problemă la picior. Nu a căzut, dar i-a luat atât de mult să ajungă la mine, încât a înrăutățit situația. Voiam să termin cu asta.

Când Adam a îngenuncheat în fața mea, m-am concentrat asupra replicilor pe care trebuia să le spun.

— Adam, ce infracțiune ai comis? l-am întrebat eu.

— Furt, doamna mea.

— Și cât timp ai de ispășit?

Adam și-a dres vocea.

— Sunt condamnat pe viață, a răspuns.

Prin cameră, murmurele au început să se audă, de vreme ce oamenii nu erau siguri că auziseră bine.

Cu toate că nu-mi plăcea să mă abat de la replicile mele, și eu aveam nevoie de confirmare.

— Cât ai spus?

— Sunt condamnat pe viață, doamna mea.

Din vocea lui, era evident că mai avea un pic și plângea.

Pe furiș, m-am uitat la Maxon. Părea stânjenit. Fără cuvinte, i-am cerut ajutorul. Privirea lui mi-a transmis cât de rău îi părea că nu mă putea îndruma.

Când eram pe cale să mă concentrez din nou asupra lui Adam, m-am uitat la rege, care se mișcase rapid. L-am privit cum și-a trecut mâna peste gură, într-un efort de a-și ascunde zâmbetul.

Îmi jucase o festă.

Poate că suspectase că aveam să urăsc partea asta a Alegerii și plănuise să facă tot posibilul ca să par neascultătoare. Dar, chiar dacă aș fi mers până la capăt, ce fel de

om aș fi fost dacă aș fi trimis un om la închisoare pentru tot restul vieții lui? Acum, nimeni nu avea să mă placă.

— Adam, am rostit eu încet.

El m-a privit, lacrimile amenințând să îi curgă în orice moment. Am observat imediat că toate șoaptele din încăpere încetaseră.

— Cât de mult ai furat?

Oamenii încercau să audă, dar era imposibil.

El a înghițit în sec și i-a aruncat o privire regelui.

— Niște haine pentru fetele mele.

Am vorbit repede:

— Dar asta nu are legătură cu ce-ai făcut, nu-i așa?

Cu un gest atât de ușor încât aproape că l-am ratat, Adam a clătinat o dată din cap.

Așadar, nu puteam să o fac. *Nu puteam* să o fac. Dar trebuia să fac ceva.

Ideea mi-a venit atât de repede, iar eu am fost sigură că era singura noastră cale de scăpare. Nu eram convinsă că avea să-i câștige libertatea lui Adam, și am încercat să nu mă gândesc la cât de mult avea să mă întristeze. Era corect, pur și simplu, iar eu trebuia să o fac.

M-am ridicat și m-am îndreptat spre Adam, atingându-l pe umăr. El s-a strâmbat, așteptând ca eu să-i spun că urma să meargă la închisoare.

— Ridică-te, i-am spus.

Adam m-a privit confuz.

— Te rog, am zis și l-am apucat de una din mâinile încătușate, ca să-l trag.

Adam a mers cu mine pe culoare, spre zona înălțată pe care se afla familia regală. Când am ajuns la scări, m-am întors către el și am oftat.

Pe rând, am scos cerceii frumoși pe care mi-i dăruise Maxon. I-am pus pe amândoi în palmele lui Adam, iar el a rămas cu gura căscată când i-am dat și brățara. Și apoi – pentru că, dacă într-adevăr urma să fac asta, voiam să-i dau tot – mi-am întins mâinile în spatele gâtului și mi-am desfăcut colierul cu pasărea cântătoare, cel dăruit de tata. Odată ce l-am lăsat să cadă în palma lui Adam, i-am strâns degetele în jurul comorilor, după care am pășit într-o parte, ca să stea chiar în fața regelui Clarkson.

I-am arătat tronurile.

— Du-te, supus credincios, și plătește-ți datoria față de rege.

În cameră s-au auzit icnete și bâiguieli, dar eu le-am ignorat. Nu vedeam decât expresia acră de pe chipul regelui. Dacă voia să se joace cu personalitatea mea, atunci și eu eram pregătită să-i răspund cu aceeași monedă.

Adam a urcat încet scările, iar eu i-am citit teama și bucuria din privire. Când s-a apropiat de rege, a căzut în genunchi și și-a întins mâinile, pline cu bijuterii.

Regele Clarkson mi-a aruncat o privire, dându-mi de înțeles că ăsta nu avea să fie sfârșitul, dar apoi s-a întins și a luat bijuteriile din mâinile lui Adam.

Mulțimea a izbucnit, dar când m-am uitat în spate, pe chipurile celorlalte fete se citeau reacții diferite. Adam s-a îndepărtat repede de rege, temându-se, probabil, că el

avea să se răzgândească. Speram că, având în vedere că erau atât de multe camere și atât de mulți oameni care scriau articole despre asta, cineva avea să îl însoțească și să se asigure că ajungea acasă. Când Adam a revenit lângă mine, a încercat să mă îmbrățișeze, chiar dacă avea cătușe. A plâns, m-a binecuvântat și a părăsit încăperea părând cel mai fericit om de pe pământ.

Capitolul 20

Familia regală a ieșit pe ușa laterală, iar celelalte Elite și cu mine am plecat pe același drum pe care veniserăm, în timp ce camerele filmau și invitații aplaudau.

Ochii Silviei erau, pur și simplu, ucigători când am ieșit pe ușă. Părea că avea nevoie de fiecare picătură de putere ca să se abțină să nu mă strângă de gât. Ne-a dus după colț, într-un salonaș.

— Intrați, ne-a ordonat ea, ca și cum orice cuvânt în plus ar fi scos-o din minți.

A închis ușile, fără a se deranja să ne însoțească.

— Chiar trebuie să fii mereu în centrul atenției? a izbucnit Elise.

— N-am făcut nimic, cu excepția a ceea ce am încercat să-ți cer și ție să faci. Tu ai fost cea care nu m-a crezut.

— Te porți ca o sfântă. Erau infractori. Nu am făcut nimic din ceea nu ar fi făcut un magistrat; doar că am făcut-o în rochii frumoase.

— Elise, i-ai văzut pe oamenii ăia? Unii dintre ei erau bolnavi. Iar sentințele pentru infracțiunile lor erau prea lungi, am pledat eu.

— Are dreptate, a spus Kriss. Condamnare pe viață pentru furt? Dacă n-a șterpelit palatul, ce ar fi putut să ia ca să merite asta?

— Nimic, am susținut eu. A luat haine pentru familia lui. Uite ce e, voi sunteți norocoase. V-ați născut în caste mai bune. Dacă ați fi într-una inferioară și l-ați pierde pe cel care aduce pâinea în familie, lucrurile nu ar merge bine. N-am putut să-l trimit la închisoare pe viață și, în același timp, să-i condamn membrii familiei să devină Opturi. N-am putut.

— Unde ți-e mândria, America? m-a implorat Elise. Unde ți-e simțul datoriei și al onoarei? Ești doar o fată, nu ești nici măcar prințesa. Și, chiar dacă ai fi fost, nu ai fi avut voie să iei astfel de decizii. Ești aici ca să urmezi hotărârile regelui, și tu nu ai făcut niciodată asta! Nici măcar în prima noapte!

— Poate că hotărârile sunt greșite, am țipat eu, probabil în cel mai prost moment cu putință.

Ușile s-au deschis și regele Clarkson a intrat ca o vijelie, în timp ce regina Amberly și Maxon au rămas pe coridor. M-a apucat de mână, cu putere – din fericire, nu de cea rănită – și m-a târât afară din cameră.

— Unde mă duceți? l-am întrebat eu cu răsuflarea tăiată.

Nu mi-a răspuns.

M-am uitat peste umăr la fete, în timp ce regele mă trăgea pe coridor. Celeste și-a încrucișat brațele, iar Elise a

apucat-o pe Kriss de mână pentru că, oricât era de supărată, Elise nu părea fericită să mă vadă plecând.

— Clarkson, nu te pripi, l-a implorat încet regina.

Am dat colțul și am fost forțată să intru într-o încăpere. Regina și Maxon au apărut în urma noastră, în timp ce regele m-a împins spre o canapea micuță.

— Stai jos, mi-a ordonat el, inutil.

A început să măsoare podeaua cu pașii, ca un leu în cușcă. Când s-a oprit, a dat cu ochii de Maxon.

— Ai jurat! a răcnit el. Ai spus că o ții sub control. Mai întâi, izbucnirea de la *Actualități*, apoi ai fost cât pe ce să fii omorât pe acoperiș, iar acum asta? Se termină astăzi, Maxon.

— Tată, ai auzit uralele? Oamenii îi apreciază mila. Ea este cel mai important bun al tău în momentul de față.

— Poftim?

Avea o voce de gheață, tărăgănată și mortală.

Maxon s-a oprit o clipă, simțind răceala, dar a continuat:

— Când a sugerat că oamenii ar trebui să se apere singuri, publicul a reacționat pozitiv. Îndrăznesc să spun că faptul că nu au mai murit și alți oameni i se datorează. Și asta? Tată, eu n-aș putea trimite un om la închisoare pe viață pentru ceea ce se presupune a fi o infracțiune măruntă. Cum poți aștepta asta din partea cuiva care și-a văzut mai mult decât câțiva prieteni bătuți pentru mai puțin? E plăcută de oameni. Majoritatea lor fac parte din castele inferioare și se identifică cu ea.

Regele a clătinat din cap și a început din nou să se plimbe.

— O las să stea pentru că ți-a salvat viața. Tu ești bunul meu cel mai important, nu ea. Dacă te pierdem pe tine, pierdem totul. Și nu mă refer numai la moarte. Dacă nu ești dedicat acestei vieți, dacă-ți pierzi concentrarea, toate acestea se năruie. Și-a fluturat brațele spre camera cea mare, lăsând tăcerea să plutească în aer. Ai fost spălat pe creier, l-a acuzat regele. Te schimbi de la o zi la alta. Fetele astea, asta mai mult decât celelalte, sunt inutile, toate.

— Clarkson, poate...

A făcut-o să tacă pe regină cu o privire și, oricare ar fi fost părerea ei, s-a risipit.

Regele s-a întors spre Maxon.

— Am o propunere pentru tine.

— Nu mă interesează, a ripostat el.

Regele Clarkson și-a ridicat brațele, vrând să arate că nu avea intenții rele.

— Ascultă-mă.

Maxon a oftat.

— Fetele astea au fost un dezastru. Nici măcar conexiunile asiatice nu mi-au fost de niciun folos. Cea din Doi este prea preocupată de faimă, iar cealaltă, mă rog, nu e complet lipsită de speranță, dar nici suficient de bună, dacă mă întrebi pe mine. Asta de aici, a spus el, arătând spre mine, oricâtă valoare ar avea, a fost complet eclipsată de incapacitatea ei de a se stăpâni. Totul a luat-o complet razna. Și te cunosc. Știu că te temi să nu pierzi ceva, așa că iată la ce m-am gândit.

M-am uitat cum regele se plimba în jurul lui Maxon.

— Haide să anulăm totul. Haide să scăpăm de toate fetele.

Maxon a deschis gura ca să protesteze, dar regele a ridicat o mână.

— Nu sugerez să rămâi singur. Spun doar că încă mai avem datele tuturor fetelor eligibile din țară pe aici, pe undeva. N-ar fi bine dacă ai putea să alegi câteva fete să vină la palat? Poate că vei găsi una care seamănă cu fiica regelui Franței, ți-aduci aminte cât de mult țineai la ea?

Mi-am coborât privirea. Maxon nu menționase nicio franțuzoaică.

Mă simțeam de parcă cineva ar fi luat o daltă și mi-ar fi cioplit inima.

— Tată, n-aș putea.

— O, ba ai putea. Tu ești prințul. Și cred că am avut suficiente ieșiri ca să putem declara grupul acesta necorespunzător. De data asta, ai putea avea, cu adevărat, de ales.

Am ridicat din nou privirea. Ochii lui Maxon erau ațintiți asupra podelei. Îmi dădeam seama că se lupta.

— Asta chiar s-ar putea să-i liniștească pe rebeli pentru o vreme. Mai gândește-te, a adăugat regele. Dacă le trimitem acasă pe fetele astea și apoi așteptăm câteva luni, ca și cum am anula Alegerea, iar apoi aducem un grup nou de femei minunate, educate și plăcute... s-ar putea schimba multe.

Maxon a încercat să spună ceva, dar apoi a închis gura.

— Oricum ar fi, trebuie să-ți pui întrebarea dacă asta, a spus el, arătând din nou spre mine, este persoana cu care ți-ai putea petrece întreaga viață. Dramatică, egoistă,

disperată după bani și, ca să fiu sincer, destul de banală. Uită-te la ea, fiule.

Ochii lui Maxon au săgetat spre mine și au rămas atintiți asupra mea o clipă, înainte ca eu să fiu silită să îmi întorc privirea, umilită.

— Te las câteva zile. Deocamdată, trebuie să rezolv cu presa. Amberly.

Regina s-a grăbit spre rege și l-a apucat de braț, lăsându-ne singuri și fără replică. După câteva momente, Maxon a venit să mă ajute să mă ridic.

— Mulțumesc.

Maxon s-a mulțumit să dea din cap.

— Cred că ar trebui să merg cu ei. Fără îndoială că au întrebări și pentru mine.

— E o ofertă destul de bună, am comentat eu.

— Poate chiar cea mai generoasă pe care a făcut-o vreodată.

Nu voiam să știu dacă el chiar credea asta. Nu mai era nimic de spus, așa că am trecut pe lângă el, înapoi spre camera mea, în speranța de a depăși tot ceea ce simțeam.

Slujnicele mele m-au anunțat că aveam să cinăm singure diseară, iar când nu m-am deranjat să le vorbesc, s-au scuzat grațios. M-am întins pe pat, pierdută în gânduri.

Am făcut ceea ce trebuia să fac astăzi, nu-i așa? Credeam în justiție, dar Condamnarea nu însemna justiție. Totuși, mă întrebam dacă, într-adevăr, obținusem ceva. Dacă omul acela era, cumva, un dușman al regelui, ceea

ce trebuia să cred că era, atunci cu siguranță avea să fie pedepsit altfel. Oare totul a fost în zadar?

Și, oricât ar fi fost de frivol, când mă gândeam la tot ceea ce se întâmpla, nu puteam să nu mă gândesc la frantuzoaica aia. De ce Maxon nu-mi spusese de ea? Petrecuse mult timp pe aici? De ce ar fi ținut-o secretă?

Am auzit un ciocănit și am presupus că era masa, cu toate că părea un pic cam devreme.

— Intră, am strigat eu, nedorind să cobor din pat.

Ușa s-a deschis și a apărut părul negru al lui Celeste.

— Ai chef de companie? m-a întrebat ea.

Kriss s-a ivit în spatele ei și am văzut și o parte din brațul lui Elise.

M-am ridicat.

— Sigur.

Au intrat agale, lăsând ușa deschisă. Celeste, care încă mă șoca de fiecare dată cu zâmbetul ei sincer, s-a urcat în patul meu fără să ceară voie măcar. Nu că m-ar fi deranjat. A urmat Kriss, care s-a așezat mai aproape de picioarele mele, iar Elise a rămas pe margine, mereu o doamnă.

Încet, Kriss mi-a pus întrebarea la care eram sigură că se gândeau toate.

— Te-a rănit?

— Nu. Apoi mi-am dat seama că nu era complet adevărat. Nu m-a lovit sau ceva, doar că m-a tras puțin cam brutal.

— Ce-a spus?

Elise se juca cu o bucată din rochia ei în timp ce vorbea.

— Nu e încântat de ieșirea mea. Dacă era după rege, eram demult plecată.

Celeste m-a atins pe braț.

— Dar nu e după el. Maxon ține la tine, la fel și poporul.

— Nu știu dacă e suficient.

Pentru niciuna dintre noi, am adăugat în gând.

— Îmi pare rău că am țipat la tine, mi-a spus Elise încet. E frustrant. Încerc din răsputeri să rămân calmă și plină de încredere, dar mi se pare că nimic din ceea ce fac nu contează. Toate mă eclipsați.

— Nu e adevărat, a contrazis-o Kriss. În momentul ăsta, toate însemnăm ceva pentru Maxon. Altfel, n-am mai fi aici.

— Se teme să le aleagă pe ultimele trei, a contracarat Elise. Trebuie să aleagă în... cât mai e? Patru zile până trebuie să rămână doar trei? Se agață de mine numai ca să nu ia decizia.

— Cine spune că nu se agață de mine? a sugerat Celeste.

— Ascultați-mă, le-am spus eu. După ziua de azi, probabil că eu voi fi următoarea care va pleca acasă. Trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Pur și simplu, nu sunt făcută pentru asta.

Kriss a chicotit.

— Niciuna dintre noi nu e o Amberly, nu-i așa?

— Mie îmi place prea mult să șochez oamenii, a spus Celeste zâmbind.

— Iar eu mai degrabă m-aș ascunde decât să fac jumătate din lucrurile pe care trebuie să le facă ea, a adăugat Elise și a lăsat capul în jos.

— Eu sunt prea sălbatică, am ridicat eu din umeri, acceptându-mi defectele.

— Niciodată n-am să am încredere în mine așa cum are ea, s-a plâns Kriss.

— Iată, așadar. Toate avem defecte. Dar Maxon trebuie să aleagă una dintre noi, așa că n-are rost să ne mai facem griji. Celeste se juca cu pătura. Dar cred că toate putem să fim de acord cu faptul că oricare dintre voi ar fi o alegere mai bună decât mine.

După o tăcere grea, Kriss a vorbit.

— Ce vrei să spui?

Celeste s-a uitat la ea pieziș.

— Știi prea bine. Toată lumea știe. A tras adânc aer în piept și a continuat. Am avut deja, cumva, discuția asta cu America și le-am anunțat ieri pe slujnicele mele, dar vouă nu v-am cerut încă scuze.

Kriss și Elise s-au uitat scurt una la alta, înainte de a se concentra din nou asupra lui Celeste.

— Kriss, ți-am distrus petrecerea de aniversare, a izbucnit ea. Ai fost singura care a putut să și-o sărbătorească la palat, iar eu ți-am răpit acest moment. Îmi pare atât de rău.

Kriss a ridicat din umeri.

— A ieșit bine, până la urmă. Maxon și cu mine am avut o conversație grozavă datorită ție. Te-am iertat de multă vreme.

Celeste chiar părea că era gata să plângă, dar a strâns din buze, schițând un zâmbet.

— E generos din partea ta, având în vedere că mie însămi mi-e greu să mă iert. Celeste și-a șters ușor ochii. Pur și simplu, nu știam cum să-i reținatenția, așa că am furat-o de la tine.

Kriss a tras adânc aer în piept.

— În momentul ăla, a fost groaznic, dar chiar este în regulă. Sunt bine. Cel puțin nu a fost cum a fost cu Anna.

Celeste și-a dat ochii peste cap, rușinată.

— Nu mă face să deschid subiectul. Uneori, mă întreb cât de departe ar fi mers dacă eu n-aș fi... A clătinat din cap înainte de a-și îndrepta privirea asupra lui Elise. Nu știu cum mi-ai putea ierta vreodată toate lucrurile pe care ți le-am făcut. Chiar și pe cele pe care nu știai că le-am făcut eu.

Elise, mereu echilibrată, nu a explodat cum aș fi făcut eu în locul ei.

— Te referi la sticla din pantofii mei, la rochiile distruse atârnate în dulapul meu, la decolorantul din șamponul meu?

— Decolorant! am exclamat eu, citind confirmarea pe chipul obosit al lui Celeste.

Elise a dat din cap că da.

— Am pierdut o zi în Salonul Doamnelor ca slujnicele mele să-l poată vopsi la loc. S-a întors spre Celeste. Știam că tu ai fost, i-a mărturisit calm.

Celeste a lăsat capul în jos, absolut umilită.

— Nu ai vorbit, aproape că nu ai făcut nimic. În ochii mei, erai ținta cea mai ușoară, și am fost șocată că nu ai cedat niciodată.

— Nu mi-aș dezonora niciodată familia renunțând, a spus Elise.

Îmi plăcea hotărârea ei, chiar dacă nu o înțelegeam pe deplin.

— Ar trebui să fie mândri de tot ce ai îndurat. Dacă părinții mei ar ști cât de mult am decăzut... nu știu ce-ar spune. Dacă părinții lui Maxon ar fi știut, sunt sigură că m-ar fi dat afară deja. Nu sunt potrivită pentru asta.

A expirat adânc, luptându-se să mărturisească.

M-am aplecat spre ea, punându-mi mâinile peste ale ei.

— Cred că această schimbare de atitudine dovedește contrariul, Celeste.

Ea a lăsat capul în jos și mi-a zâmbit cu tristețe.

— Chiar așa fiind, nu cred că el mă dorește. Chiar dacă ar face-o, a adăugat, trăgându-și mâinile din ale mele ca să-și aranjeze machiajul, cineva mi-a amintit de curând că nu am nevoie de un bărbat ca să obțin ceea ce vreau de la viață.

Ne-am zâmbit una alteia, apoi s-a întors din nou spre Elise.

— Nici nu știu de unde să încep ca să-mi cer scuze pentru tot ce ți-am făcut, dar vreau neapărat să știi cât de sincer regret. Îmi pare rău, Elise.

Elise nici nu a clipit, făcând-o pe Celeste să-și lase privirea în jos. M-am pregătit pentru vorbele ei răutăcioase, acum că Celeste era, în sfârșit, la mila ei.

— Aș putea să-i spun. America și Kriss mi-ar fi martore, iar Maxon ar fi obligat să te trimită acasă.

Celeste a înghițit în sec. Ce umilitor ar fi fost să plece în felul ăsta!

— Dar n-am s-o fac, a adăugat Elise într-un târziu. Nu i-aș forța niciodată mâna lui Maxon și, fie că pierd sau câștig, vreau s-o fac cu demnitate. Așa că hai să depășim momentul.

Nu era tocmai o declarație de iertare, dar era mult mai mult față de ce se aștepta Celeste. Era tot ce putea face ca să se calmeze în timp ce dădea din cap și îi murmura mulțumiri lui Elise.

— Uau, a spus Kriss, încercând să schimbe subiectul. Vreau să spun, nici eu nu am vrut să te părăsc, Celeste, dar... nu m-am gândit că onoarea ar fi în spatele acestei alegeri.

Kriss s-a întors spre Elise, cugetând la vorbele sale.

— Mă gândesc mereu la asta, a mărturisit Elise. Trebuie să mă agăț de asta cum pot, mai ales din moment ce aș fi o rușine pentru familia mea dacă n-aș câștiga.

— Cum să fie vina ta dacă el este cel care face alegerea? a întrebat-o Kriss, schimbându-și greutatea de pe un picior pe altul și așezându-se din nou. Cum te-ar face asta de rușine?

Elise s-a aplecat și mai mult, trecând de la o grijă la alta.

— Din cauza chestiunii cu căsătoriile aranjate. Fetele cele mai bune obțin bărbații cei mai buni și viceversa. Maxon este culmea perfecțiunii. Dacă pierd, înseamnă că nu am fost suficient de bună. Familia mea nu se va gândi la sentimentele din spatele deciziei lui, pe baza cărora

sunt sigură că va judeca. Vor privi chestiunea logic. Originea mea, talentele mele – am fost crescută ca să fiu demnă de cel mai bun, așa că dacă nu sunt, cine mă va mai lua când voi pleca de aici?

M-am gândit de un milion de ori la felul în care avea să se schimbe viața mea dacă aș fi câștigat sau dacă aș fi pierdut, dar nu luasem niciodată în calcul ce ar fi însemnat asta pentru alții. După tot ce s-a întâmplat cu Celeste, chiar ar fi trebuit.

Kriss a pus o mână pe brațul lui Elise.

– Aproape toate fetele care au plecat acasă sunt deja logodite cu bărbați minunați. Să faci parte din Alegere te transformă într-un premiu. Și tu ai ajuns cel puțin printre primele patru din Elită. Crede-mă, Elise, tipii vor sta la coadă pe stradă pentru tine.

Elise a zâmbit.

– N-am nevoie de o coadă, am nevoie de unul singur.

– Ei bine, eu am nevoie de o coadă, a spus Celeste, făcându-ne pe toate să chicotim, chiar și pe Elise.

– Mie mi-ar plăcea o mână de tipi, a spus Kriss. O coadă sună prea copleșitor.

S-au uitat la mine.

– Unul, am spus.

– Ești nebună, a decis Celeste.

Am discutat o vreme despre Maxon, despre casă, despre speranțele noastre. Nu mai vorbiserăm niciodată așa, nu fără un zid între noi. Kriss și cu mine lucraserăm la asta, încercând să fim cinstite și directe în privința competiției; dar acum, că stăteam de vorbă pur și simplu despre

viață, puteam să spun că relațiile noastre aveau să supraviețuiască palatului. Elise era o surpriză, dar faptul că perspectiva ei era atât de diferită față de a mea, mă făcea să gândesc mai profund, deschizându-mă.

Și bomba sexy: Celeste. Dacă mi-ar fi spus cineva că bruneta pe tocuri care părea atât de amenințătoare în acea primă zi, la aeroport, avea să fie fata de care mă bucuram cel mai mult să o am lângă mine în momentul ăsta, i-aș fi râs în față. Gândul era aproape la fel de incredibil ca faptul că mă aflam încă aici, una dintre ultimele fete și profund îndurerată de cât de aproape eram să-l pierd pe Maxon.

În timp ce vorbeam, am văzut că era acceptată și de celelalte la fel de mult cum era acum și de mine. Chiar arăta diferit, cu greutatea secretelor ridicată de pe umerii ei. Celeste fusese crescută să fie un anumit gen de frumusețe. Frumusețea depindea de acoperirea unor lucruri, de schimbarea luminii și de căutarea perfecțiunii în orice moment. Dar există un alt tip de frumusețe care vine odată cu umilința și onestitatea, iar Celeste strălucea acum de această frumusețe.

Probabil că Maxon a intrat foarte încet, pentru că nu aveam nici cea mai vagă idee de cât timp stătea acolo, privindu-ne. Elise a fost cea care i-a văzut silueta în cadrul ușii mele și a înțepenit prima.

— Alteța Voastră, a spus ea, plecându-și capul.

Noi am ridicat privirea, convinse că n-am auzit bine.

— Doamnelor. A înclinat din cap spre noi. Nu am vrut să vă întrerup. Cred că tocmai am distrus ceva aici.

Ne-am uitat una la alta și sunt sigură că nu am fost singura care s-a gândit: *Nu, ai făcut ceva cu adevărat extraordinar.*

— Totul e-n regulă, am spus eu.

— Încă o dată, vă cer scuze pentru deranj, dar trebuie să vorbesc cu America. Singuri.

Celeste a oftat și a început să se foiască, întorcându-se să-mi facă cu ochiul înainte de a se ridica. Elise s-a sculat repede, urmată de Kriss, care m-a strâns ușor de picior în timp ce sărea jos din pat. Elise a făcut o plecăciune spre Maxon când a plecat, iar Kriss s-a oprit să-i îndrepte reverul. Celeste s-a apropiat de el, mai hotărâtă decât o văzusem vreodată, și i-a șoptit ceva la ureche.

Când a terminat, Maxon a zâmbit.

— Nu cred că va fi necesar.

— Bun.

A plecat, închizând ușa după ea, iar eu m-am ridicat, așteptând orice avea să vină.

— Despre ce era vorba? am întrebat eu, arătând spre ușă.

— A, Celeste a vrut să mă asigure că, dacă te rănesc, o să mă facă să plâng, a spus el zâmbind.

Am început să râd.

— Am avut de-a face cu unghiile alea, așa că fii atent.

— Da, doamnă.

Am tras adânc aer în piept, lăsând surâsul să se stingă.

— Așadar?

— Așadar?

— Ai s-o faci?

Maxon a rânjit, clătinând din cap.

— Nu. A fost un gând incitant pe moment, dar nu vreau s-o iau de la capăt. Îmi plac fetele mele imperfecte. A ridicat din umeri, cu o figură mulțumită. Pe lângă asta, tata nu știe despre August, nici care sunt țelurile rebelilor din Nord, nimic din toate astea. Soluțiile lui nu sunt practice. Asta aș face dacă aș abandona vasul acum.

Am oftat ușurată. Sperasem că Maxon ținea suficient de mult la mine încât să nu mă lase să plec, dar după ce am stat cu fetele, nu voiam să le văd nici pe ele pățind asta.

— În plus, a adăugat el, părând mulțumit, ar fi trebuit să-i vezi pe cei din presă.

— De ce? Ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu, apropiindu-mă.

— I-ai impresionat din nou. Nu cred că înțeleg nici eu prea bine dispoziția țării în acest moment. Este ca și cum... este ca și cum ar ști că lucrurile ar putea sta altfel. Felul în care conduce el țara este identic cu felul în care mă conduce pe mine. Are impresia că nimeni în afară de el nu este în stare să ia decizii corecte, așa că își impune părerile asupra oamenilor. Și, după ce am citit jurnalele lui Gregory, pare că este așa de o bună bucată de vreme. Dar nimeni nu mai vrea asta. Oamenii vor să aleagă. Maxon a clătinat din cap. Îl îngrozești, dar nu poate să te elimine. Oamenii *te adoră*, America.

Am înghițit în sec.

— Mă adoră?

A dat din cap că da.

— Și... eu simt același lucru. Deci, indiferent ce face sau ce spune el, nu-ți pierde încrederea. Nu s-a terminat.

Mi-am lipit degetele de buze, șocată de vești. Alegerea avea să continue, fetele și cu mine încă mai aveam șanse și, cum spunea Maxon, poporul mă aproba din ce în ce mai mult.

Dar, cu toate veștile bune, un lucru încă mă apăsa.

M-am uitat în jos spre pătură, aproape temându-mă să întreb.

— Știu că va suna prostește... dar cine e fiica regelui Franței?

Maxon a rămas tăcut preț de o clipă, apoi s-a așezat pe pat.

— O cheamă Daphne. Înainte de Alegere, a fost singura fată pe care am cunoscut-o cu adevărat.

— Și?

A pufnit într-un râs tăcut.

— Și puțin cam târzior am descoperit că sentimentele ei față de mine erau ceva mai adânci decât o simplă prietenie. Dar nu i-am răspuns acestor sentimente, nu am putut.

— Era ceva în neregulă cu ea sau...?

— Nu, America. Maxon m-a luat de mână, silindu-mă să mă uit la el. Daphne este prietena mea. Niciodată nu va putea fi altceva. Mi-am petrecut toată viața așteptându-te pe tine, pe voi toate. De când mă știu, am fost conștient că asta e șansa mea de a-mi găsi o soție. Nu a existat nimic romantic între mine și Daphne. Nu m-am gândit niciodată să-ți spun de ea și sunt sigur că singurul motiv pentru care

a făcut-o tata a fost ca să-ți mai dea o ocazie să te îndoiești de tine însăți.

Mi-am mușcat buza. Regele îmi cunoștea prea bine slăbiciunile.

— Mă uit la tine cum o faci, America. Te compari cu mama mea, cu celelalte Elite, cu o versiune a ta care crezi că ar trebui să fii, iar acum ești pe cale să faci același lucru cu o persoană despre care nici măcar nu știai că există până acum câteva ceasuri.

Era adevărat. Mă întrebam deja dacă era mai drăguță decât mine, mai inteligentă decât mine, și dacă îi pronunța numele lui Maxon cu un ușor accent ridicol.

— America, mi-a spus el, cuprinzându-mi fața cu mâinile. Dacă ar fi contat, ți-aș fi spus. La fel cum ai fi procedat și tu.

Stomacul mi s-a strâns. Nu fusesem complet sinceră cu Maxon. Dar cu ochii lui chiar acolo, fixându-mă atât de atent, era ușor să dau totul deoparte. Puteam să uit tot ce ne înconjura când se uita așa la mine. Și asta am și făcut.

Am căzut în brațele lui Maxon, ținându-l strâns. Era singurul loc din lume în care îmi doream să fiu.

Capitolul 21

Celeste devenise campioana nou-găsitei noastre tovărășii. A fost ideea ei să târâm toate slujnicele și o grămadă de oglinzi mari în Salonul Doamnelor și să ne petrecem ziua pur și simplu aranjându-ne una pe alta. Nu avea prea mult sens, de vreme ce niciuna dintre noi nu avea șanse să facă o treabă mai bună decât personalul palatului, dar a fost amuzant, oricum.

Kriss mi-a ținut vârfurile părului de-a lungul frunții.

— Te-ai gândit vreodată să-ți faci breton?

— De câteva ori, am recunoscut eu, înfoind șuvița care îmi atârna peste ochi. Dar, de obicei, sora mea sfârșește prin a-și urî bretonul, așa că m-am răzgândit.

— Cred că te-ar prinde bine, a spus Kriss entuziasmată. Odată, i-am făcut breton unei verișoare. Cred că ți-aș putea face și ție, dacă vrei.

— Da, a intervenit Celeste. Las-o cu foarfeca pe lângă fața ta, America. Grozavă idee.

Am izbucnit în râs toate. Chiar am remarcat un mic chicotit din partea cealaltă a încăperii, și am aruncat o privire ca să o văd pe regină strângând din buze în timp ce încerca să citească dosarul pe care-l avea în față. Eram îngrijorată că ar fi putut să considere toate astea un pic nepotrivite, dar, sincer, nu cred că o mai văzusem vreodată atât de fericită.

— Ar trebui să facem poze! a spus Elise.

— Are cineva un aparat foto? a întrebat Celeste. Mă pricep de minune la asta.

— Are Maxon! a strigat Kriss. Vino încoace o clipă, i-a spus ea unei slujnice, făcându-i încurajator cu mâna.

— Stai așa, am spus eu, luând o foaie de hârtie. OK, OK. „Înălțimea Înălțimilor Voastre, doamnele din Elită solicită, imediat, cel mai puțin modern dintre aparatele dumneavoastră de fotografiat pentru..."

Kriss a chicotit, iar Celeste a clătinat din cap.

— Oh! Un studiu în diplomația feminină, a adăugat Elise.

— Chiar există așa ceva? a întrebat-o Kriss.

Celeste și-a fluturat părul.

— Cui îi pasă?

Peste aproximativ douăzeci de minute, Maxon a bătut la ușă și a deschis-o doi centimetri.

— Pot să intru?

Kriss a alergat spre el.

— Nu. Nu vrem decât aparatul.

Și i l-a smuls din mână și i-a închis ușa în nas.

Celeste a căzut pe podea, râzând.

— Ce faceți acolo? a strigat el.

Dar acum eram toate prea ocupate să râdem în hohote ca să-i mai putem răspunde.

Am făcut o grămadă de poze în spatele plantelor ornamentale și ne-am aruncat o mie de pupici, iar Celeste ne-a arătat tuturor cum „să găsim lumina".

În timp ce Kriss și Elise stăteau întinse pe canapea și Celeste se urca deasupra lor ca să facă mai multe fotografii, eu am remarcat zâmbetul satisfăcut de pe chipul reginei. Nu mi se părea în regulă că nu lua și ea parte la asta. Am pus mâna pe o perie și m-am îndreptat spre ea.

— Bună, domnișoară America, m-a salutat ea.

— Pot să vă perii părul?

Mai multe sentimente i s-au succedat pe chip, dar nu a făcut altceva decât să dea din cap și să răspundă încet:

— Bineînțeles.

Am trecut în spatele ei și i-am ridicat o bună parte din părul absolut splendid, pe care i l-am periat de mai multe ori, uitându-mă la fete în tot acest timp.

— Îmi face bine să văd că vă înțelegeți, a comentat ea.

— Și mie la fel. Îmi place de ele. Am rămas tăcută o vreme, apoi am spus: Îmi pare rău pentru Condamnare. Știu că n-ar fi trebuit să fac asta. Doar că...

— Știu, draga mea. Ai mai explicat asta. E o sarcină dificilă. Și chiar ați avut parte de un grup respingător.

Atunci mi-am dat seama cât de puțin știa ea despre tot. Sau poate că, pur și simplu, alegea să creadă numai lucruri bune despre soțul ei, cu orice preț.

Ca și cum mi-ar fi putut citi gândurile, a spus:

— Știu că îl consideri aspru pe Clarkson, dar este un om bun. Nici nu ai idee cât de dificil este să fii în pielea lui. Ne descurcăm fiecare cum putem cu asta. El e nervos uneori; eu am nevoie de multă odihnă; Maxon face glume pe seama situației.

— Chiar face, nu-i așa? am spus eu, râzând.

— Întrebarea este, tu cum te-ai descurca? A întors capul. Cred că una dintre principalele tale calități este faptul că ești pasională. Dacă ai învăța să te controlezi, ai putea fi o prințesă minunată.

Am dat aprobator din cap.

— Îmi pare rău că v-am dezamăgit.

— Nu, nu, dragă, a spus ea, privind din nou înainte. Văd că ai potențial. Când eram de vârsta ta, lucram într-o fabrică. Eram murdară și flămândă și, uneori, furioasă. Dar am fost mereu îndrăgostită de prințul din Illéa, iar când am avut șansa să-l fac să fie al meu, am învățat să-mi controlez acele sentimente. Mai sunt multe de făcut de acum încolo, dar s-ar putea să nu iasă așa cum îți dorești. Trebuie să înveți să accepți asta, da?

— Da, mamă, am glumit eu.

S-a întors din nou spre mine, cu fața împietrită.

— Vreau să spun, doamnă. Doamnă.

Ochii ei au început să strălucească și a clipit de câteva ori, apoi și-a întors din nou fața înainte.

— Dacă totul se va termina așa cum cred eu că se va termina, mamă va fi foarte bine, a spus.

Și apoi a fost rândul meu să clipesc pentru a-mi stăpâni lacrimile. Nu era ca și cum aș fi avut de gând să o

înlocuiesc vreodată pe
ceptată, cu toate defect
meu viitor soț.

Celeste s-a întors, n

— Sunteți atât de d

M-am aplecat, cupr
ței, iar ea mi-a atins
suit pe rând în jurul e
strâmbe la aparatul fo
poze ca să putem apă
și, până să se termine
dine că a fost cea mai
însă, dacă avea să răn
Crăciun.

Slujnicele mele îm
care teribilă a lui Elise
în ușă.

Mary a alergat să d
nu îl știam a intrat în
aproape exclusiv în p

Slujnicele mele au
iar eu am devenit des
mea.

— Lady America,
zența, mi-a spus el cu

— S-a întâmplat c
timp.

— Regele vă va răs

înlocuiesc vreodată pe mama, dar era minunat să fiu acceptată, cu toate defectele mele, de către mama posibilului meu viitor soț.

Celeste s-a întors, ne-a văzut și a alergat spre noi.

— Sunteți atât de drăguțe! Zâmbiți!

M-am aplecat, cuprinzând-o pe regina Amberly cu brațele, iar ea mi-a atins mâinile. După aceea, ne-am înghesuit pe rând în jurul ei, făcând-o, în cele din urmă, să se strâmbe la aparatul foto. Slujnicele ne-au ajutat să facem poze ca să putem apărea toate în unele dintre fotografii; și, până să se termine totul, am putut spune cu certitudine că a fost cea mai grozavă zi a mea la palat. Nu știam, însă, dacă avea să rămână așa. Nu mai era mult până la Crăciun.

Slujnicele mele îmi aranjau părul după ultima încercare teribilă a lui Elise de a-l coafa, când am auzit o bătaie în ușă.

Mary a alergat să deschidă, iar un soldat al cărui nume nu îl știam a intrat în cameră. Îl văzusem destul de des, aproape exclusiv în preajma regelui.

Slujnicele mele au făcut o reverență când s-a apropiat, iar eu am devenit destul de agitată când s-a oprit în fața mea.

— Lady America, regele vă solicită de urgență prezența, mi-a spus el cu răceală.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat eu, ca să trag de timp.

— Regele vă va răspunde la întrebări.

Am înghițit în sec. Îmi treceau prin minte cele mai îngrozitoare gânduri cu putință. Familia mea era în pericol. Regele găsise o modalitate de a mă pedepsi pentru toate lucrurile cu care îi greșisem. Aflase că ne strecuraserăm afară din palat. Sau, poate, cel mai rău dintre toate, cineva își dăduse seama de legătura mea cu Aspen și aveam să plătim amândoi pentru asta.

Am încercat să-mi alung frica. Nu voiam ca regele Clarkson să mă vadă așa.

— Vă urmez, atunci.

M-am ridicat și am mers în spatele pazniculuí, aruncând o ultimă privire spre fete în timp ce ieșeam. Când am văzut îngrijorarea de pe chipurile lor, mi-am dorit să n-o fi făcut.

Am mers pe coridor și am urcat pe scările spre etajul al treilea. Nu prea știam ce să fac cu mâinile, așa că mi-am tot atins ba părul, ba rochia, sau mi-am împreunat degetele.

Pe la jumătatea coridorului, l-am văzut pe Maxon, iar asta m-a ajutat. S-a oprit în fața unei încăperi, așteptându-mă. În ochii lui nu se ghicea îngrijorare, dar se pricepea mai bine decât mine să-și ascundă teama.

— Despre ce-i vorba? i-am șoptit.

— Știi la fel de mult ca și mine.

Paznicul și-a ocupat locul în fața ușii, în timp ce Maxon m-a condus înăuntru. În camera imensă erau rafturi pline cu cărți de-a lungul unui perete. Câteva hărți erau întinse pe panouri. Erau cel puțin trei hărți diferite ale Iléei, marcate cu diferite culori. Regele stătea cu o foaie de hârtie în mână, așezat la un birou mare.

Când ne-a văzut pe Maxon și pe mine intrând, regele s-a îndreptat.

— Ce ai făcut, mai exact, cu prințesa italiană? m-a întrebat regele Clarkson, fixându-mă cu privirea.

Am înghețat. Banii. Uitasem cu totul de asta. Conspirația de a vinde arme oamenilor pe care el îi considera dușmani era ceva mai rău decât orice alte scenarii pentru care mă pregătisem.

— Nu știu exact la ce vă referiți, am mințit eu, uitându-mă la Maxon.

Chiar dacă știa totul, a rămas calm.

— Încercăm de zeci de ani să încheiem o alianță cu italienii și, dintr-odată, familia regală este foarte interesată să ne primească în vizită. Totuși – regele a ridicat scrisoarea, căutând un anumit paragraf – a, uite aici: „În timp ce am fi mai mult decât onorați să ne bucurăm de compania Maiestății Voastre și a întregii voastre familii, sperăm că Lady America va putea să vă însoțească în această vizită. După ce am cunoscut întreaga Elită, nu ne putem imagina pe nimeni altcineva pășind pe urmele reginei mai bine decât ea." Regele a ridicat din nou ochii spre mine. Ce-ai făcut?

Înțelegând că evitasem ceva uriaș, m-am relaxat cât de cât.

— Tot ce am făcut a fost să încerc să mă port politicos cu prințesa și cu mama ei când au fost în vizită. Nu știam că i-a plăcut atât de mult de mine.

Regele Clarkson și-a dat ochii peste cap.

— Ești subversivă. Te-am urmărit, iar tu te afli aici cu un scop, și sunt al dracului de sigur că nu e vorba despre el.

Şi s-a uitat la Maxon, care s-a întors spre mine la auzul acestor cuvinte. Mi-aş fi dorit să nu zăresc scânteia de îndoială din ochii lui. Am clătinat din cap.

— Nu-i adevărat!

— Atunci, cum a reuşit o fată fără avere, fără relaţii şi fără putere să aducă ţara asta mai aproape de ceea ce încearcă să obţină de ani de zile? Cum?

În inima mea, ştiam că era vorba de factori de care el nu era conştient. Dar Nicoletta fusese cea care îmi oferise ajutor, care mă întrebase dacă putea face ceva pentru o cauză pe care dorea să o sprijine. Dacă m-ar fi acuzat de ceva de care aş fi fost, într-adevăr, vinovată, vocea lui ridicată ar fi fost înfricoşătoare. Aşa, a sunat ca un copil.

Ca răspuns, am vorbit încet.

— Dumneavoastră ne-aţi desemnat să îi distrăm pe invitaţii străini. Altfel, nu le-aş fi cunoscut niciodată pe niciuna dintre aceste femei. Şi ea a fost cea care v-a scris ca să mă invitaţi. Nu am cerşit o excursie în Italia. Poate că, dacă aţi fi fost, pur şi simplu, mai primitor, aţi fi încheiat de ani de zile alianţa cu Italia.

S-a ridicat violent.

— Vezi. Cum. Vorbeşti.

Maxon mi-a cuprins talia cu un braţ.

— Poate că ar fi mai bine să pleci, America.

Am dat să plec bucuroasă, dornică să mă aflu în orice alt loc unde nu s-ar fi aflat regele. Dar nu la asta se gândea şi regele Clarkson.

— Opreşte-te. Mai am ceva de spus, a insistat el. Asta schimbă lucrurile. Nu putem anula Alegerea şi să riscăm

să-i supărăm pe italieni. Sunt foarte influenți. Dacă ajungem la ei, ne vor deschide o mulțime de uși.

Maxon a aprobat din cap, fără a părea deloc supărat. El hotărâse deja să ne țină aici, dar trebuia să-i facem regelui jocul și să-l lăsăm să creadă că deținea controlul.

— Va trebui, pur și simplu, să prelungim Alegerea, a concluzionat el, și inima mi s-a strâns. Trebuie să le dăm timp italienilor să accepte și celelalte opțiuni ca fiind viabile, fără a-i ofensa. Poate că ar trebui să programăm o excursie în curând, pentru a le da tuturor ocazia să strălucească.

Părea atât de mulțumit de sine, atât de mândru de soluția lui. M-am întrebat cât de departe avea de gând să meargă. S-o pregătească pe Celeste, poate. Sau să pună la cale o întâlnire între patru ochi între Kriss și Nicoletta. Îl vedeam în stare să încerce să mă pună în mod intenționat într-o lumină proastă, așa cum procedase la Condamnare. Dacă ar fi făcut tot ce îi stătea în putință, fără a se incrimina în mod direct, nu eram sigură că aș fi avut prea multe șanse.

Să uităm de chestiunea politică. Mai mult timp însemna mai multe ocazii de a mă face de râs.

— Tată, nu sunt sigur că ar folosi la ceva, a intervenit Maxon. Doamnele din Italia le-au cunoscut deja pe toate candidatele. Dacă o preferă pe America, înseamnă că au văzut la ea ceva care le-a plăcut și care nu a fost vizibil la celelalte. Asta nu se întâmplă pur și simplu.

Regele i-a aruncat lui Maxon o privire plină de venin.

— Atunci, îți declari acum opțiunea? S-a terminat Alegerea?

Sângele a încetat să-mi mai curgă prin vene.

— Nu, a răspuns Maxon, ca și cum sugestia ar fi fost complet ridicolă. Doar că nu sunt sigur că propunerea ta e soluția potrivită.

Regele Clarkson și-a proptit bărbia în palmă, uitându-se când la mine, când la Maxon, de parcă am fi fost o ecuație pe care nu era în stare să o rezolve.

— Mai are încă de dovedit că e demnă de încredere. Până atunci, nu poți s-o alegi pe ea.

Figura regelui era de neînduplecat.

— Și cum sugerezi să facă asta? l-a întrebat Maxon. De ce ai nevoie, mai exact, ca să fii mulțumit?

Regele a ridicat din sprâncene, părând amuzat de întrebările fiului său. După ce s-a gândit o clipă, a scos un dosar mic din sertarul lui.

— Chiar și fără a lua în calcul isprava ta recentă de la *Actualități*, pare să existe o oarecare agitație între caste în perioada asta. Tot vreau să găsesc o cale să... ajut să temperez opiniile de moment, dar mi-a trecut prin minte că o persoană atât de proaspătă și de tânără și, pot spune, de populară ca tine s-ar putea descurca mai bine decât mine în privința asta. A împins dosarul peste birou, spre mine, și a continuat: Se pare că poporul te ascultă. Poate vrei să le cânți și un cântec de-al meu.

Am deschis dosarul și am citit ce scria în hârtii.

— Ce sunt astea?

— Doar niște anunțuri de servicii pe care le vom face în curând. Cunoaștem, desigur, alcătuirea castelor din fiecare provincie în parte, și toate comunitățile din interiorul

acestora, așa că vom trimite unele specifice în anumite zone. Ca să-i încurajăm.

— Ce este, America? m-a întrebat Maxon, zăpăcit de cuvintele tatălui lui.

— Sunt ca niște... anunțuri publicitare, i-am răspuns. Reclame care sugerează să fii fericit în propria ta castă și să nu te asociezi prea strâns cu cei din afara ei.

— Tată, despre ce-i vorba?

Regele s-a lăsat pe spătarul scaunului, relaxându-se.

— Nu-i nimic serios. Doar încerc să sting agitația. Dacă nu o fac, atunci când îți voi ceda coroana te vei trezi cu o revoltă pe cap.

— Cum așa?

— Castele inferioare au tendința de a deveni recalcitrante din când în când – e normal. Dar trebuie să le atenuăm mânia și să înăbușim rapid ideea uzurpării puterii, înainte să se unească între ele și să ne distrugă măreața națiune.

Maxon s-a holbat la tatăl său, neînțelegând încă pe deplin ceea ce spunea. Dacă Aspen nu mi-ar fi vorbit despre simpatizanți, m-aș fi simțit, probabil, la fel. Regele plănuia să dividă și să cucerească: să facă toate castele să fie absurd de recunoscătoare pentru ceea ce aveau – chiar dacă erau tratate ca și când nu ar fi contat – și să le spună să nu se amestece cu cei din afara castei, pentru că sigur nu ar fi înțeles pe deplin dificultățile celor care nu făceau parte din propria castă.

— Asta-i propagandă, m-am răstit eu, amintindu-mi cuvântul din zdrențuita carte de istorie a tatei.

Regele a încercat să mă liniștească.

— Nu, nu. E o sugestie. Este întărirea unei situații de fapt. Este un fel de a privi lumea care va menține țara fericită.

— Fericită? Deci, vreți să le spun unor Șapte că... — am căutat cuvintele pe foaie – „sarcina voastră este, poate, cea mai mare dintre sarcinile națiunii noastre. Trudiți cu trupul și construiți drumurile și clădirile care alcătuiesc țara noastră." Am căutat și altele. „Niciun Doi și niciun Trei nu v-ar putea egala talentul, așa că nu-i priviți pe stradă. Nu trebuie să vorbiți cu cei care pot fi mai sus decât voi ca rang, dar care sunt sub voi în ceea ce privește contribuția voastră."

Maxon s-a uitat la tatăl său.

— Cu siguranță, asta îi va face pe oameni să se îndepărteze.

— Dimpotrivă. Îi va ajuta să stea la locul lor și îi va face să simtă că palatul nu se gândește decât la interesele lor.

— Chiar vă gândiți? am replicat eu.

— Bineînțeles că da! a urlat regele.

Izbucnirea lui m-a făcut să mă îndepărtez câțiva pași.

— Oamenii au nevoie să fie conduși puțin câte puțin, cu ochelari de cal. Dacă nu le îndrumi pașii, o iau razna și intră direct în ceea ce e mai rău pentru ei. Poate că nu-ți plac aceste mici discursuri, dar vor face mai mult, vor *salva* mai mult decât îți poți da tu seama.

În clipa în care a terminat de vorbit, inima mea încă încerca să se potolească și am rămas tăcută, cu hârtiile în mână.

Știam că era îngrijorat. De fiecare dată când primea un raport cu privire la ceva care se întâmplase și pe care nu-l putuse controla, îl mototolea furios. Considera orice schimbare o trădare, înainte de a o cerceta cu atenție. Răspunsul lui, de data asta, era să mă pună pe mine să fac ceea ce a făcut Gregory și să-i izolez poporul.

— Nu pot să spun așa ceva, am șoptit.

Mi-a răspuns calm:

— Atunci, nu poți să te căsătorești cu fiul meu.

— Tată!

Regele Clarkson a ridicat o mână.

— Am ajuns în punctul ăsta, Maxon. Te-am lăsat să faci cum ai vrut, și acum trebuie să negociem. Dacă vrei ca fata asta să rămână aici, atunci trebuie să fie supusă. Dacă nu poate duce la capăt sarcina cea mai simplă, singura mea concluzie este că nu te iubește. Dacă așa este, atunci nu văd de ce ai mai vrea-o aici.

M-am uitat fix în ochii regelui, urându-l pentru că îi băga lui Maxon ideea asta în cap.

— Îl iubești? Îl iubești măcar un pic?

Nu așa aveam de gând s-o spun. Nu la capătul unui ultimatum, nu pentru afaceri.

Regele și-a lăsat capul într-o parte.

— Ce trist, Maxon. Trebuie să se mai gândească.

Nu plânge. Nu plânge.

— Am să-ți acord niște timp să-ți dai seama care e poziția ta. Dacă nu faci asta, atunci la naiba cu regulile, *eu* te dau afară înainte de Crăciun. Ce cadou special ar fi pentru părinții tăi!

Trei zile.

A zâmbit. I-am așezat dosarul pe birou și am plecat, încercând să nu o iau la goană. Tot ce-mi lipsea era să-i ofer o nouă scuză ca să spună că eram plină de defecte.

— America! a țipat Maxon. Oprește-te!

Am continuat să merg până ce m-a apucat de încheietură, silindu-mă să mă opresc.

— Ce dracu' a fost asta? m-a întrebat el.

— E nebun!

Eram pe punctul de a izbucni în lacrimi, dar m-am abținut. Dacă regele ar fi ieșit și m-ar fi văzut așa, n-aș fi scăpat niciodată de rușine.

Maxon a clătinat din cap.

— Nu el. Tu. De ce n-ai fost de acord s-o faci?

M-am uitat la el uluită.

— E un truc, Maxon. Tot ce face e un truc.

— Dacă ai fi spus da, aș fi putut să pun punct în acest moment.

Am ripostat, neîncrezătoare:

— Ai avut șansa să-i pui capăt cu două secunde mai devreme și n-ai făcut-o. Asta cum mai e vina mea?

— Pentru că, a răspuns el, agitat, îmi refuzi dragostea ta. Este singurul lucru pe care mi l-am dorit de-a lungul întregii competiții, iar tu încă dai înapoi. Te tot aștept să o spui și n-o faci. Că n-ai putut s-o spui în gura mare în fața lui, e în regulă. Dar, dacă ai fi acceptat, pur și simplu, ar fi fost de ajuns pentru mine.

— Și de ce aș face-o dacă, deși am ajuns atât de departe, mai poate încă să mă dea afară? Când sunt umilită

iar și iar, și tu stai deoparte? Asta nu-i dragoste, Maxon. Tu nici măcar nu știi ce înseamnă dragostea.

— Nu știu pe dracu'! Ai idee prin ce-am trecut...

— Maxon, tu ai fost cel care a spus că nu vrei să ne mai certăm. Așa că nu-mi mai da motive să mă cert cu tine!

Am luat-o la fugă. Ce mai căutam aici? Continuam să mă torturez pentru o persoană care nu avea nici cea mai vagă idee despre ce însemna să fii fidel cuiva. Și nu avea să știe niciodată, pentru că întreaga lui concepție despre o poveste de dragoste se învârtea în jurul Alegerii. Nu avea să înțeleagă niciodată.

Când aproape că am ajuns la scări, am fost trasă înapoi. Maxon m-a ținut strâns de brațe, cu ambele mâini. Cu siguranță își dădea seama de cât de furioasă eram, dar, în secundele care trecuseră, purtarea lui se schimbase radical.

— Eu nu sunt el, mi-a spus.

— Ce? am întrebat eu, încercând să mă eliberez.

— America, gata!

Am pufnit și am încetat să mă mai zbat. Neavând alte opțiuni, m-am uitat în ochii lui Maxon.

— Eu nu sunt el, da?

— Nu știu ce vrei să spui.

A oftat.

— Știu că ai pierdut ani întregi devotându-te unei alte persoane, despre care credeai că te va iubi pe vecie; iar când s-a izbit de realitățile lumii, te-a abandonat.

Când am înțeles ce voia să spună, am înghețat.

— Eu nu sunt el, America. Eu nu am nici cea mai mică intenție să renunț la tine.

Am clătinat din cap.

— N-ai cum să înțelegi, Maxon. Poate că m-a lăsat baltă, dar cel puțin îl cunoșteam. După atâta timp, încă mai simt că există o prăpastie între noi doi. Alegerea te-a silit să-ți împarți afecțiunea. Nu te voi avea niciodată pe deplin. Niciuna dintre noi nu te va avea.

De data asta, când m-am eliberat din strânsoarea lui, nu s-a mai împotrivit.

CAPITOLUL 22

Nu-mi aminteam prea multe de la *Actualități*. Am stat pe piedestalul meu, gândindu-mă că fiecare secundă care trecea mă apropia mai mult de expedierea acasă. Apoi, mi-a trecut prin cap că nici dacă aș fi rămas nu ar fi fost cu mult mai bine. Dacă aș fi cedat și aș fi citit mesajele alea oribile, regele ar fi câștigat. Poate că Maxon chiar mă iubea, dar dacă nu era suficient de bărbat încât să o spună cu voce tare, atunci cum m-ar fi putut proteja vreodată de cel mai înfricoșător lucru din viața mea: tatăl lui?

Aveam să cedez întotdeauna în fața voinței regelui Clarkson; și, cu tot sprijinul pe care îl avea Maxon din partea rebelilor din Nord, în spatele acestor ziduri avea să fie singur.

Eram furioasă pe Maxon și eram furioasă pe tatăl lui și eram furioasă pe Alegere și pe tot ceea ce avea legătură cu asta. Toată frustrarea mi se încolăcea în jurul inimii până în

punctul în care nu mai avea niciun sens, și îmi doream mai mult decât orice să pot vorbi cu fetele despre ce se petrecea.

Dar asta nu era posibil. Mie nu mi-ar fi folosit la nimic și n-ar fi făcut decât să le înrăutățească și lor situația. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să îmi înfrunt propriile probleme de una singură.

Am aruncat o privire în stânga, la șirul de Elite. Mi-am dat seama că oricare ar fi rămas, ar fi avut de înfruntat asta fără celelalte. Presiunea publicului avea să ne apese, cerând să facă parte din viețile noastre, ca și poruncile regelui, care căuta în permanență să folosească pe oricine aflat la îndemâna sa, ca unealtă în planurile sale – totul pe umerii unei singure fete.

Am încercat să o iau de mână pe Celeste, atingând-o ușor cu degetele. În clipa în care le-a simțit, mi-a luat mâna, privindu-mă în ochi cu îngrijorare.

— *Ce s-a întâmplat?* mi-a șoptit ea.

Am ridicat din umeri.

Așa că s-a mulțumit să mă țină de mână.

După un minut, și ea a părut să se întristeze. În timp ce bărbații îmbrăcați în costum murmurau înainte, s-a întins să o apuce de mână pe Kriss. Kriss nu a pus nicio întrebare și i-a luat numai câteva secunde să întindă și ea mâna după Elise.

Și iată-ne, pe fundalul a tot ceea ce se întâmpla, ținându-ne una de alta. Perfecționista, Adorata, Diva... și cu mine.

Mi-am petrecut dimineața următoare în Salonul Doamnelor, fiind cât mai supusă cu putință. Câțiva dintre

membrii familiei regale extinse se aflau în oraș, gata să petreacă ziua de Crăciun cu mare fast. Diseară avea să aibă loc un dineu magnific și să se cânte colinde. De obicei, Ajunul Crăciunului era unul dintre momentele mele preferate din an, dar eram prea neliniștită ca să mă entuziasmez măcar.

A fost o mâncare fantastică, pe care nici n-am gustat-o, și fete frumoase în public, pe care abia dacă le-am văzut. Eram zdrobită.

Când rudele au început să se amețească de la lichiorul de ouă, m-am strecurat afară, nefiind în stare să mă prefac veselă. Până la sfârșitul serii, trebuia fie să accept reclamele ridicole ale regelui Clarkson, fie să-i permit să mă trimită acasă. Trebuia să mă gândesc.

Înapoi în camera mea, mi-am expediat slujnicele și am stat la masă, cugetând. Nu voiam să fac asta. Nu voiam să le spun oamenilor să fie mulțumiți cu ceea ce aveau, chiar dacă nu aveau nimic. Nu voiam să-i descurajez pe oameni să se ajute unii pe alții. Nu voiam să elimin posibilitatea de a obține mai mult, să fiu imaginea și vocea unei campanii care spunea „Rămâi nemișcat. Lasă-l pe rege să-ți conducă viața. E cea mai bună șansă la care poți spera."

Dar... nu-l iubeam pe Maxon?

O clipă mai târziu, s-a auzit o bătaie în ușă. M-am dus să deschid cam fără tragere de inimă, temându-mă de ochii reci ai regelui Clarkson, venit să-și ducă la îndeplinire ultimatumul.

Am deschis ușa și l-am văzut pe Maxon. Stătea acolo, fără să scoată un cuvânt.

Și toată furia mea a căpătat sens. Voiam totul *de la* el și totul *pentru* el, pentru că voiam fiecare *bucățică* din el. Era exasperant că toată lumea trebuia să aibă ceva de spus în asta – fetele, părinții lui, chiar și Aspen. Atâtea condiții și păreri și obligații în jurul nostru, și îl uram pe Maxon pentru că veneau la pachet cu el.

Și îl iubeam chiar și așa.

Eram pe cale să fiu de-acord cu anunțurile alea îngrozitoare, când a ridicat mâna în tăcere.

— Vii cu mine?

— Bine.

Am închis ușa în urma mea și l-am urmat pe Maxon pe coridor.

— Ai dreptate, a început el. Mă tem să vă arăt tuturor fiecare parte din mine. Tu primești ceva, Kriss primește altceva, și tot așa. Și mă bazez pe ceea ce este potrivit pentru fiecare dintre voi. În cazul tău, îmi place să vin întotdeauna la tine, în camera ta. E ca și cum aș păși într-o parte din lumea ta și, dacă fac asta suficient de mult, pot să te obțin cu totul. Are sens ceea ce spun?

— Oarecum, am spus când am început să urcăm scările.

— Dar nu e tocmai corect, sau măcar exact. Mi-ai spus odată că astea sunt camerele noastre, nu ale voastre. În orice caz, m-am gândit că e timpul să-ți arăt o altă parte din lumea mea, poate ultima în ceea ce te privește.

— Oh?

A dat din cap și ne-am oprit în fața unei uși.

— Camera mea.

— Pe bune?

— Numai Kriss a văzut-o, și a fost un fel de impuls de moment. Nu-mi pare rău că i-am arătat-o, dar am senzația că am făcut lucrurile să avanseze prea repede. Știi cât pot fi de discret.

— Știu.

A cuprins mânerul cu degetele.

— Voiam să împărtășesc asta cu tine, și cred că timpul potrivit a trecut de mult. Nu este neapărat ceva special, dar e a mea. Deci, nu știu, vreau pur și simplu s-o vezi.

— Bine.

Îmi dădeam seama că se simțea rușinat, de parcă ar fi făcut mai mult caz din asta decât trebuia, de fapt, sau poate că avea să regrete că mi-o arăta.

A tras adânc aer în piept și a deschis ușa, lăsându-mă să intru înaintea lui.

Era imensă. Avea lambriuri închise la culoare, dintr-un lemn pe care nu-l cunoșteam și care acoperea întreaga suprafață. Pe peretele cel mai îndepărtat era un șemineu, pregătit pentru foc. Toată chestia trebuie să fi fost doar de decor, pentru că nu părea să fie vreodată atât de frig aici încât să se justifice aprinderea focului. Ușa de la baie era întredeschisă și am văzut o cadă din porțelan pe podeaua acoperită de o gresie cu un model complicat. Avea propria colecție de cărți și o masă lângă șemineu, care arăta mai mult a masă pentru cină decât a birou de lucru. M-am întrebat oare câte mese o fi luat aici, de unul singur. Aproape de ușile care se deschideau spre balconul lui privat, era o cutie din sticlă plină cu puști, perfect aliniate. Uitasem de pasiunea lui pentru vânătoare.

Patul lui, făcut și el dintr-un lemn închis la culoare, era masiv. Îmi doream să merg și să-l ating, să văd dacă era la fel de plăcut și la pipăit.

— Maxon, ai putea adăposti o întreagă echipă de fotbal aici, l-am necăjit eu.

— Am încercat o dată. Nu e chiar atât de confortabil pe cât ai crede.

M-am întors să-i dau una în joacă, bucuroasă să-l văd într-o dispoziție glumeață. Atunci, privind dincolo de zâmbetul lui, am văzut fotografiile. Am tras aer în piept, cuprinzând cu privirea frumosul panou din spatele lui.

Pe peretele de lângă ușa lui Maxon era un colaj imens, suficient de mare să poată fi tapet pentru camera mea de acasă. Nu păreau să fie aranjate în vreo ordine anume, doar imagini peste imagini, așezate pentru plăcerea lui.

Am văzut fotografii care fuseseră cu siguranță făcute de el, pentru că înfățișau palatul, unde el se afla aproape tot timpul. Detalii de tapiserii, imagini ale tavanului, pentru care probabil că stătuse întins pe covor, și multe fotografii ale grădinilor. Mai erau și altele, poate ale unor locuri pe care spera să le vadă sau pe care le vizitase măcar. Am văzut un ocean atât de albastru, încât părea ireal. Erau și câteva poduri, și o poză a unei structuri ca un zid, care părea că se întindea pe kilometri întregi.

Dar, dincolo de toate astea, mi-am văzut fața multiplicată de o duzină de ori. Era poza pe care am făcut-o pentru înscrierea în Alegere, și cea pe care am făcut-o Maxon și cu mine pentru revistă, când am purtat eșarfa aceea.

Păream fericiți acolo, ca și cum totul ar fi fost un joc. Nu mai văzusem fotografia aia, nici pe cea din articolul de Halloween. Mi-am amintit cum a stat Maxon în spatele meu, în timp ce ne uitam la modele pentru costumul meu. În timp ce eu mă uit fix la schițe, ochii lui Maxon sunt întorși puțin spre mine.

Apoi, erau pozele pe care le-a făcut el. Una cu mine șocată, când au fost în vizită regele și regina din Swendway și el a strigat brusc „Zâmbește!". Una cu mine pe platoul *Actualităților*, râzând de Marlee. Probabil că se ascunsese în spatele luminilor orbitoare, furând imagini ale noastre când eram noi înșine. Și mai era încă una cu mine noaptea, stând pe balconul meu și uitându-mă la lună.

Erau și celelalte fete în ele, cele rămase, mai mult decât restul, dar, din când în când, vedeam ochii Annei apărând din spatele unui peisaj, sau zâmbetul lui Marlee ascuns într-un colț. Și, chiar dacă abia făcute, pozele lui Kriss și Celeste pozând în Salonul Doamnelor erau și ele acolo, lângă poza lui Elise care se prefăcea leșinată pe o canapea, și a mea cu brațele în jurul mamei lui.

– Maxon, am șoptit eu. E minunat.

– Îți place?

– Sunt copleșită. Câte dintre ele sunt făcute de tine?

– Aproape toate, mai puțin cele de genul ăsta, mi-a răspuns el, arătând spre una dintre fotografiile din reviste, pe care le-am cerut. A arătat din nou cu degetul. Pe asta am făcut-o în zona de sud din Honduragua. Mi se părea interesantă, dar acum mă întristează.

Era imaginea unor cilindri care aruncau fum spre cer.

— Mă uitam la aer, dar acum îmi aduc aminte cât de nesuferit mi s-a părut mirosul. Și oamenii trăiesc cu el tot timpul. Eram atât de egocentric.

— Asta de unde e? am întrebat, arătând spre zidul lung de cărămidă.

— Noua Asie. Înainte, era spre nordul fostei granițe cu China. Îi spuneau Marele Zid. Am auzit că era spectaculos pe vremuri, dar acum e aproape complet distrus. Trece prin mijlocul Noii Asii. Așa de mult s-au extins.

— Uau.

Maxon și-a dus mâinile la spate.

— Chiar speram că o să-ți placă.

— Îmi place. Atât de mult. Vreau să-mi faci și mie unul.

— Vrei?

— Da. Sau să mă înveți să fac. Nu pot să-ți spun cât de des mi-am dorit să pot aduna frânturi din viața mea și să le țin laolaltă așa. Am câteva fotografii vechi cu familia mea și una nouă cu bebelușul surorii mele, dar asta e tot. Nici nu m-am gândit vreodată să țin un jurnal sau să scriu lucruri... Mi se pare că acum te înțeleg mai bine.

Acesta era centrul ființei sale. Simțeam lucrurile permanente, cum ar fi izolarea lui constantă în palat și scurtele episoade de călătorie. Dar erau și elemente diferite. Fetele și cu mine eram pe perete atât de mult pentru că puseserăm stăpânire pe lumea lui. Chiar când plecam, nu dispăream cu totul.

Am făcut un pas în față și mi-am așezat o mână pe spatele lui. El a făcut același lucru și am rămas acolo tăcuți

preț de un minut, absorbind totul. Și, apoi, m-a izbit ceva care ar fi trebuit să fie evident tot timpul.

— Maxon?

— Da?

— Dacă lucrurile ar fi stat altfel și nu ai fi fost prințul, și ai fi putut alege ce să faci în viață, asta ar fi?

Am arătat spre colaj.

— Adică să fac fotografii?

— Da.

N-a avut nevoie de mai mult de o secundă de gândire ca să-mi răspundă.

— Absolut. De artă sau chiar și doar portrete de familie. Aș face publicitate, cam tot ce aș putea să fac. Sunt foarte pasionat de asta. Cred că se vede, de altfel.

— Se vede.

Am zâmbit, bucuroasă de informația primită.

— De ce întrebi?

— Doar că... M-am întors să mă uit la el. Ai fi un Cinci.

Maxon a înțeles sensul cuvintelor mele și a zâmbit calm.

— Asta mă face fericit.

— Și pe mine.

Deodată, Maxon s-a întors hotărât spre mine, luându-mi mâinile în ale lui.

— Spune-o, America. Te rog. Spune-mi că mă iubești și că vrei să fii doar a mea.

— Nu pot fi doar a ta cu toate celelalte fete aici.

— Și eu nu le pot trimite acasă până nu sunt sigur de sentimentele tale.

— Și eu nu pot să-ți dau ce vrei, știind că mâine poți face asta cu Kriss.

— Ce să fac cu Kriss? Ea mi-a văzut deja camera, ți-am spus.

— Nu asta. Să o iei deoparte, să o faci să se simtă ca și cum...

A așteptat.

— Ca și cum ce? a șoptit.

— Ca și cum ar fi singura care contează. E nebună după tine. Mi-a spus mie. Și nu cred că doar ea simte asta.

A oftat, alegându-și cuvintele.

— Nu pot să-ți spun că nu înseamnă nimic pentru mine. Pot să-ți spun că tu însemni mai mult.

— Cum aș putea să fiu sigură de asta, dacă nu o trimiți acasă?

Un zâmbet diavolesc i-a apărut pe chip. Și-a apropiat buzele mai mult de urechea mea.

— Pot să mă gândesc la alte câteva moduri în care îți pot arăta cum mă faci să mă simt, mi-a șoptit el.

Am înghițit în sec, atât speriată, cât și plină de speranță că avea să-mi spună mai multe. Corpul lui era acum lipit de al meu, mâna lui pe spatele meu, ținându-mă aproape de el. Cu cealaltă mână mi-a dat la o parte părul de pe gât. Am început să tremur când el și-a trecut buzele peste pielea mea, cu respirația lui atât de aţâţătoare.

— Te doresc, America, mi-a murmurat la ureche. Vreau să fii doar a mea. Și vreau să-ți ofer totul.

Buzele lui mi-au sărutat obrajii și s-au oprit în colțul gurii mele.

— Vreau să-ți ofer lucruri pe care nici nu știai că ți le dorești. Vreau — a șoptit el — cu atâta disperare să...

S-a auzit o bătaie puternică în ușă.

Eram atât de pierdută în cuvintele, mirosul și atingerile lui Maxon, încât sunetul a fost iritant. Ne-am întors amândoi spre ușă, dar Maxon și-a lipit din nou buzele de ale mele.

— Nu te mișca. Sunt absolut hotărât să termin această conversație.

M-a sărutat încet, apoi s-a îndepărtat.

Am rămas acolo, încercând să-mi recapăt suflul. Mi-am spus că era, probabil, o idee proastă să-l las să mă sărute ca să obțină o mărturisire. Dar, am argumentat eu, dacă ar fi existat o cale să cedez, asta ar fi fost.

A deschis ușa, protejându-mă de ochii vizitatorului. Mi-am trecut mâinile prin păr, încercând să mă adun.

— Vă cerem iertare, Înălțimea Voastră, a spus cineva. O căutăm pe Lady America, iar slujnicele sale ne-au spus că ar trebui să fie cu dumneavoastră.

M-am întrebat cum de ghiciseră slujnicele mele, dar am fost încântată că păreau pe aceeași lungime de undă cu mine. Când s-a uitat la mine și a deschis ușa de tot ca să-l lase pe paznic înăuntru, Maxon s-a încruntat. A intrat, iar el a părut că mă cercetează cu atenție, ca și cum ar fi vrut să verifice de două ori.

Imediat ce s-a declarat mulțumit, s-a aplecat peste umărul lui Maxon și i-a șoptit ceva. Umerii lui Maxon s-au prăbușit și și-a dus mâna la ochi, ca și cum n-ar fi fost în stare să facă față veștii.

— Eşti bine? l-am întrebat eu, nedorind să sufere singur.

S-a întors spre mine şi pe chip i se citea mila.

— Îmi pare atât de rău, America. Urăsc că trebuie să fiu eu cel care îţi spune asta. Tatăl tău a murit.

Preţ de un minut, nu am înţeles exact cuvintele. Dar, oricum le-aş fi aranjat în mintea mea, toate duceau la aceeaşi concluzie inimaginabilă.

Şi apoi camera s-a învârtit cu mine, iar Maxon a intrat în panică. Ultimul lucru pe care l-am simţit au fost braţele lui Maxon, care m-au împiedicat să cad la podea.

Capitolul 23

— Dar va vrea să-şi viziteze familia.

— Dacă vrea, nu poate să dureze decât o zi, cel mult. Mie nu îmi place de ea, dar poporul o îndrăgeşte, ca să nu mai pomenesc de italieni. Ar fi foarte neconvenabil dacă ar muri.

Am deschis ochii. Eram pe patul meu, dar nu sub pături. Am văzut cu coada ochiului că Mary era cu mine în cameră. Vocile care strigau nu se auzeau prea bine, şi asta pentru că erau chiar în spatele uşii mele.

— Nu va fi de ajuns. L-a iubit din suflet pe tatăl ei, va avea nevoie de timp, a susţinut Maxon.

Am auzit ceva ca un pumn izbit de perete, iar Mary şi cu mine am sărit în sus.

— Bine, a mormăit regele. Patru zile. Atât.

— Şi dacă hotărăşte să nu se mai întoarcă? Chiar dacă nu a fost din cauza rebelilor, s-ar putea să vrea să rămână acolo.

— Dacă e atât de proastă să vrea asta, atunci, drum bun și cale bătută. Oricum trebuia să-mi dea un răspuns cu privire la anunțurile alea, iar dacă nu vrea, poate să rămână acasă.

— A spus că vrea. Mi-a spus mie mai devreme, a mințit Maxon.

Dar știa, nu-i așa?

— Era și timpul. De îndată ce se întoarce, intrăm în studio. Vreau să facem asta până la Anul Nou.

Avea un ton iritat, chiar dacă obținuse ceea ce-și dorea.

A urmat o pauză, până când Maxon a îndrăznit să vorbească.

— Vreau să mă duc cu ea.

— Te duci pe dracu'! a urlat regele Clarkson.

— Am rămas cu patru, tată. Fata asta ar putea fi soția mea. Și eu trebuie să o trimit singură?

— Da! Dacă moare ea, e una. Dacă mori tu, e cu totul altă treabă. Ai să stai aici!

Am crezut că pumnul care a lovit peretele de data asta a fost al lui Maxon.

— Eu nu sunt un bun de consum! Și nici ele nu sunt! Aș vrea ca măcar o dată să te uiți la mine și să vezi o persoană.

Ușa s-a deschis rapid și Maxon a intrat.

— Îmi pare atât de rău, a spus el, venind și așezându-se pe pat. N-am vrut să te trezesc.

— E adevărat?

— Da, draga mea. S-a dus. Mi-a luat cu blândețe mâna, părând îndurerat. A avut probleme cu inima.

M-am ridicat și m-am aruncat în brațele lui Maxon. M-a ținut strâns, lăsându-mă să plâng pe umărul lui.

— Tati, am plâns eu. Tati.

— Gata, draga mea. O să fie bine, m-a alinat Maxon. O să pleci mâine-dimineață cu avionul, să-ți aduci ultimele omagii.

— N-am apucat să-mi iau rămas-bun. N-am...

— America, ascultă-mă. Tatăl tău te-a iubit. Era mândru că te-ai descurcat atât de bine. Nu ți-ar purta pică pentru asta.

Am dat din cap, știind că avea dreptate. Practic, tot ce mi-a spus tăticul meu de când am venit aici îmi arăta cât era de mândru.

— Uite ce ai de făcut, m-a instruit el, ștergându-mi lacrimile de pe obraji. Trebuie să te odihnești cât poți de bine. O să pleci mâine cu avionul și o să stai acasă patru zile, cu familia ta. Am vrut să-ți obțin mai mult timp, dar tata este destul de insistent.

— E-n regulă.

— Slujnicele tale îți fac o rochie potrivită pentru înmormântare și vor împacheta toate lucrurile de care ai nevoie. Va trebui să o iei cu tine pe una dintre ele, împreună cu câțiva soldați. Că veni vorba, a spus el, ridicându-se și îndreptându-se către silueta din cadrul ușii deschise. Ofițer Leger, îți mulțumesc că ai venit.

— Pentru nimic, Alteța Voastră. Vă cer iertare că nu sunt în uniformă, domnule.

Maxon i-a întins mâna lui Aspen.

— Asta e cea mai mică dintre grijile mele acum. Sunt sigur că știi de ce ești aici.

— Da. Aspen s-a întors spre mine. Îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită, domnișoară.

— Mulțumesc, am murmurat eu.

— Cu activitatea sporită a rebelilor, toți suntem îngrijorați de siguranța lui Lady America, a început Maxon. Am trimis deja câțiva ofițeri locali la ea acasă și în locurile în care se va afla în următoarele câteva zile, și mai sunt, desigur, și gărzile antrenate la palat. Dar cu ea prezentă efectiv în casă, cred că trebuie să mai trimitem câțiva.

— Absolut, Alteța Voastră.

— Și cunoști bine împrejurimile?

— Foarte bine, domnule.

— Bun. Tu vei conduce echipa care o însoțește. Alege pe cine dorești, între șase și opt soldați.

Aspen a ridicat din sprâncene.

— Știu, a recunoscut Maxon. Suntem la ananghie acum, dar cel puțin trei dintre gărzile palatului pe care le-am trimis la ea acasă și-au părăsit deja postul. Și vreau să fie la fel de păzită ca aici, dacă nu chiar și mai bine păzită.

— Voi avea grijă de asta, domnule.

— Excelent. Va fi însoțită și de o slujnică, ai grijă și de ea. S-a întors spre mine. Știi pe cine vrei să iei?

Am ridicat din umeri, nefiind în stare să gândesc clar.

Aspen a vorbit în numele meu.

— Dacă-mi permiteți, știu că Anne este prima slujnică, dar îmi aduc aminte că Lucy s-a înțeles bine cu mama și

cu sora dumneavoastră. Poate că le-ar face bine acum să vadă o figură prietenoasă.

Am dat din cap aprobator.

— Lucy.

— Foarte bine, a spus Maxon. Domnule ofițer, nu aveți prea mult timp. Veți pleca dimineață.

— Trec la treabă, domnule. Ne vedem dimineață, domnișoară, a spus Aspen.

Îmi dădeam seama că îi e greu să păstreze distanța și, în clipa aia, nu mi-am dorit altceva decât ca el să mă aline. Aspen chiar îl cunoștea pe tatăl meu și îmi doream ca o persoană care îl înțelegea la fel de bine ca și mine să sufere după el alături de mine.

Imediat ce a plecat Aspen, Maxon s-a așezat din nou lângă mine.

— Încă un lucru, înainte de a pleca. M-a luat de mâini, ținându-mă cu blândețe. Uneori, când ești supărată, ai tendința să fii impulsivă. S-a uitat la mine și eu chiar am surâs un pic la privirea acuzatoare din ochii lui. Încearcă să fii rațională cât ești plecată. Vreau să ai grijă de tine.

I-am frecat dosul mâinilor cu degetele mele mari.

— Așa voi face. Promit.

— Mulțumesc.

Un sentiment de pace ne-a înconjurat, așa cum se întâmpla uneori. Chiar dacă lumea mea nu avea să mai fie nicicând la fel de acum încolo, deocamdată, cu Maxon ținându-mă în brațe, pierderea nu durea atât de tare.

Și-a aplecat capul spre mine până când frunțile noastre s-au atins. L-am auzit trăgând aer în piept, ca și cum

ar fi vrut să spună ceva și s-ar fi răzgândit. După câteva secunde, a făcut-o din nou. Într-un târziu, Maxon și-a îndreptat spatele, a clătinat din cap și m-a sărutat pe obraz.

— Ai grijă de tine.

Apoi m-a lăsat singură cu tristețea mea.

Era frig în Carolina, umiditatea oceanului pătrundea în zona de uscat și făcea răceala din aer una umedă. Speram să ningă, dar nu a fost așa. Mă simțeam vinovată pentru simplul motiv că voiam ceva.

Ziua de Crăciun. Îmi petrecusem ultimele câteva săptămâni imaginându-mi-o în mai multe moduri diferite. M-am gândit că aș fi fost aici, eliminată și ajunsă acasă. Am fi stat în jurul bradului, dezamăgiți că nu am ajuns prințesă, dar binecuvântați de fericirea de a fi împreună. M-am gândit și că aș fi putut desface cadouri sub bradul uriaș de la palat, mâncând până-mi venea rău și râzând cu celelalte fete și cu Maxon, competiția fiind suspendată pentru a sărbători.

Niciodată nu mi-aș fi imaginat că aveam să îmi fac curaj pentru sarcina de a-mi înmormânta tatăl.

Când mașina a intrat pe strada mea, am început să văd masele de oameni. Cu toate că ar fi trebuit să fie acasă, cu familiile lor, ei se îngrămădeau afară, în frig. Mi-am dat seama că sperau să mă zărească și mi s-a făcut puțin greață. Oamenii arătau cu degetul în timp ce noi treceam, iar câteva echipe locale de știri filmau.

Mașina s-a oprit în fața casei mele, iar lumea a început să aclame. Nu înțelegeam. Nu știau de ce mă aflam aici?

Însoțită de Lucy și înconjurate de șase străjeri, am păşit pe trotuarul crăpat. Nu voiam să ne asumăm niciun risc.

— Lady America! strigau oamenii.

— Îmi dai un autograf? a zbierat cineva și i s-au alăturat și alții.

Am continuat să merg, privind înainte. Pentru prima dată, simțeam că îmi permiteam să nu le aparțin. Mi-am ridicat privirea spre luminițele agățate de acoperiș. Tata le pusese acolo. Cine avea să le dea jos?

Aspen, în fruntea grupului meu, a bătut la ușa de la intrare și a așteptat să i se răspundă. Un alt străjer a venit la ușă. El și Aspen au schimbat rapid câteva cuvinte, după care am intrat. A fost dificil să traversăm holul cu toții, dar odată ce spațiul s-a lărgit, în camera de zi, am simțit imediat că ceva... era în neregulă.

Asta nu mai era casa mea.

Mi-am spus că eram nebună. Bineînțeles că era casa mea. De vină era doar ciudățenia situației. Toată lumea era de față, chiar și Kota. Dar tata nu mai era, așa că era normal ca lucrurile să nu pară tocmai în ordine. Iar Kenna ținea în brațe un bebeluș pe care nu-l mai văzusem niciodată în realitate. Trebuia să mă obișnuiesc cu toate astea.

Iar în timp ce mama purta un șort și Gerad era în pijama, eu eram îmbrăcată ca pentru un dineu la palat: cu părul ridicat, purtam cercei cu safire și straturi de materiale luxoase, care îmi cădeau până pe pantofii mei cu toc. Pentru o clipă, am simțit că nu eram bine-venită.

Dar May a sărit în picioare și a alergat să mă îmbrățișeze, plângând pe umărul meu. Am strâns-o în brațe.

Mi-am amintit că era posibil să fie o readaptare ciudată, dar era singurul loc în care puteam să mă aflu în acest moment. Trebuia să fiu alături de familia mea.

— America, mi-a spus Kenna, ridicându-se cu copilul în brațe. Ești atât de frumoasă.

— Mulțumesc, am murmurat eu, jenată.

M-a îmbrățișat cu un singur braț, iar eu mi-am privit nepoțica înfășurată în păturica ei. Astra dormea liniștită și, la fiecare câteva secunde, își desfăcea pumnișorul sau se agita un pic. Era atât de frumoasă.

Aspen și-a dres vocea.

— Doamnă Singer, îmi pare rău pentru pierderea suferită.

Mama i-a oferit un zâmbet obosit.

— Mulțumesc.

— Îmi pare rău că nu ne aflăm aici în circumstanțe mai fericite, dar, cu Lady America acasă, trebuie să fim destul de serioși în privința securității, a spus el, cu o notă autoritară în glas. Vom cere tuturor să rămână în această casă. Știu că vă veți înghesui, dar nu e vorba decât de câteva zile. Iar soldaților li s-a pus la dispoziție un apartament în apropiere, așa că putem face schimburile cu ușurință. Vom încerca să nu vă încurcăm prea mult. James, Kenna, Kota, suntem gata să mergem acasă la voi să luați ce aveți nevoie, oricând doriți. Dacă aveți nevoie de timp să vă faceți o listă, e în regulă. Depindem de programul vostru.

Am zâmbit un pic, bucuroasă să-l văd astfel pe Aspen. Se maturizase atât de mult.

— Eu nu pot să stau departe de studioul meu, a spus Kota. Am termene-limită. Lucrări de predat.

Aspen, continuând să se poarte cu profesionalism, i-a răspuns:

— Putem aduce de la studio toate materialele de care ai nevoie. A făcut semn spre garajul nostru transformat. Vom face oricâte drumuri e nevoie.

Kota și-a încrucișat brațele și a mormăit:

— Locul ăla e o cocină.

— Bine, a spus Aspen ferm. Alegerea îți aparține. Poți să lucrezi într-o cocină sau poți să-ți riști viața în apartamentul tău.

În momentul acela, în aer plutea o tensiune stranie și de prisos. Am hotărât să intervin.

— May, tu poți să dormi cu mine. Kenna și James pot să stea în camera ta.

Ei au dat din cap aprobator.

— Lucy, am șoptit eu. Vreau să stai lângă noi. S-ar putea să trebuiască să dormi pe podea, dar te vreau aproape.

Și-a îndreptat poziția.

— Nu mi-aș dori să fiu nicăieri în altă parte, domnișoară.

— Și eu unde se presupune că ar trebui să dorm? a întrebat Kota.

— Cu mine, s-a oferit Gerad, cu toate că nu părea chiar încântat.

— În niciun caz, a spus Kota disprețuitor. Nu dorm cu un copil, într-un pat supraetajat.

— Kota! am exclamat eu, îndepărtându-mă de surorile mele și de Lucy. Din partea mea, poți să dormi pe

canapea sau în garaj sau în căsuța din copac; dar, dacă nu-ți controlezi atitudinea, te trimit la tine la apartament imediat! Arată puțină recunoștință pentru securitatea care ți se oferă! E nevoie să-ți amintesc că mâine îl îngropăm pe tatăl nostru? Ori încetezi cu comentariile, ori te duci acasă!

M-am răsucit pe călcâie și m-am îndreptat spre hol. Fără să verific, știam că Lucy era exact în spatele meu, cu valiza în mână. Am deschis ușa de la camera mea, așteptând ca ea să intre cu mine. Imediat ce fusta ei a foșnit dincolo de prag, am trântit ușa și am oftat.

— Am exagerat? am întrebat-o.

— A fost perfect! mi-a răspuns ea încântată. Ați putea să fiți deja prințesă, domnișoară. Sunteți pregătită pentru asta.

Capitolul 24

Ziua următoare a trecut într-o ceață de rochii negre și îmbrățișări. O mulțime de oameni pe care nu-i mai văzusem niciodată au venit la înmormântarea tatei. Mă întrebam dacă pur și simplu nu-i cunoșteam eu toți prietenii sau dacă erau acolo din cauza mea.

Un pastor local a ținut slujba, dar, din motive de securitate, familiei i s-a cerut să nu se ridice ca să vorbească. A fost și o recepție, mult mai elaborată decât am fi putut spera vreodată. Deși nu mi-a spus nimeni, eram sigură că Silvia sau alt angajat de la palat dăduse o mână de ajutor, pentru a face lucrurile cât mai ușoare și mai frumoase cu putință pentru noi. Din motive de siguranță, nu a durat mult, dar mie mi-a convenit. Voiam să-l las să se ducă atât cât puteam eu de nedureros.

Aspen a stat tot timpul lângă mine și am fost recunoscătoare pentru prezența lui. Nu mi-aș fi putut încredința viața nimănui altcuiva.

— N-am plâns de când am plecat de la palat, i-am spus. Am crezut că o să fiu distrusă.

— Se întâmplă când nu te aștepți, mi-a răspuns el. După moartea tatălui meu, am fost o epavă câteva zile, înainte să-mi dau seama că trebuia să mă adun, de dragul celorlalți. Dar, uneori, când se întâmpla ceva și voiam să-i povestesc tatei, toată situația mă izbea din nou, și cedam.

— Deci... sunt normală?

A zâmbit.

— Ești normală.

— Nu-i cunosc pe mulți dintre oamenii ăștia.

— Sunt toți din zonă. Le-am verificat actele de identitate. Probabil că e un număr ceva mai mare pentru că ești cine ești, dar cred că tatăl tău a făcut un tablou pentru familia Hampshire și l-am văzut de mai multe ori în zona pieței stând de vorbă cu domnul Clippings și cu Albert Hammers. E greu să știi totul despre oamenii apropiați, chiar și despre oamenii pe care îi iubești cel mai mult.

Am simțit că se ascundeau mai multe în acea frază, ceva la care ar fi trebuit să răspund. Doar că nu am putut s-o fac imediat.

— Trebuie să ne obișnuim cu asta, a spus el.

— Cu ce? Cu faptul că mă simt îngrozitor?

— Nu, a răspuns el, clătinând din cap. Normalul nu mai e normal. Tot ceea ce avea sens se schimbă.

Am râs cu amărăciune.

— Așa este, nu?

— Trebuie să încetăm să ne mai temem de schimbare.

S-a uitat la mine, cu ochi rugători. N-am putut să nu mă întreb la ce schimbare se referea.

— Mă voi confrunta cu schimbarea. Dar nu astăzi.

M-am îndepărtat, îmbrățișând mai mulți străini, încercând să conștientizez că nu mai puteam vorbi cu tatăl meu despre confuzia pe care o simțeam.

După înmormântare, am încercat să ne menținem voioșia. Erau cadouri rămase nedesfăcute de la Crăciun, de vreme ce nimeni nu avusese chef de petreceri cu împărțit daruri. Gerad a primit permisiunea specială să se joace cu mingea în casă, iar mama și-a petrecut o bună parte din după-amiază lângă Kenna, ținând-o în brațe pe Astra. Kota era imposibil de mulțumit, așa că l-am lăsat să plece la studio, fără să ne deranjăm să-l mai verificăm. Cel mai mult îmi făceam griji în privința lui May. Tot spunea că voia să lucreze cu mâinile, dar nu voia să intre în atelier și să nu-l vadă pe tata acolo.

Într-un moment de inspirație, le-am tras pe ea și pe Lucy în camera mea să ne jucăm puțin. Lucy era o supusă dornică în timp ce May îi peria părul, chicotind în timp ce pensulele de machiaj o gâdilau pe obraji.

— Tu îmi faci asta zilnic, m-am plâns eu în glumă.

May era chiar talentată la aranjatul părului, ochii ei de artistă erau gata să lucreze cu orice material.

În timp ce May era îmbrăcată cu una dintre uniformele de slujnică, deși îi era prea mare, am îmbrăcat-o pe Lucy cu rochie după rochie. Ne-am oprit la una albastră, lungă și delicată, pe care am prins-o în ace la spate, ca să-i vină.

— Pantofi! a strigat May, alergând să caute o pereche potrivită.

— Am picioarele prea mari, s-a plâns Lucy.

— Prostii, a insistat May, iar Lucy s-a așezat ascultătoare pe scaun, în vreme ce May încerca cele mai bizare forme de pe planetă de a încălța niște pantofi.

Lucy chiar avea picioarele prea mari, dar, cu fiecare încercare, râdea de se prăpădea la eforturile lui May, iar eu mă strâmbam de râs uitându-mă la ele. Eram atât de gălăgioase, încât era doar o chestiune de timp până când cineva avea să vină să vadă ce se întâmplă.

După trei bătăi grăbite, am auzit vocea lui Aspen prin ușă.

— Domnișoară, este totul în regulă acolo?

Am alergat și am deschis ușa larg.

— Domnule ofițer Leger, priviți capodopera noastră.

Cu un gest larg, am întins brațul spre Lucy, iar May a tras-o în sus, cu bietele ei picioare goale ascunse sub rochie.

Aspen s-a uitat la May, în uniforma ei largă, și a izbucnit în râs, apoi a privit-o pe Lucy, care arăta ca o prințesă.

— O transformare uluitoare, a spus, rânjind cu gura până la urechi.

— OK, cred că ar trebui să-ți ridic tot părul acum, a insistat May.

Lucy și-a dat în glumă ochii peste cap în direcția lui Aspen și a mea și a lăsat-o pe May să o târască înapoi în fața oglinzii.

— A fost ideea ta? m-a întrebat el încet.

— Da. May părea atât de pierdută. Trebuia să-i distrag atenția cumva.

— Arată mai bine. Și Lucy pare fericită.

— E la fel de bine pentru mine cât e și pentru ele. Mi se pare că, dacă putem face lucruri prostești sau măcar obișnuite, voi fi regulă.

— Vei fi. Durează, dar vei fi bine.

Am dat din cap aprobator. Dar atunci am început să mă gândesc din nou la tata și nu voiam să încep să plâng. Am tras adânc aer în piept și am trecut la altceva.

— Mi se pare greșit că sunt casta cea mai joasă rămasă în Alegere, i-am șoptit. Uită-te la Lucy. E la fel de drăguță și de dulce și de deșteaptă ca jumătate dintre fetele care au fost în grupul de treizeci și cinci, dar nu va avea niciodată ceva mai bun de atât. Câteva ore într-o rochie de împrumut. Nu e corect.

Aspen a clătinat din cap.

— Am ajuns să le cunosc pe toate slujnicele tale destul de bine în ultimele luni, iar ea este o fată cu adevărat deosebită.

Deodată, mi-am amintit de o promisiune făcută.

— Că veni vorba de slujnice, trebuie să vorbesc cu tine despre ceva, am spus eu, vorbind mai încet.

Aspen a înțepenit.

— Oh?

— Știu că e stânjenitor, dar tot trebuie să-ți spun.

A înghițit în sec.

— Bine.

M-am uitat jenată în ochii lui.

— Ai lua-o vreodată în considerare pe Anne?

Reacția lui a fost ciudată ca și cum, dintr-odată, ar fi fost ușurat și amuzat.

— Pe Anne? a șoptit el, neîncrezător. De ce pe ea?

— Cred că te place. Și chiar e o fată drăguță, am spus eu, încercând să ascund profunzimea sentimentelor lui Anne, dar lăudând-o în același timp.

A clătinat din cap că nu.

— Știu că vrei să mă gândesc la posibilitatea de a fi cu alte persoane, dar ea chiar nu este genul de fată cu care aș vrea să fiu. E atât de... rigidă.

Am ridicat din umeri.

— Și eu am crezut că Maxon era la fel, până când am reușit să-l cunosc. În plus, cred că Anne a avut o viață grea.

— Și? Lucy a avut tot o viață grea, și uite-te la ea, a spus el, arătând cu un gest al capului spre reflecția ei zâmbitoare din oglindă.

Am încercat să ghicesc.

— Ți-a spus cum a ajuns la palat?

A dat din cap că da.

— Mer, dintotdeauna am urât castele, știi asta. Dar nu am auzit niciodată să fie manipulate astfel, pentru a face rost de sclavi.

Am oftat, uitându-mă la May și la Lucy, la momentul acela de veselie din mijlocul durerii.

— Pregătește-te pentru cuvinte pe care n-ai crezut că le vei auzi vreodată, m-a prevenit Aspen, iar eu m-am uitat la el, așteptând. Mă bucur cu adevărat că Maxon te-a cunoscut.

Am scos un sunet asemănător unui hohot de râs.

— Știu, știu, a spus el, dându-și ochii peste cap, dar zâmbind. Dar nu cred că ar fi stat vreodată să se gândească la castele inferioare dacă n-ai fi fost tu. Cred că lucrurile s-au schimbat numai prin faptul că ai fost tu acolo.

Ne-am uitat o clipă unul la altul. Mi-am amintit de conversația noastră din căsuța din copac, când m-a îndemnat să mă înscriu în Alegere, în speranța că urma să am o șansă la ceva mai bun. Nu știam încă dacă obținusem ceva mai bun pentru mine – era încă greu de spus – dar gândul că poate oferisem ceva mai bun tuturor oamenilor din Illéa... posibilitatea asta însemna mai mult pentru mine decât puteam spune.

— Sunt mândru de tine, America, a spus Aspen, uitându-se de la mine la fetele de lângă oglindă. Foarte mândru. A ieșit pe coridor, ca să se întoarcă la treburile lui, și a adăugat: Și tatăl tău ar fi.

Capitolul 25

Ziua următoare a însemnat o nouă condamnare de arest la domiciliu. Din când în când, auzeam podeaua scârțâind și întorceam capul, gândindu-mă că tata urma să iasă din garaj, cu părul plin de vopsea, ca de obicei. Dar faptul că știam că nu avea să se întâmple nu mai era atât de rău când auzeam vocea lui May sau când simțeam mirosul pudrei de talc a Astrei. Casa părea plină și asta mi-era de ajuns deocamdată – avea propriul ei tip de confort.

Hotărâsem că Lucy nu trebuia să poarte uniforma cât timp era aici și, după câteva proteste, am îmbrăcat-o cu câteva dintre hainele mele mai vechi, care îmi erau prea mici mie și prea mari lui May. De vreme ce mama își făcea de lucru gătind și servind pe toată lumea, iar eu luasem hotărârea de a mă îmbrăca mai simplu cât stăteam prin casă, principala sarcină a lui Lucy era să se joace cu May și Gerad, o sarcină pe care și-a asumat-o bucuroasă.

Eram adunați cu toții în camera de zi, făcându-ne de lucru, fiecare în felul său. Eu aveam o carte în mână, iar Kota acaparase televizorul, amintindu-mi de Celeste. Am zâmbit, pariind că și ea făcea același lucru acum. Lucy, May și Gerad jucau cărți pe podea, fiecare râzând când câștiga câte o mână. Kenna stătea sprijinită de James pe canapea, iar bebelușul Astra tocmai termina un biberon în brațele lui. Era ușor să citești epuizarea pe chipul lui, dar și faptul că era extrem de mândru de soția și de fiica sa.

Era aproape ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat. Apoi, îl vedeam pe Aspen cu coada ochiului, în uniformă, stând de strajă lângă noi și îmi aminteam că, în realitate, nimic nu avea să mai fie vreodată la fel.

Am auzit-o pe mama fornăind înainte să o văd apărând pe hol. Am întors capul și am văzut-o că venea spre noi, cu câteva plicuri în mână.

— Cum te simți, mamă? am întrebat-o.

— Sunt bine. Doar că nu-mi vine să cred că s-a dus.

A înghițit în sec, silindu-se să nu înceapă din nou să plângă.

Era ciudat. Fuseseră atâtea momente când pusesem la îndoială devotamentul mamei față de tata. Niciodată nu surprinsesem între ei scânteile de afecțiune pe care le văzusem la alte cupluri. Chiar și Aspen, atunci când totul era pe cale să devină real, dar era încă foarte secret, îmi arăta că mă iubea mai mult decât o făcea mama cu tata.

Dar eram sigură că era vorba despre mai mult decât îngrijorarea că trebuia să-i crească singură pe May și Gerad,

sau de grijile în privința banilor. Soțul ei era mort și nimic nu putea să repare asta.

— Kota, vrei să închizi televizorul un minut? Și, Lucy, scumpa mea, poți să-i duci pe May și pe Gerad în camera Americăi? Am ceva de discutat cu ceilalți, a spus ea încet.

— Sigur, doamnă, a răspuns Lucy și s-a întors spre May și Gerad. Haideți să mergem.

May nu a părut prea fericită să fie exclusă din orice se întâmpla, dar a ales să nu înceapă scandalul. Nu sunt sigură dacă din cauza expresiei grave a mamei sau din iubire față de Lucy, dar m-am bucurat, oricum.

De îndată ce au plecat, mama s-a întors spre noi, ceilalți.

— Știți că boala tatălui vostru era genetică. Cred că și-a dat seama că nu mai avea mult timp pentru că, acum vreo trei ani, s-a așezat și a început să vă scrie tuturor aceste scrisori. S-a uitat la plicurile din mâinile ei. M-a făcut să-i promit că, dacă se întâmplă ceva, cu el, vi le voi da. Am unele și pentru May și Gerad, dar nu sunt sigură că ei sunt suficient de mari pentru asta. Nu le-am citit sau ceva. Vă sunt destinate vouă, așa că... m-am gândit că ar fi un moment potrivit să le citiți. Aceasta este a Kennei, a spus ea, întinzându-i o scrisoare. Kota.

El și-a îndreptat spatele și și-a luat scrisoarea. Mama a pășit spre mine.

— Și America.

Mi-am luat plicul, nefiind sigură dacă voiam sau nu să îl desfac. Acestea erau ultimele cuvinte de la tatăl meu, un adio pe care credeam că îl pierdusem. Mi-am trecut mâna peste numele meu de pe plic, gândindu-mă la tata,

scriindu-l cu stiloul. Făcuse un fel de buclă deasupra *i*-ului din numele meu. Am zâmbit în sinea mea, încercând să ghicesc ce îl determinase să facă asta și, în același timp, fără să-mi pese. Poate că știa că am nevoie să zâmbesc.

Dar apoi m-am uitat cu mai multă atenție. Acel semn micuț fusese adăugat mai târziu. Cerneala cu care fusese scris numele meu aproape că se decolorase, dar bucla era mai întunecată, mai proaspătă decât restul. Am întors plicul pe partea cealaltă. Sigiliul fusese rupt și lipit la loc.

Am aruncat o privire spre Kenna și Kota, care erau amândoi cufundați în lectură. Păreau absorbiți, așadar nici ei nu știuseră de existența scrisorilor până în acest moment. Asta însemna fie că mama mințise și îmi citise scrisoarea, fie că tata însuși o deschisese.

A fost de ajuns să hotărăsc că trebuia să știu ce-mi lăsase. Am umblat cu grijă la sigiliul lipit din nou și am desfăcut plicul.

Am văzut o scrisoare pe hârtie decolorată și un bilet scurt, pe o hârtie albă, strălucitoare. Voiam să citesc biletul, dar mă temeam că nu l-aș fi înțeles fără a citi, mai întâi, scrisoarea cea lungă. Am scos scrisoarea și am început să citesc cuvintele tatălui meu la lumina soarelui, lângă fereastră.

America,

Scumpa mea fetiță. Mi-e greu până și să încep scrisoarea asta, pentru că simt că am atâtea să-ți spun. Deși îmi iubesc toți copiii la fel de mult, tu ai un loc special în inima mea. Kenna și May se bazează pe mama ta, Kota

este atât de independent, că Gerad este atras de el, dar tu ai fost mereu alături de mine. Când îți juleai genunchii sau când copiii din castele superioare se luau de tine, îți doreai mereu să fii în brațele mele. Înseamnă totul pentru mine să știu că am fost stânca de sprijin pentru măcar unul dintre copiii mei.

Dar chiar și dacă nu m-ai fi iubit atât de mult, fără urmă de regret sau de reținere, tot aș fi incredibil de mândru de tine. Crești și te maturizezi ca muziciană, iar sunetele viorii tale sau vocea ta prin casă sunt cele mai dulci sunete din lume. Mi-aș dori să-ți pot oferi o scenă mai bună, America. Meriți cu mult mai mult decât să stai în umbră la petreceri sofisticate. Tot sper că te vei număra printre norocoși, printre cei care vor evada. Cred că și Kota are o șansă. E talentat la ceea ce face. Dar simt că el ar lupta pentru asta, și nu sunt sigur că tu ai acest instinct. N-ai fost niciodată genul de fată agresivă, așa cum pot fi unele aflate la fel de jos ca și tine. Și ăsta e unul dintre motivele pentru care te iubesc.

Ești un om bun, America. Ai fi surprinsă să afli cât de rară este calitatea asta pe lume. Nu spun că ai fi perfectă; având de-a face cu unele dintre crizele tale de nervi, știu că aș fi departe de adevăr. Dar ești bună și îți dorești cu ardoare ca lucrurile să fie corecte. Uneori, încerci să faci asta și cu frații și surorile tale, nu te mulțumești să fii a doua doar pentru că ești mai tânără. Și te lupți ca May și Gerad să primească mai mult, atunci când se poate. Ești bună, și am bănuiala că vezi lucruri pe care nu le mai vede nimeni pe lumea asta, nici măcar eu.

Și mi-aș dori să-ți pot spune cât de multe văd.

Cât am scris aceste scrisori fraților și surorilor tale, am simțit nevoia să le împărtășesc din înțelepciunea mea. Văd în ei, chiar și în micuțul Gerad, aspecte ale personalității care ar putea face fiecare an din ce în ce mai dificil, dacă nu fac efortul de a se lupta cu greutățile vieții. Cu tine, nu simt nevoia să fac același lucru.

Simt că nu vei permite lumii să te împingă spre o viață pe care nu o dorești. Poate că mă înșel, așa că lasă-mă să-ți spun măcar atât: luptă, America. S-ar putea să nu vrei să lupți pentru lucrurile pentru care s-ar lupta alții, ca banii sau faima, dar luptă, oricum. Orice ți-ai dori, America, încearcă din toate puterile să obții.

Dacă poți să faci asta, dacă poți să împiedici frica să te facă să te mulțumești cu poziția a doua, atunci, ca părinte, nu-mi pot dori nimic altceva. Trăiește-ți viața. Fii cât poți de fericită, ignoră lucrurile care nu contează, și luptă!

Te iubesc, pisicuța mea. Atât de mult, încât nu-mi găsesc cuvintele să o spun. Poate că aș putea picta, mai bine, dar nu găsesc o pânză care să încapă în acest plic. Nici măcar atunci nu ar fi de ajuns pentru tine. Te iubesc dincolo de pictură, dincolo de cântece, dincolo de cuvinte. Și sper că vei simți asta mereu, chiar și când nu voi mai fi lângă tine să ți-o spun.

Cu dragoste, tata.

Nu știu exact când am început să plâng, dar mi-a fost greu să înțeleg ultima parte a scrisorii. Mi-aș fi dorit atât de mult să am șansa de a-i spune că îl iubesc la fel de profund. Și, preț de un minut, am simțit căldura acceptării absolute.

Am ridicat privirea și am văzut că și Kenna plângea, încercând să termine scrisoarea. Kota părea confuz, răsfoind paginile, aparent luându-le de la capăt.

M-am întors și am scos bilețelul, sperând că nu era nici pe departe la fel de emoționant ca scrisoarea. Nu eram sigură că mai puteam îndura multe în ziua aceea.

America,

Îmi pare rău. Când am venit în vizită, am fost în camera ta și am găsit jurnalul Illéei. Nu tu mi-ai spus că e acolo; mi-am dat seama singur. Dacă apare vreo problemă din cauza asta, eu sunt vinovat. Și sunt sigur că vor exista repercusiuni din cauza a ceea ce sunt eu și din cauza celor cărora le-am spus. Urăsc să te trădez așa, dar crede-mă că am făcut-o sperând că viitorul tău și al tuturor poate fi mai bun.

Privește spre Steaua Nordului,
Eterna-ți călăuză.
Lasă adevărul, onoarea și binele suprem
Să fie mereu de partea ta.
Te iubesc,
Shalom

Preț de câteva minute, am încercat să deslușesc asta. Repercusiuni? Cine era și cui îi spusese? Și ce era cu poezia?

Încet, mi-am amintit cuvintele lui August, că nu din prezentarea mea de la *Actualități* au aflat ei de existența jurnalelor și că știau mai mult despre ele decât spusesem eu...

Ceea ce sunt eu... cui i-am spus... privește spre Steaua Nordului...

M-am uitat fix la semnătura tatei și mi-am amintit cum semna scrisorile pe care mi le trimitea la palat. Întotdeauna mi s-a părut ciudat felul în care făcea litera „*l*". Erau stele în opt colțuri: stele ale Nordului.

Bucla de deasupra *i*-ului din numele meu. Voia să însemne ceva și pentru mine? Însemna deja ceva, pentru că discutasem cu August și Georgia?

August și Georgia! Busola lui: opt puncte. Modelul de pe geaca ei nu era deloc unul floral. Diferite amândouă, dar stele, fără urmă de îndoială. Băiatul care i-a fost desemnat lui Kriss la Condamnare. Ce era pe gâtul lui nu era o cruce.

Așa îi identificau pe ai lor.

Tatăl meu era un rebel nordic.

Mi se părea că mai văzusem steaua și în alte locuri. Poate că în drum spre piață sau chiar în palat. Fusese sub nasul meu ani de zile?

Am privit în sus, șocată. Aspen aștepta acolo, în ochii lui citindu-se întrebări pe care nu le putea rosti cu glas tare.

Tatăl meu a fost un rebel. O carte de istorie pe jumătate distrusă ascunsă în camera lui, prietenii lui de la înmormântare, de care nu știam nimic... o fiică pe nume America. Dacă aș fi fost atentă la tot, mi-aș fi dat seama cu mulți ani în urmă.

– Asta-i tot? a întrebat Kota, părând jignit. Ce dracu' ar trebui să fac eu cu asta?

Mi-am întors privirea de la Aspen, concentrându-mă asupra lui Kota.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat mama, revenind în cameră cu ceaiul.

— Scrisoarea tatei. Mi-a lăsat mie casa asta. Ce să fac eu cu cocioaba ăsta?

S-a ridicat, strângând paginile în mână.

— Kota, tata a scris asta înainte ca tu să te muți, a explicat Kenna, încă pătrunsă de emoții. Încerca să-ți asigure ceva.

— Păi, n-a reușit, nu-i așa? Când n-am fost noi înfometați? Sunt al dracului de sigur că nici casa asta n-ar fi schimbat lucrurile. Am făcut eu asta pentru mine.

Kota a aruncat prin cameră hârtiile, care au căzut pe podea, la întâmplare.

A scos un oftat, trecându-și degetele prin păr.

— E ceva de băut în locul ăsta? Aspen, du-te și adu-mi ceva de băut, a comandat el, fără să se uite măcar în direcția lui Aspen.

M-am întors și i-am văzut fața lui Aspen, pe care licăreau o mie de sentimente: iritare, milă, mândrie, acceptare. S-a îndreptat spre bucătărie.

— Stai! am ordonat eu.

Aspen s-a oprit.

Kota a ridicat privirea, cuprins de frustrare.

— Asta-i treaba lui, America.

— Nu, nu este, m-am răstit eu. Poate că ai uitat, dar Aspen este un Doi acum. Ai face bine să-i aduci *tu* lui ceva de băut. Nu doar pentru statutul lui, ci și pentru tot ce face pentru noi toți.

Pe fața lui Kota a apărut un zâmbet afectat și viclean.

— Ha! Maxon știe? Știe că mai continuă chestia asta? a întrebat el, fluturând un deget leneș de la unul spre altul.

Mi s-a oprit inima.

— Ce crezi c-ar face? Treaba cu biciuirea s-a făcut și o grămadă de oameni spun că fata aia nu a fost pedepsită suficient de aspru pentru ce a făcut.

Kota și-a pus satisfăcut mâinile pe șolduri, uitându-se de sus la noi.

Nu puteam vorbi. Nici Aspen nu putea, iar eu m-am întrebat dacă tăcerea ne ajuta sau ne condamna.

Într-un târziu, mama a rupt tăcerea:

— Este adevărat?

Trebuia să mă gândesc; trebuia să găsesc modul potrivit de a explica toate astea. Sau o metodă de a lupta pentru că, de fapt, nu era adevărat... nu mai era.

— Aspen, du-te și vezi ce face Lucy, am spus eu.

A dat să plece, dar Kota a protestat:

— Nu, rămâne aici!

Mi-am pierdut cumpătul.

— Și eu spun că pleacă! Acum, stai jos!

Tonul vocii mele, care nu suna a nimic din ceea ce mai auzisem până acum, i-a făcut pe toți să încremenească. Mama s-a așezat brusc, șocată. Aspen și-a croit drum spre hol, iar Kota, încet, plin de ranchiună, s-a așezat și el.

Am încercat să mă concentrez.

— Da, înainte de Alegere, mă întâlneam cu Aspen. Aveam de gând să spunem tuturor imediat ce vom fi strâns bani ca să ne căsătorim. Înainte de a pleca, ne-am despărțit, și apoi l-am cunoscut pe Maxon. Țin la Maxon

și, chiar dacă Aspen este mult timp lângă mine, nu se întâmplă nimic între noi.

Nu se mai întâmplă, m-am corectat în gând.

Apoi m-am întors spre Kota.

— Dacă te gândești, fie și doar pentru o clipă, că poți să-mi răsucești trecutul și să mă șantajezi, mai gândește-te. M-ai întrebat odată dacă i-am povestit lui Maxon despre tine – și i-am povestit. Știe exact ce ticălos nerecunoscător și lipsit de caracter ești.

Kota a strâns din buze, gata să explodeze. Am vorbit repede.

— Și trebuie să știi că mă adoră, am spus cu măreție. Dacă tu te gândești că te-ar crede mai degrabă pe tine decât pe mine, s-ar putea să fii surprins de cât de rapid s-ar materializa sugestia mea de a te biciui peste mâini. Vrei să mă pui la încercare?

Și-a strâns pumnii, gândindu-se la asta, în mod evident. Dacă aveam dreptate și îi răneau mâinile, ar fi însemnat sfârșitul carierei lui.

— Bun, am spus. Și dacă te mai aud spunând un singur cuvânt urât despre tata, s-ar putea s-o fac oricum. Ai fost al naibii de norocos să ai un tată care te-a iubit atât de mult. Ți-a lăsat casa, și putea să o ia înapoi după ce ai plecat, dar n-a făcut-o. Încă mai avea speranțe în privința ta, ceea ce e mai mult decât e cazul, din punctul meu de vedere.

Am ieșit în goană, îndreptându-mă spre camera mea și trântind ușa. Uitasem că Gerad, May, Lucy și Aspen mă așteptau acolo.

— Ai fost cu Aspen? m-a întrebat May.

Am încuviințat.

— Ai vorbit un pic cam tare, mi-a spus Aspen.

M-am uitat la Lucy. Avea lacrimi în ochi. Nu voiam să o fac să țină alt secret și, în mod evident, o durea să se gândească la asta. Era atât de cinstită și de loială, cum puteam să-i cer să aleagă între mine și familia pe care jurase să o slujească?

— Îi voi spune lui Maxon când ne întoarcem, i-am zis lui Aspen. Am crezut că te protejez pe tine, am crezut că mă protejez pe mine, dar tot ce-am făcut a fost să mint. Și dacă știe Kota, poate că mai știu și alții. Vreau să fiu eu cea care îi spune.

Capitolul 26

Mi-am petrecut tot restul zilei ascunzându-mă în camera mea. Nu voiam să văd fața acuzatoare a lui Kota sau să trebuiască să răspund întrebărilor mamei. Cel mai grav caz era al lui Lucy. Părea atât de tristă să afle că i-am ascuns acest secret. Nu voiam nici măcar să mă servească, iar ea părea că se simțea în general bine când o ajuta pe mama cu ce putea sau când se juca cu May.

Oricum, aveam prea multe lucruri la care să mă gândesc, ca să o am prin preajmă. Îmi tot repetam discursul pentru Maxon. Încercam să-mi dau seama care ar fi fost varianta cea mai bună de a-i împărtăși veștile. Ar trebui să omit tot ceea ce făcuserăm Aspen și cu mine la palat? Și, dacă aș fi făcut așa și el mi-ar fi pus întrebări, ar fi fost mai rău decât să fi recunoscut de la început?

Și apoi, gândul la tata îmi distrăgea atenția, mă întrebam ce spusese și ce făcuse de-a lungul anilor. Oamenii

ăia pe care nu-i cunoșteam, de la înmormântare, chiar erau alți rebeli? Era oare posibil să fie atât de mulți?

Oare ar fi trebuit să-i spun lui Maxon despre asta? M-ar mai fi dorit dacă ar fi aflat că familia mea avea legături cu rebelii? Se părea că unele dintre Elite se aflau acolo datorită conexiunilor lor. Dacă acelea pe care le aveam eu m-ar fi distrus? Părea puțin probabil acum, că eram atât de apropiați de August, dar oricum.

Mă întrebam ce făcea acum Maxon. Poate că lucra. Sau căuta o cale să evite asta. Nu eram alături de el, să ne plimbăm sau să stăm de vorbă. Mă întrebam dacă îmi luase locul Kriss.

Mi-am acoperit ochii, încercând să gândesc. Cum aveam să trec prin toate astea?

Am auzit o bătaie în ușă. Nu știam dacă ceea ce urma avea să îmbunătățească sau să înrăutățească lucrurile, dar i-am spus vizitatorului să intre, oricum.

A intrat Kenna și, pentru prima dată de când ajunsesem acasă, Astra nu se vedea nicăieri.

— Ești bine?

Am clătinat din cap și am izbucnit în lacrimi. A intrat și s-a așezat lângă mine pe pat, apoi m-a luat în brațe.

— Mi-e dor de tata. Scrisoarea lui a fost atât de...

— Știu, a spus ea. Abia dacă scotea o vorbă când era aici. Dar ne-a lăsat toate cuvintele astea. O parte din mine se bucură. Nu știu cum mi-aș fi amintit totul, dacă nu ar fi scris el.

— Da.

Prin asta am obținut răspunsul la o întrebare pe care mă temeam să o pun. Nimeni altcineva nu mai știa că tata a fost un rebel.

— Deci... tu cu Aspen?

— S-a terminat, îți jur.

— Te cred. Când apari la televizor, ar trebui să vezi cum te uiți la Maxon. Chiar și cealaltă fată, Celeste?

Și-a dat ochii peste cap.

Am zâmbit în sinea mea.

— Încearcă să pară că este îndrăgostită de el, dar se vede că nu e adevărat. Sau, cel puțin, nu atât de adevărat pe cât și-ar dori ea să fie, a spus Kenna.

Am pufnit.

— Nici n-ai idee câtă dreptate ai în privința asta.

— Mă întrebam cât a durat. Cu Aspen, vreau să zic.

— Doi ani. A început după ce te-ai căsătorit tu și după plecarea lui Kota. Ne întâlneam cam o dată pe săptămână, în căsuța din copac. Strângeam bani să ne căsătorim.

— Deci erai îndrăgostită?

N-ar fi trebuit să pot răspunde imediat? N-ar fi trebuit să pot să-i spun că știam, dincolo de orice urmă de îndoială, că l-am iubit pe Aspen? Dar acum nu prea mai părea așa. Poate că așa a fost, dar timpul și distanța făceau lucrurile să pară altfel.

— Cred că da. Dar nu era...

— Nu era așa cum e cu Maxon? a ghicit ea.

Am clătinat din cap.

— Mi se pare atât de ciudat acum. Multă vreme, Aspen a fost singura persoană cu care-mi imaginam că aș putea fi. Eram gata să devin o Șase. Și acum?

— Și acum ești la cinci minute să devii următoarea prințesă?

Vocea ei inexpresivă a făcut să pară amuzant totul, și am început să râdem de schimbarea dramatică din viața mea.

— Îți mulțumesc pentru asta.

— La asta-s bune surorile.

M-am uitat în ochii ei și am simțit că era, cumva, rănită.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus mai demult.

— Îmi spui acum.

— Nu e vorba că nu aveam încredere în tine. Dar și asta făcea ca totul să fie special. Secretul.

Spunând-o cu voce tare, mi-am dat seama că era adevărat. Da, am simțit ceva pentru el, dar erau alte lucruri care ne înconjurau și care făceau ca Aspen să pară mai dulce: secretul, nerăbdarea de a fi atinsă, gândul că aveam ceva pentru care să muncim.

— Înțeleg, America. Chiar înțeleg. Sper doar că nu ai simțit niciodată că *trebuie* să păstrezi secretul. Pentru că sunt alături de tine.

Am expirat și multe din grijile mele au părut să iasă odată cu aerul. Cel puțin pentru o clipă. Mi-am sprijinit capul de umărul Kennei și a fost plăcut să fiu în stare să gândesc.

— Deci nu se mai întâmplă nimic între tine și Aspen? El ce simte pentru tine?

Am oftat și m-am ridicat.

— Tot încearcă să-mi spună ceva, ceva despre cum m-a iubit el dintotdeauna. Și știu că ar trebui să-i spun că nu contează și că-l iubesc pe Maxon, dar...

— Dar?

— Dar dacă Maxon alege pe altcineva? Nu pot să nu rămân cu nimic. Cel puțin, dacă Aspen încă mai crede că mai e vreo șansă, am putea încerca din nou când se termină totul.

S-a uitat uluită la mine.

— Deci îl folosești pe Aspen ca plasă de siguranță?

Mi-am îngropat capul în mâini.

— Știu, știu. E îngrozitor, nu-i așa?

— America, ești mai bună de-atât. Și, dacă ai ținut vreodată cu adevărat la el, trebuie să-i spui adevărul, la fel cum trebuie să-i spui și lui Maxon adevărul.

S-a auzit o bătaie în ușă.

— Intră!

M-am înroșit ușor când Aspen a apărut în pragul ușii, cu Lucy abătută în spatele lui.

— Trebuie să te îmbraci și să-ți faci bagajele, mi-a spus el.

— S-a întâmplat ceva?

M-am ridicat, brusc tensionată.

— Tot ceea ce știu este că Maxon vrea să te întorci imediat la palat.

Am oftat, derutată. Trebuia să mai stau o zi. Kenna m-a luat din nou în brațe și m-a strâns ușor, înainte de a se îndrepta spre camera de zi. Aspen a plecat, iar Lucy și-a luat pur și simplu uniforma și s-a dus la baie să se schimbe, închizând ușa în urma ei.

Rămasă iarăși singură, am analizat din nou totul. Kenna avea dreptate. Știam deja ce simțeam pentru

Maxon și era timpul să fac ceea ce mi-a spus tata, ceea ce intenționasem să fac în tot acest timp: să lupt.

Și pentru că mi se părea cea mai importantă sarcină, aveam să vorbesc mai întâi cu Maxon. Imediat ce puneam lucrurile la punct, oricare ar fi fost rezultatul, aveam să mă gândesc la ce să-i spun lui Aspen.

Se întâmplase atât de încet, că mi-a luat o vreme să îmi dau seama cât de mult ne schimbaserăm. Dar știam de câteva săptămâni și, totuși, mi-am păstrat sentimentele pentru mine. Trebuia să fac ceea ce se cuvenea și să-i spun și lui. Trebuia să renunț la Aspen.

Am băgat mâna în valiză, căutând pachețelul de la fund. Imediat ce l-am găsit, l-am desfăcut și am scos borcanul. Bănuțul nu mai era atât de singur acum, cu brățara, dar asta nu conta.

Am luat borcanul, l-am așezat pe pervaz și l-am lăsat acolo unde ar fi trebuit să stea de multă vreme.

Mi-am petrecut cea mai mare parte a zborului repetându-mi mărturisirea pe care urma să i-o fac lui Maxon. Mă îngrozea, dar nu puteam merge mai departe fără ca el să știe adevărul.

Am ridicat privirea, din locul meu confortabil aflat spre coada avionului. Aspen și Lucy stăteau în față, de o parte și de alta a coridorului, adânciți într-o conversație. Lucy arăta încă supărată și părea că-i dădea lui Aspen un fel de instrucțiuni. El era tăcut, îi asculta cuvintele, dând din cap la sugestiile ei. S-a retras la locul ei și Aspen s-a

ridicat. M-am lăsat în jos, sperând că nu m-a observat spionându-i.

Am încercat să par foarte interesată de cartea mea, până când s-a apropiat de mine.

— Pilotul spune că mai avem cam o jumătate de oră, m-a informat el.

— Bine.

A ezitat.

— Îmi pare rău de ce s-a întâmplat cu Kota.

— Nu trebuie să-ţi pară ţie rău. E doar răutăcios.

— Ba da, trebuie. Cu ani în urmă mă necăjea pentru că eram îndrăgostit de tine, şi eu am negat, dar cred că şi-a dat seama. Probabil că a fost atent de atunci. Trebuia să am eu mai multă grijă. Trebuia să...

— Aspen.

— Da?

— Va fi bine. Îi voi spune adevărul lui Maxon şi îmi voi asuma responsabilitatea pentru tot. Ai oameni acasă care depind de tine. Dacă ţi se întâmplă ceva...

— Mer, ai încercat să mă ţii la distanţă şi eu am fost prea încăpăţânat ca să te ascult. E vina mea.

— Nu, nu este.

A tras adânc aer în piept.

— Ascultă-mă... trebuie să-ţi spun ceva. Ştiu că va fi dificil, dar vreau să ştii. Când ţi-am spus că te voi iubi totdeauna, am vorbit serios. Şi am...

— Opreşte-te, l-am rugat.

Trebuia să-i spun adevărul, ştiam asta, dar nu mă puteam descurca cu mai mult de o singură mărturisire odată.

— Nu pot să mă descurc acum cu asta, tocmai mi s-a întors pe dos toată lumea și mă pregătesc să fac un lucru de care sunt îngrozită. Am nevoie de un pic de spațiu în momentul ăsta.

Aspen nu părea fericit de hotărârea mea, dar m-a lăsat să o iau.

— Cum dorești, doamna mea.

S-a îndepărtat, iar eu m-am simțit chiar mai rău decât înainte.

CAPITOLUL 27

Am avut un sentiment incredibil de normalitate să intru înapoi în palat. O slujnică pe care nu o mai văzusem niciodată era acolo ca să-mi ia haina, iar Aspen îi explica încet unui paznic faptul că avea să furnizeze un raport complet al călătoriei a doua zi, de dimineață. Am pornit în sus pe scări, dar m-a oprit o altă slujnică.

— Domnișoară, nu vreți să mergeți la recepție?

— Poftim?

Se dădea vreo petrecere fantastică de bun-venit sau ceva?

— În Salonul Doamnelor, domnișoară. Sunt sigură că vă așteaptă.

Nu prea era explicația la care speram, dar am coborât scările și m-am îndreptat spre Salonul Doamnelor. Plimbarea pe coridoarele familiare era mai liniștitoare decât mi-aș fi putut imagina. Bineînțeles că încă mi-era dor de

tată, dar era plăcut să nu mai văd lucruri care să-mi amintească de el oriunde mă întorceam. Singurul lucru care ar fi putut să facă această întoarcere acasă mai bună ar fi fost ca Maxon să mă însoțească.

Cochetam cu ideea de a trimite după el, când am auzit zarvă dinspre Salonul Doamnelor. Zgomotul m-a zăpăcit. Judecând după volumul lui, jumătate din Illéa aștepta acolo.

Am deschis timid ușa. Cea de-a doua Tiny – ce căuta ea aici? – mi-a văzut părul cu coada ochiului și a strigat în toată încăperea:

– A venit! S-a întors America!

Salonul a explodat în urale, iar eu m-am simțit și mai derutată. Emmica, Ashley, Bariel... toată lumea era aici. Am cercetat atent cu privirea, dar știam că e inutil. Marlee n-ar fi putut fi invitată la așa ceva.

Celeste s-a repezit la mine și m-a îmbrățișat cu putere.

– Ah, afurisito! *Știam* că vei reuși!

– Ce? am întrebat-o eu.

Nu și-a găsit cuvintele suficient de repede. O clipă mai târziu, Kriss mă îmbrățișa și aproape că-mi urla în ureche. Respirația ei îmi spunea că băuse destul, iar paharul din mâna ei îmi confirma că nu avea de gând să se oprească.

– Noi suntem! a țipat ea. Maxon își anunță mâine logodna! Este una din noi!

– Ești sigură?

– Elise și cu mine am fost date afară aseară, dar a trimis după toate fetele, să vină să sărbătorească, așa că am

rămas aici, a confirmat Celeste. Elise nu a primit vestea prea bine: știi cum e cu familia ei. Crede că a eșuat.

— Și tu? am întrebat-o cu îngrijorare.

A ridicat din umeri și a zâmbit.

— Eh!

Am început să râd și, în același timp, m-am trezit cu o băutură în mână.

— În cinstea lui Kriss și a Americăi, ultimele două fete rămase! a strigat cineva.

M-a cuprins amețeala la aflarea veștilor. Hotărâse să termine cu tot, să trimită pe toată lumea acasă. Și a făcut-o cât am fost eu plecată. Asta însemna că i-a fost dor de mine? Însemna că și-a dat seama îi era bine și fără mine?

— Bea, a insistat Celeste, împingându-mi paharul.

Am dat șampania peste cap și am tușit. Cu schimbarea de fus orar, stresul emoțional din ultimele zile și consumul brusc de alcool, m-am amețit imediat.

M-am uitat la fetele care dansau pe canapele, sărbătorind, chiar dacă pierduseră. Celeste era într-un colț cu Anna; părea că își cerea scuze necontenit pentru faptele ei. Elise s-a strecurat înăuntru în tăcere și a venit să mă îmbrățișeze, înainte de a se retrage din nou. Era un val de entuziasm, și m-am trezit că eram fericită, chiar dacă nu eram tocmai sigură de rezultatul care mă aștepta.

M-am întors și, deodată, Kriss a apărut lângă mine și m-a îmbrățișat.

— Bun, a spus ea. Hai să promitem că mâine, orice s-ar întâmpla, vom fi fericite una pentru cealaltă.

— Mi se pare o idee bună, am strigat peste toată larma.

Am izbucnit în râs și mi-am coborât privirea. În clipa aia, am înțeles deodată. Scânteierea de argint de la gâtul ei însemna cu mult mai mult decât însemnase cu câteva zile în urmă.

Am icnit, iar ea s-a uitat la mine întrebătoare. Chiar dacă a fost nepoliticos și brusc, am scos-o din cameră și am pornit pe coridor.

– Unde mergem? m-a întrebat ea. America, ce s-a întâmplat?

Am târât-o după colț, în toaleta doamnelor, verificând de două ori, ca să mă asigur că nu mai era nimeni acolo, înainte de a începe să vorbesc.

– Ești o rebelă, am acuzat-o.

– Poftim? a întrebat ea, un pic prea fals. Ești nebună!

Dar mâna i s-a dus spre gât, dând-o de gol.

– Știu ce reprezintă steaua, Kriss, așa că nu mă minți, i-am spus cu calm.

După o pauză calculată, a oftat.

– Nu am făcut nimic ilegal. Nu organizez nicăieri proteste: nu fac decât să sprijin cauza.

– Bine, m-am răstit eu. Dar cât din prezența ta în Alegere înseamnă că-l dorești pe Maxon și cât e vorba despre faptul că grupul tău își dorește pe cineva dintre ai lor pe tron?

A rămas tăcută o clipă, alegându-și cuvintele. Cu maxilarele încleștate, s-a dus la ușă și a încuiat-o.

– Dacă vrei într-adevăr să știi, da, am fost... *oferită* regelui drept una dintre opțiuni. Sunt sigură că ți-ai dat seama până acum că loteria a fost o glumă.

Am dat din cap.

— Regele nu a fost – și nici acum nu e – conștient de cât de multe nordice au fost promovate în timpul preselecției. Am fost singura dintre fete care a reușit să treacă și, la început, am fost complet dedicată cauzei. Nu îl înțelegeam pe Maxon, iar el nu părea că m-ar fi dorit vreun pic. Dar apoi am reușit să-l cunosc și m-am întristat cu adevărat că nu îl interesam deloc. După ce a plecat Marlee și tu ți-ai pierdut puterea asupra lui, l-am văzut într-o lumină cu totul nouă. Poate consideri că motivele pentru care am venit aici au fost greșite și poate că ai dreptate. Dar motivele pentru care sunt aici *acum* sunt complet diferite. Îl iubesc pe Maxon și încă mai lupt pentru el. Și putem realiza lucruri extraordinare împreună. Așa că, dacă te gândești să mă șantajezi sau să mă dai de gol, las-o baltă. N-am să dau înapoi. Mă înțelegi?

Kriss nu mai vorbise niciodată cu atâta tărie, iar eu nu știam dacă motivul era încrederea absolută în propriile cuvinte sau cantitatea imensă de șampanie. Părea atât de aprigă în momentul ăsta, că nu știam ce să mai spun.

Voiam să-i spun că și eu puteam face lucruri extraordinare alături de Maxon și că probabil făcuserăm deja mai multe decât își putea imagina ea. Dar nu era momentul să mă laud. În plus, ea și cu mine aveam multe în comun. Eu am venit aici pentru familia mea, ea a venit pentru un fel de familie. Asta ne-a făcut să intrăm pe ușă și în inima lui Maxon. La ce-ar fi folosit să ne sfâșiem una pe alta acum?

A considerat tăcerea mea ca pe un consimțământ că nu aveam să o dau de gol și s-a mai relaxat.

— Bun. Acum, mă scuzi, dar am să mă întorc la petrecere.

Aruncându-mi o privire rece, a ieşit din încăpere, lăsându-mă cuprinsă de îndoieli. Trebuia să-mi ţin gura? Trebuia să spun măcar cuiva? Chiar era asta un lucru rău?

Am oftat şi am ieşit din baie. Nu mai aveam chef să sărbătoresc, aşa că am urcat scările spre camera mea.

Chiar dacă voiam să le văd pe Anne şi pe Mary, m-am bucurat că nu era nimeni acolo. M-am trântit pe pat şi am încercat să mă gândesc. Aşadar, Kriss era o rebelă. Nimic periculos, din ceea ce spunea ea, dar încă mă mai întrebam ce înseamnă asta, mai exact. Probabil că despre ea vorbea Georgia. Ce mă făcuse oare să mă gândesc că ar fi fost Elise?

Oare Kriss îi ajutase să pătrundă în palat? Oare ea le indicase direcţia lucrurilor pe care le căutau? Aveam secretele mele la palat, dar nu am stat niciodată să mă gândesc la ce ar fi putut ascunde celelalte fete. Ar fi trebuit, totuşi.

Pentru că ce-aş fi putut spune acum? Dacă între Maxon şi Kriss era cu adevărat ceva, orice încercare de a o da de gol ar fi părut ca un ultim efort disperat de a învinge. Şi, chiar dacă ar fi funcţionat, nu aşa îmi doream să-l obţin pe Maxon.

Voiam ca el să ştie că-l iubeam.

S-a auzit o bătaie în uşă şi m-am gândit să nu răspund. Dacă era Kriss, cu mai multe explicaţii, sau una dintre fete care încerca să mă tragă după ea la parter, nu voiam să am de-a face cu nimic din toate astea. În cele din urmă, m-am ridicat şi m-am dus la uşă.

Era Maxon, cu un plic gros și cu un pachețel, ambele ca un cadou.

În secunda de care am avut nevoie să înțelegem că eram din nou împreună, am simțit că locul s-a încărcat cu o formă magică de electricitate, care m-a făcut extrem de conștientă de cât de dor mi-a fost de el.

— Bună, mi-a spus.

Părea un pic derutat, ca și cum nu îi venea nimic altceva în minte să spună.

— Bună.

Ne-am uitat fix unul la altul.

— Vrei să intri? am întrebat eu.

— O! Ăăă, da, vreau.

Se întâmpla ceva ciudat. Era diferit, poate neliniștit.

M-am dat la o parte, făcându-i loc să intre. S-a uitat în jur, de parcă locul s-ar fi schimbat cumva de ultima oară de când îl văzuse.

Și-a întors privirea spre mine.

— Cum te simți?

Mi-am dat seama că, probabil, se referea la tatăl meu, iar eu mi-am amintit că sfârșitul Alegerii nu era singura schimbare din lumea mea acum.

— Bine. Nu-mi dau seama că nu mai e, mai ales acum, că sunt aici. Simt că i-aș putea scrie o scrisoare și că ar primi-o.

Mi-a zâmbit, plin de compasiune.

— Ce mai fac ai tăi?

Am oftat.

— Mama se ține tare, iar Kenna e ca o stâncă. Îmi fac griji mai ales pentru May și Gerad. Kota n-ar fi putut fi mai nesuferit în privința asta. De parcă nu l-ar fi iubit deloc, și nu înțeleg asta, am mărturisit. L-ai cunoscut pe tata. Era atât de drăguț.

— Era, a recunoscut Maxon. Mă bucur că am avut, cel puțin, șansa să-l cunosc. Văd în tine părți din el, știi?

— Serios?

— Absolut! A luat pachetele într-o mână, ca să mă țină cu cealaltă, și m-a condus către pat, apoi s-a așezat lângă mine. Simțul umorului, în primul rând. Și tenacitatea. Când am vorbit cu el, în timpul vizitei lui, m-a luat la întrebări. A fost un pic enervant, dar și amuzant, pe undeva, în același timp. Nici tu nu mă lași să scap cu una, cu două. Bineînțeles că ai și ochii lui și cred că și nasul lui. Și văd cum, uneori, strălucești de optimism. Și el mi-a lăsat aceeași impresie.

I-am sorbit cuvintele, agățându-mă de toate părțile din mine pe care le moștenisem de la el. Și eu, care credeam că Maxon nu l-a cunoscut.

— Ceea ce vreau să spun este că e în regulă să fii tristă, dar că poți să fii sigură că tot ce avea mai bun e încă aici, a conchis el.

Mi-am aruncat brațele în jurul lui, iar el m-a ținut strâns cu mâna liberă.

— Mulțumesc.

— Vorbesc serios.

— Știu că vorbești serios. Mulțumesc! M-am tras din nou lângă el și am hotărât să schimb subiectul, înainte

să devin prea emotivă. Ce-i cu astea? l-am întrebat eu, arătând spre mâna plină.

— O! Maxon a ezitat pentru o clipă. Astea-s pentru tine. Un cadou de Crăciun întârziat. A ridicat plicul, plin cu hârtii împăturite. Nu-mi vine să cred că îți dau astea și trebuie să aștepți să te uiți la ele când nu voi fi aici... dar sunt ale tale și poți să le păstrezi.

— Bine..., am spus întrebător, în timp ce el punea plicul pe noptiera mea.

— Asta e ceva mai puțin stânjenitor, a adăugat el cu voioșie, întinzându-mi cadoul. Îmi pare rău că ambalajul e așa urât.

— Nu-i nimic, am mințit eu, încercând să nu râd de îmbinările strâmbe și rupând hârtia de pe spate.

Înăuntru, cadoul era o ramă în care se afla fotografia unei case. Nu orice casă, ci una frumoasă. Era de un galben cald, cu iarbă moale, în care aș fi vrut să-mi afund picioarele doar uitându-mă la fotografie. Avea ferestre înalte și mari la ambele etaje, iar copacii făceau umbră unei porțiuni din gazon. De un copac atârna chiar și un leagăn.

Am încercat să nu mă uit atât la casă, cât la fotografie în sine. Eram sigură că micuța operă de artă era făcută chiar de Maxon, cu toate că nu-mi dădeam seama când ieșise din palat ca să-și aleagă subiectul.

— E frumoasă, am recunoscut eu. Tu ai făcut-o?

— O, nu. A început să râdă, clătinând din cap. Nu fotografia este cadoul, ci casa.

Am încercat să înțeleg.

— Poftim?

— M-am gândit că o să vrei să ai familia aproape. E la mică distanță de aici și are o grămadă de camere. Sora ta cu mica ei familie se vor simți confortabil, mă gândesc.

— Ce...? Eu...

M-am holbat la el, așteptând explicații.

Răbdător ca întotdeauna, Maxon mi-a oferit clarificarea pe care credea că am înțeles-o deja.

— Mi-ai spus să trimit acasă pe toată lumea. Am făcut asta. A trebuit să păstrez încă o fată – astea sunt regulile, dar... ai spus că dacă-ți pot dovedi că te iubesc...

— Eu sunt...?

— Bineînțeles că tu ești.

Am amuțit. Am început să râd, șocată, și să-l sărut și să chicotesc. Maxon, satisfăcut de dovezile mele de afecțiune, a acceptat fiecare sărutare, râzând împreună cu mine.

— Ne căsătorim? am strigat eu, sărutându-l din nou.

— Da, ne căsătorim.

A chicotit și m-a lăsat să-l strâng în brațe în entuziasmul meu. Mi-am dat seama de asta abia când eram în poala lui. Nu-mi amintesc cum am ajuns acolo.

L-am sărutat iar și iar... și, undeva în acest răstimp, râsul a încetat. După o vreme, s-au potolit și zâmbetele. Sărutările s-au transformat dintr-o joacă în ceva mult mai profund. Când m-am tras înapoi și l-am privit în ochi, privirea lui era intensă, concentrată.

Maxon mă ținea strâns și puteam să-i simt inima galopând lângă pieptul meu. Mânată de o dorință adâncă, l-am împins haina pe spate, iar el m-a ajutat cum a putut, în timp ce continua să mă țină în brațe. Mi-am lăsat

pantofii să cadă pe podea, cu un bufnet ușor. Am simțit cum Maxon și-a schimbat poziția picioarelor sub mine, în timp ce și i-a scos și el pe ai lui.

Fără a ne întrerupe sărutul, m-a ridicat, avansând încet pe pat și așezându-mă ușor, aproape de mijloc. Buzele lui au coborât spre gâtul meu, în vreme ce eu îi desfăceam cravata, aruncând-o undeva, lângă pantofii noștri.

— Încalci o grămadă de reguli, domnișoară Singer.

— Tu ești prințul. Poți să mă ierți și gata.

A chicotit, cu buzele pe gâtul meu, pe urechea mea, pe obrazul meu. I-am desfăcut cămașa, chinuindu-mă cu nasturii. M-a ajutat cu ultimii, ridicându-se să o scoată. Ultima oară când îl mai văzusem pe Maxon fără cămașă, nu am apucat să-l apreciez, din cauza circumstanțelor. Dar acum...

Mi-am trecut ușor degetele peste stomacul lui, admirându-i forța. Când mâna mea a ajuns la curea, am apucat-o și l-am tras în jos. A venit de bunăvoie, trecându-și o mână peste piciorul meu, apoi și-a odihnit-o pe coapsele mele, ascunse de faldurile rochiei.

Înnebuneam, îl doream atât de mult, ardeam de nerăbdare să știu dacă era dispus să mi se ofere. Fără să mă gândesc măcar, am întins mâna și mi-am îngropat degetele în spatele lui.

Imediat, s-a oprit din sărutat și s-a tras înapoi ca să se uite la mine.

— Ce e? am șoptit eu, îngrozită să nu stric momentul.

— Îți e... îți e silă? m-a întrebat el, agitat.

— Ce vrei să spui?

— Spatele meu.

Mi-am trecut o mână peste obrajii lui și l-am privit adânc în ochi, dorind să nu-l las cu vreo urmă de îndoială în legătură cu sentimentele mele.

— Maxon, unele din urmele astea sunt pe spatele tău ca să nu fie pe al meu, și te iubesc pentru ele.

I s-a tăiat respirația pentru o clipă.

— Ce-ai spus?

Am zâmbit.

— Te iubesc.

— Încă o dată, te rog. Nu am...

I-am cuprins fața cu ambele mâini.

— Maxon Schreave, te iubesc. Te iubesc.

— Și eu te iubesc pe tine, America Singer. Te iubesc cu toată ființa mea.

M-a sărutat din nou, iar eu mi-am lăsat mâinile pe spatele lui, iar de data asta nu s-a mai oprit. Și-a trecut mâinile pe sub mine și i-am simțit degetele jucându-se cu spatele rochiei mele.

— Câți nasturi nenorociți are chestia asta? s-a plâns el.

— Mie-mi spui? Este...

Maxon s-a ridicat, punându-și mâinile pe linia bustului. Cu o smucitură fermă, mi-a rupt rochia în față, expunând furoul de dedesubt.

A urmat o tăcere încărcată, cât timp Maxon s-a uitat lung la el. Încet, s-a întors și m-a privit în ochi. Fără a întrerupe contactul vizual, m-am ridicat, lăsând să alunece pe spate mânecile rochiei. Mi-a luat ceva să scap de ele și, când am terminat, Maxon și cu mine am îngenuncheat pe

pat, cu pieptul meu abia acoperit lipit de al lui, sărutându-ne încet.

Voiam să stau trează toată noaptea cu el, să explorăm aceste noi sentimente pe care le descopeream. Părea că orice altceva de pe lume dispăruse... până când am auzit o bufnitură pe hol. Maxon s-a uitat fix la ușă, părând că se aștepta ca aceasta să se deschidă în orice moment. Era tensionat, mai înfricoșat decât îl văzusem vreodată.

— Nu e el, am șoptit. Probabil că una dintre fete se îmbrățișează spre camera ei, sau vreo servitoare curăță ceva. E în regulă.

Într-un târziu, a expirat, cu toate că nu observasem că își ținea respirația, și s-a aruncat din nou pe pat. Și-a acoperit ochii cu mâna, frustrat, epuizat, sau poate și una și alta.

— Nu pot, America. Nu așa.

— Dar e în regulă, Maxon. Suntem în siguranță aici.

M-am întins lângă el, ghemuindu-mă în umărul lui.

A clătinat din cap că nu.

— Vreau să las să cadă toate zidurile cu tine. Meriți asta. Și nu pot acum. S-a uitat la mine. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic.

Dar nu mi-am putut ascunde dezamăgirea.

— Nu fi tristă. Vreau să te duc într-o lună de miere așa cum se cuvine. Într-un loc călduros și discret. Fără obligații, fără camere video, fără gărzi. M-a luat în brațe. Va fi mult mai bine așa. Și te voi putea răsfăța cu adevărat.

Nu suna chiar rău când punea problema astfel, dar, ca întotdeauna, am dat înapoi.

— Nu poți să mă răsfeți, Maxon. Eu nu vreau nimic.

Eram deja nas în nas.

— O, știu. Nu am de gând să-ți dăruiesc lucruri. Mă rog, s-a corectat el, am de gând să-ți dăruiesc lucruri, dar nu la asta mă refer. Te voi iubi mai mult decât a iubit vreodată un bărbat o femeie, mai mult decât ai visat vreodată că ai putea fi iubită. Îți promit.

Sărutările care au urmat au fost dulci și pline de speranță, ca primul sărut. Am simțit promisiunea pe care tocmai mi-o făcuse începând chiar din acest moment. Și, în același timp, mă temeam și eram entuziasmată de posibilitatea de a fi iubită atât de mult.

— Maxon?

— Da?

— Vrei să rămâi cu mine în noaptea asta? am întrebat eu.

Maxon a ridicat din sprâncene, iar eu am chicotit.

— Mă voi purta cum trebuie, promit. Doar... să dormi aici?

S-a uitat spre tavan, gândindu-se. Într-un târziu, a cedat.

— Bine. Dar va trebui să plec devreme.

— OK.

— OK.

Maxon și-a scos pantalonii și ciorapii, aranjându-și frumos hainele, ca să nu fie prea șifonate dimineață. S-a strecurat înapoi în pat, lipindu-se cu stomacul de spatele meu. Și-a vârât o mână pe sub gâtul meu și cu cealaltă m-a luat în brațe.

Îmi adoram patul de la palat. Pernele erau ca niște norișori, iar salteaua mă cuprindea ca într-un leagăn. Nu mi-a fost nicicând prea cald sau prea frig sub pături, iar cămașa de noapte pe care o purtam era atât de ușoară, încât aveam senzația că eram îmbrăcată cu aer.

Dar nu mă simțisem niciodată atât de la locul meu așa cum mă simțeam în brațele lui Maxon.

M-a sărutat ușor pe lobul urechii.

— Somn ușor, America mea.

— Te iubesc, am spus eu încet.

M-a strâns mai tare.

— Și eu te iubesc.

Am stat întinsă acolo, lăsându-mă cuprinsă de fericirea momentului. Mi s-a părut că doar după câteva secunde respirația lui Maxon a devenit lentă și regulată. Adormise deja.

Maxon nu dormea niciodată.

Probabil că îl făcusem să se simtă mai în siguranță decât mi-aș fi imaginat. Și, după toate grijile mele în privința felului în care se purta tatăl lui cu mine, și el m-a făcut să mă simt în siguranță.

Am oftat, promițându-mi că vom vorbi despre Aspen a doua zi. Trebuia să se întâmple înainte de ceremonie, dar eram sigură că aveam să știu să-i explic totul cât mai bine. Deocamdată, mă bucuram de această mică bulă de pace și mă odihneam în siguranță în brațele bărbatului pe care îl iubeam.

Capitolul 28

M-am trezit simțind cum Maxon își strecura brațul în jurul meu. Undeva, în timpul nopții, ajunsesem cu capul pe pieptul lui, iar sunetul lent al bătăilor inimii lui îmi stăruia în urechi. Fără o vorbă, m-a sărutat pe păr și m-a îmbrățișat mai strâns. Nu-mi venea să cred ce se întâmpla. Eram aici, cu Maxon, împreună, trezindu-ne în patul meu. În dimineața asta avea să-mi dea un inel...

– Ne-am putea trezi așa în fiecare zi, a murmurat el.

Am chicotit.

– Îmi citești gândurile.

A oftat mulțumit.

– Cum te simți, draga mea?

– Simt că îmi vine să te pocnesc că-mi spui draga mea, în primul rând.

L-am împuns în stomacul gol.

Zâmbind, s-a așezat deasupra mea.

— Bine, atunci. Scumpa mea? Puiuțul meu? Iubirea mea?

— Toate astea îmi convin, atât timp cât le păstrezi numai pentru mine, am spus, în timp ce mâinile îmi umblau nebunește peste pieptul lui, peste brațele lui. Eu cum trebuie să-ți spun?

— Soțimea Ta Regală. Mă tem că așa cere legea.

Mâinile lui alunecau peste pielea mea, găsind un punct delicat pe gâtul meu.

— Nu! am spus eu, ferindu-mă.

Ca răspuns, a zâmbit triumfător.

— Te gâdili!

În ciuda protestelor mele, a început să-și plimbe degetele pe mine, făcându-mă să țip la atingerea lui jucăușă.

M-am oprit aproape imediat după ce am început să țip. O santinelă s-a năpustit pe ușă, cu arma în mână.

De data asta am țipat de-adevăratelea, trăgând cearșaful să mă acopăr. Eram atât de îngrozită, că mi-a luat o clipă să-mi dau seama că ochii hotărâți ai soldatului erau ai lui Aspen. Mă simțeam de parcă fața mi-ar fi luat foc, atât eram de umilită.

Aspen părea șocat. N-a putut nici să rostească o propoziție de la cap la coadă, iar ochii lui se uitau când la Maxon, în lenjerie intimă, când la mine, înfășurată într-un cearșaf ca să o ascund pe a mea.

Șocul meu a fost, în sfârșit, spulberat de un hohot de râs. Pentru că pe cât eram eu de îngrozită, Maxon era

imaginea dezinvolturii. De fapt, părea chiar mulțumit că a fost prins. A părut un pic arogant când a rostit:

— Te asigur, Leger, că este în perfectă siguranță.

Aspen și-a dres vocea, incapabil să ne privească în ochi pe niciunul din noi.

— Desigur, Alteța Voastră.

A făcut o plecăciune și a ieșit, închizând ușa după el.

M-am prăbușit, gemând, în pernă. Nu aveam să uit asta niciodată. Ar fi trebuit să-i spun lui Aspen ce simțeam în avion, când am avut ocazia.

Maxon a venit să mă îmbrățișeze.

— Nu fi așa jenată. Doar nu eram dezbrăcați. Și se va mai întâmpla, pe viitor.

— E atât de umilitor, m-am văitat eu.

— Să fii prinsă în pat cu mine?

În vocea lui se simțea durerea. M-am ridicat în capul oaselor și l-am privit în față.

— Nu! Nu e vorba de tine. Doar că... nu știu, asta trebuia să fie o chestiune privată.

Mi-am aplecat capul și m-am jucat cu marginea păturii.

Maxon m-a mângâiat drăgăstos pe obraz.

— Îmi pare rău.

M-am uitat la el, avea o voce prea sinceră ca să o pot ignora.

— Știu că îți va fi greu, dar oamenii ne vor urmări permanent viețile acum. În primii câțiva ani, vor fi, probabil, o mulțime de interferențe. Toți regii și reginele au avut câte un singur copil. Unii au ales așa, sunt sigur, dar după

dificultăţile pe care le-a înfruntat mama mea, ei vor dori să se asigure că putem măcar să avem o familie.

A tăcut, mutându-şi privirea de la mine spre un punct fix de pe pat.

— Hei, am spus eu, cuprinzându-i obrajii cu palmele. Noi suntem cinci fraţi, nu uita. Am gene foarte bune în privinţa asta. Va fi bine.

El a schiţat un zâmbet uşor.

— Sper din toată inima. În parte pentru că da, avem datoria de a aduce pe lume moştenitori. Dar şi pentru că... vreau totul alături de tine, America. Vreau vacanţele şi aniversările, sezoanele aglomerate şi weekendurile leneşe. Vreau urme de degete murdare de unt de arahide pe biroul meu. Vreau glume private şi certuri şi tot. Vreau o viaţă împreună cu tine.

Deodată, ultimele câteva minute s-au şters din mintea mea. Căldura crescândă din pieptul meu împingea orice altceva la o parte.

— Şi eu vreau la fel, l-am asigurat eu.

A zâmbit.

— Ce-ar fi să anunţăm oficial peste câteva ore?

Am ridicat din umeri.

— Presupun că nu am alte planuri pentru astăzi.

Maxon m-a trântit pe pat, acoperindu-mă cu sărutări. L-aş fi lăsat să mă sărute aşa ore în şir, dar era de ajuns că Aspen ne-a văzut împreună. Nu aş fi avut nicio şansă să le opresc pe slujnicele mele să izbucnească dacă ar fi văzut asta.

S-a îmbrăcat, iar eu mi-am tras rochia pe mine. Ar fi trebuit, poate, să mi se pară ciudat acest mic moment de după. Totuși, singurul lucru la care mă puteam gândi în timp ce mă uitam la Maxon cum își acoperea cicatricele cu cămașa era acela că, pur și simplu, era incredibil. Lucrul ăsta, pe care nu mi-l dorisem niciodată, mă făcea atât de fericită.

Maxon m-a mai sărutat o dată înainte de a deschide ușa și de a porni pe drumul lui. Era mai greu să mă despart de el decât mi-aș fi închipuit. Mi-am spus că nu era vorba decât de câteva ore și că așteptarea avea să merite.

Înainte de a închide ușa, l-am auzit pe Maxon șoptind:

— Domnule ofițer, domnișoara ar aprecia discreția dumitale.

Nu am auzit niciun răspuns, dar mi-l imaginam pe Aspen încuviințând solemn din cap. Am rămas în picioare lângă ușa închisă, gândindu-mă la ce să spun, întrebându-mă dacă ar fi trebuit, măcar, să spun ceva. Minutele treceau, iar eu știam că trebuia să dau ochii cu Aspen. Nu puteam merge mai departe cu tot ceea ce avea să se întâmple astăzi fără a vorbi mai întâi cu el. Am tras aer în piept și am deschis neliniștită ușa. Aspen și-a aplecat capul spre coridor, încercând să audă voci. Într-un târziu, și-a întors spre mine ochii acuzatori, iar greutatea privirii lui m-a zdrobit.

— Îmi pare rău, am șoptit eu.

A clătinat din cap.

— Nu e ca și cum nu m-aș fi așteptat. Doar că a fost un șoc.

— Ar fi trebuit să-ți spun, am continuat eu, ieșind pe hol.

— N-are importanță. Doar că nu-mi vine să cred că te-ai culcat cu el.

Mi-am pus mâinile pe pieptul lui.

— Nu m-am culcat cu el, Aspen. Îți jur.

Și, atunci, în cel din urmă ceas, totul s-a prăbușit.

Maxon a pășit de după colț, ținând-o pe Kriss de mână. Ochii lui s-au fixat asupra mea, asupra corpului meu lipit de al lui Aspen cu intensitatea apărării. M-am dat înapoi, dar nu suficient de repede. Aspen s-a întors cu fața spre Maxon, pregătit să-i ofere o scuză, dar încă prea uluit ca să vorbească.

Kriss a rămas cu gura căscată și și-a acoperit-o repede cu o mână. Uitându-mă în ochii șocați ai lui Maxon, am clătinat din cap, încercând să-i explic, fără cuvinte, că era vorba de o neînțelegere.

Nu a durat decât câteva clipe până când Maxon și-a recăpătat atitudinea glacială.

— M-am întâlnit cu Kriss pe coridor și veneam să vă explic amândurora alegerea mea înainte de a apărea camerele de filmat, dar se pare că avem alte chestiuni de discutat.

M-am uitat la Kriss și m-am consolat cu ideea că triumful nu se ghicea în ochii ei. Dimpotrivă, părea tristă pentru mine.

— Kriss, vrei, te rog, să te întorci în camera ta? În liniște? a instruit-o Maxon.

A făcut o reverență și a dispărut pe coridor, dornică să scape de această situație. Maxon a tras adânc aer în piept înainte de a se uita din nou la noi.

— Știam eu, a spus. Mi-am zis că sunt nebun, pentru că mi-ai fi spus, cu siguranță, dacă era adevărat. Se presupune că trebuia să fii sinceră cu mine. Și-a dat ochii peste cap. Nu-mi vine să cred că nu am avut încredere în mine însumi. Am știut de la prima întâlnire. Felul în care te uitai la el, cât de distrasă păreai. Brățara aia nenorocită pe care o purtai, biletul de pe perete, toate acele momente în care am crezut că te am și apoi, brusc, te-am pierdut din nou... erai tu, a spus el, întorcându-se spre Aspen.

— Înălțimea Voastră, este vina mea, a mințit Aspen. Eu m-am ținut după ea. Ea mi-a dat foarte clar de înțeles că nu are nicio intenție de a începe o relație cu nimeni altcineva, în afară de dumneavoastră, dar m-am ținut după ea oricum.

Fără a răspunde scuzelor lui Aspen, a venit lângă el și l-a privit în ochi.

— Cum te cheamă? Prenumele.

El a înghițit în sec.

— Aspen.

— Aspen Leger, a spus el, parcă încercând cuvintele. Dispari din ochii mei, până nu te trimit în Noua Asie, să mori.

Aspen a rămas fără suflare.

— Înălțimea Voastră, eu...

— DISPARI!

Aspen s-a uitat o dată la mine, apoi s-a întors și a plecat.

Am rămas acolo, tăcută și nemișcată, temându-mă să mă uit în ochii lui Maxon. Când l-am privit, în sfârșit, a făcut un semn din bărbie spre camera mea și am intrat, urmată de el. M-am întors și l-am văzut închizând ușa și trecându-și o dată mâna prin păr. S-a mutat ca să fim față în față și am văzut că a remarcat patul nefăcut. A râs cu amărăciune, ca pentru sine.

— De când? a întrebat încet, încă în control.

— Îți amintești de cearta aia..., am început eu.

Maxon a explodat.

— Ne-am certat din ziua în care ne-am cunoscut, America! Va trebui să fii mai exactă!

M-am cutremurat în locul în care stăteam.

— După petrecerea lui Kriss.

A făcut ochii mari.

— Deci, practic, de când a ajuns el aici, a spus cu un fel de sarcasm în glas.

— Maxon, îmi pare atât de rău. La început l-am protejat pe el, apoi m-am protejat pe mine. Și, după ce Marlee a fost bătută, mi-a fost teamă să-ți spun adevărul. Nu puteam să te pierd, am argumentat eu.

— Să mă pierzi? Tu să mă pierzi *pe mine*? a întrebat el uluit. Pleci acasă cu o mică avere, cu o nouă castă și cu un bărbat care încă te curtează. Eu sunt cel care pierde astăzi, America!

Cuvintele lui mi-au tăiat răsuflarea.

— Plec acasă?

S-a uitat la mine ca și cum aș fi fost o idioată pentru că am pus întrebarea.

— De câte ori ar trebui să te las să-mi frângi inima, America? Chiar crezi că m-aș căsători cu tine, că te-aș face prințesa mea, când tu m-ai mințit în cea mai mare parte a relației noastre? Refuz să mă torturez pentru tot restul vieții. Poate că ai observat, dar sunt deja destul de torturat.

Am izbucnit în suspine.

— Maxon, te rog. Îmi pare rău. Nu e așa cum a părut. Jur... jur. Te iubesc!

A venit lângă mine, cu ochii goi.

— Dintre toate minciunile pe care mi le-ai spus, asta mă supără cel mai mult.

— Nu e o...

Privirea din ochii lui m-a amuțit.

— Pune-ți slujnicele să se întreacă pe ele însele. Trebuie să ieși cu stil.

A trecut pe lângă mine, a ieșit pe ușă și din viitorul pe care îl aveam în mâini cu numai câteva minute mai devreme. M-am întors în cameră, ținându-mă de stomac, ca și cum miezul trupului meu ar fi fost gata să plesnească de durere. M-am îndreptat spre pat și m-am trântit pe o parte, deoarece nu mai eram în stare să mă țin pe picioare.

Am plâns, sperând să elimin durerea din corp înainte de ceremonie. Cum aveam să suport asta? M-am uitat la ceas să văd cât timp mai aveam... și am văzut plicul gros pe care mi-l dăduse Maxon aseară.

Am hotărât că era ultima părticică din el pe care aveam să o mai am vreodată, așa că am desfăcut cu disperare sigiliul.

Capitolul 30

25 decembrie, 4:30 p.m.

Dragă America,

Au trecut şapte ore de când ai plecat. M-am îndreptat deja de două ori spre camera ta, ca să te întreb dacă ţi-au plăcut cadourile şi apoi mi-am amintit că nu eşti aici. M-am obişnuit atât de mult să te văd, e ciudat că nu eşti prin preajmă, mergând pe coridoare. Aproape că te-am căutat de câteva ori, dar nu vreau să par posesiv. Nu vreau să simţi că sunt o colivie pentru tine. Îmi aduc aminte că, în prima noapte când ai venit aici, ai spus că asta era palatul. Cred că te-ai simţit mai liberă cu timpul, iar eu n-aş suporta să distrug această libertate. Va trebui să-mi distrag cumva atenţia, până te întorci.

Am hotărât să mă aşez şi să-ţi scriu, în speranţa că poate mă voi simţi ca şi cum aş vorbi cu tine. Pe undeva, chiar mă simt. Pot să mi te închipui stând aici, zâmbind la ideea mea, poate clătinând din cap ca pentru a-mi spune că sunt

prostuț. Faci asta câteodată, știai? Îmi place când faci asta. Ești singura persoană care poate să o facă într-un mod care nu pare să spună că ai senzația că sunt fără speranță. Zâmbești la idiosincrasiile mele, accepți că le am, și continui să fii prietena mea. Și, în doar șapte ore, a început să-mi fie dor de asta. Mă întreb ce ai făcut tu în timpul ăsta. Pariez că ai traversat deja țara, că ai ajuns la tine acasă și că ești în siguranță. Sper că ești în siguranță. Nici nu-mi pot imagina ce alinare trebuie să fii pentru familia ta acum. Fiica adorabilă s-a întors, în sfârșit!

Tot încerc să-mi imaginez casa ta. Îmi amintesc că mi-ai spus că e micuță, că ai o căsuță în copac și că tatăl și sora ta lucrează în garaj. Dincolo de asta, trebuie să recurg la imaginație. Mi te închipui îmbrățișându-te cu sora ta sau bătând mingea cu fratele tău. Îmi amintesc asta, știi? Că ai spus că îi place să bată mingea.

Am încercat să-mi imaginez cum ar fi să intru în casa ta împreună cu tine. Mi-ar fi plăcut să văd unde ai crescut. Mi-ar plăcea să-l văd pe fratele tău cum aleargă de colo-colo sau cum îl îmbrățișează mama ta. Cred că ar fi mângâietor să simt prezența celor apropiați ție, podelele care scârțâie și ușile care se trântesc. Mi-ar fi plăcut să fiu într-o parte a casei și încă să simt mirosul de la bucătărie. Mereu mi-am imaginat că adevăratele cămine sunt pline de aromele bucatelor care se gătesc. N-aș face nimic. Nimic care să aibă de-a face cu armatele sau cu bugetele sau cu negocierile. Aș sta cu tine, poate că aș încerca să fac fotografii, în timp ce tu ai cânta la pian. Am fi amândoi Cinci, așa cum ai spus tu. Aș putea să mă alătur familiei tale la cină, vorbind unii peste alții, într-un amalgam de conversații, în loc să șoptim

și să ne așteptăm rândul. Și poate că aș dormi într-un pat liber sau pe o canapea. Aș dormi pe podea lângă tine, dacă m-ai lăsa.

Mă gândesc uneori la asta. Să adorm lângă tine, adică așa cum am făcut în sala de refugiu. A fost plăcut să-ți aud răsuflarea, uneori tăcută și apropiată, care m-a făcut să nu mă mai simt atât de singur.

Scrisoarea asta a devenit prostească și cred că știi cât de mult detest să par prost. Dar tot o fac. Pentru tine.

Maxon

25 decembrie, 10:35 p.m.

Dragă America,

E aproape vremea de culcare și încerc să mă relaxez, dar nu pot. Nu pot decât să mă gândesc la tine. Sunt îngrozit de faptul că vei suferi. Știu că mi s-ar spune dacă n-ai fi bine și că asta a dus la un fel de paranoia în sine. Dacă vine cineva să-mi transmită un mesaj, inima mi se oprește pentru o clipă și mă tem de ce-i mai rău: Ai plecat. Nu te mai întorci.

Mi-aș dori să fii aici. Mi-aș dori să te pot vedea.

N-ai să primești niciodată scrisorile astea. E prea umilitor.

Vreau să vii acasă. Mă tot gândesc la zâmbetul tău și mă îngrijorez că n-am să-l mai văd niciodată.

America, sper că te vei întoarce la mine.

Crăciun fericit.

Maxon

26 decembrie, 10 a.m.

Dragă America,

Minunea minunilor. Am reușit să trec de noapte. Când m-am trezit în sfârșit, m-am convins că îmi făceam griji degeaba. Mi-am jurat că astăzi mă voi concentra asupra lucrurilor pe care le am de făcut și că nu mă voi mai agita atât de mult în privința ta.

Am trecut peste micul dejun și peste o ședință înainte ca gândul la tine să mă consume cu totul. Le-am spus tuturor că sunt bolnav, și acum mă ascund în camera ta și îți scriu, în speranța că asta mă va face să mă simt ca și cum ai fi din nou acasă.

Sunt atât de egoist. Astăzi, îți vei înmormânta tatăl, iar eu nu pot să mă gândesc decât să te aduc aici. Când scriu asta, când văd cuvintele scrise cu cerneală, mă simt ca un nenorocit absolut. Ești exact acolo unde trebuie să fii. Cred că am spus asta deja, dar sunt sigur că ești așa o alinare pentru familia ta.

Știi, nu ți-am spus asta și ar fi trebuit să-ți spun, dar m-ai făcut mult mai puternic de când te-am cunoscut. Nu sunt suficient de arogant încât să cred că are de-a face cu mine în vreun fel, dar cred că experiența asta te-a schimbat. Știu sigur că pe mine m-a schimbat. Încă de la început, ai fost lipsită de frică într-un fel propriu, iar asta a evoluat în ceva puternic.

În timp ce mi te imaginam ca pe o fată cu o sacoșă plină cu pietre, gata să le arunce spre orice dușman care îi iese în cale, tu ai devenit piatra însăși. Ești fermă și capabilă. Și pariez că familia ta vede asta în tine. Ar fi trebuit să-ți spun asta. Sper că vei veni acasă curând, ca să ți-o pot spune.

Maxon

26 decembrie, 7:40 p.m.

Dragă America,

M-am tot gândit la primul nostru sărut. Cred că ar trebui să spun primele săruturi, dar mă refer la al doilea, cel pe care am fost invitat să ți-l dau. Ți-am spus vreodată cum m-am simțit în noaptea aia? Nu e vorba că mi-am primit primul sărut; ci că a fost prima dată când m-am sărutat cu tine. Am văzut atât de multe, America, am avut acces în toate colțurile lumii. Dar niciodată nu am întâlnit ceva la fel de dureros de frumos ca acel sărut. Mi-aș dori să fi fost ceva pe care să-l pot prinde într-o plasă sau să-l ascund într-o carte. Mi-aș dori să fi fost ceva pe care să-l pot păstra și împărtăși cu lumea, ca să pot spune universului: așa este, așa te simți când te prăbușești.

Scrisorile acestea sunt atât de stânjenitoare. Va trebui să le dau foc înainte să ajungi acasă.

Maxon

27 decembrie, la amiază

America,

Pot să-ți spun asta, de vreme ce oricum îți va spune slujnica ta. M-am gândit la lucrurile mărunte pe care le faci. Uneori fredonezi sau cânți când mergi prin palat. Uneori, când vin la tine în cameră, aud melodiile pe care le-ai păstrat în inimă revărsându-se dincolo de prag. Palatul pare gol fără ele.

Mi-e dor și de mirosul tău. Mi-e dor de parfumul care ți se răspândește din păr când te întorci ca să râzi de mine, sau

de mireasma care-ți radiază pe piele când ne plimbăm prin grădină. E îmbătătoare.

Așa că am fost în camera ta ca să-mi parfumez batista cu parfumul tău, un alt truc prostesc care să mă facă să simt că ești aici. Și, tocmai când plecam, m-a prins Mary. Nu sunt sigur ce căuta acolo, din moment ce tu nu ești aici, dar m-a văzut, a scos un țipăt și a intrat în fugă o santinelă ca să vadă ce s-a întâmplat. Era cu mâna pe baston și ochii îi fulgerau amenințător. Era să mă atace. Totul din cauză că mi-era dor de mirosul tău.

27 decembrie, 11 p.m.

Draga mea America,

Nu am mai scris niciodată o scrisoare de dragoste, așa că iartă-mă dacă nu reușesc acum...

Lucrul cel mai simplu ar fi să-ți spun că te iubesc. Dar, de fapt, este vorba de mult mai mult decât atât. Te doresc, America. Am nevoie de tine.

De frică, ți-am ascuns asta atât de multă vreme. Mă tem că, dacă-ți arăt totul deodată, te voi copleși și vei fugi. Mă tem că undeva, într-un colț al inimii tale, există o iubire pentru altcineva, care nu va muri niciodată. Mă tem că voi face din nou o greșeală, ceva atât de mare, că te vei retrage în lumea aceea tăcută a ta. Nicio mustrare din partea unui profesor, niciun reproș aspru al tatei, nici izolarea din tinerețea mea nu m-au rănit la fel de mult cum ar face-o îndepărtarea ta de mine.

Mă tot gândesc că e acolo, că așteaptă să se întoarcă și să mă lovească. Așa că mi-am păstrat opțiunile, temându-mă

că, în momentul în care le voi da la o parte, tu vei sta acolo cu brațele strânse, fericită să fii prietena mea, dar incapabilă să-mi fii egală, să-mi fii regină, să-mi fii soție. Și tot ceea ce-mi doresc pe lume este ca tu să-mi fii soție. Te iubesc. Mi-a fost teamă multă vreme să recunosc, dar acum o știu.

Nu m-aș bucura niciodată de pierderea tatălui tău, de tristețea pe care ai simțit-o când s-a dus sau de golul pe care îl simt de când ai plecat. Dar sunt atât de recunoscător că a trebuit să pleci. Nu sunt sigur cât de mult mi-ar fi luat să-mi dau seama de asta, dacă n-aș fi început să-mi imaginez viața fără tine. Acum știu, cu toată certitudinea, că nu-mi doresc asta sub nicio formă. Mi-aș dori să fiu un artist adevărat, ca tine, ca să pot găsi o cale să-ți spun ce ai devenit pentru mine. America, dragostea mea, tu ești raza de soare care cade printre copaci. Tu ești râsul care străbate dincolo de amărăciune. Ești adierea dintr-o zi prea călduroasă. Ești claritatea din mijlocul confuziei.

Nu ești lumea, dar ești tot ce face lumea să fie bună. Aș exista fără tine, dar nu aș trăi.

Ai spus că pentru a pune lucrurile la punct, unul din noi trebuie să facă un act de credință. Cred că am descoperit canionul peste care trebuie să sar și sper că mă vei aștepta pe partea cealaltă. Te iubesc, America.

Al tău pe vecie,

Maxon

Capitolul 31

Marea Sală era plină. Pentru prima dată, nu regele și regina erau punctul de interes maxim din încăpere, ci Maxon. Pe o platformă ușor înălțată, Maxon, Kriss și cu mine stăteam la o masă împodobită. Simțeam că poziționarea noastră era înșelătoare. Eu eram în dreapta lui Maxon. Întotdeauna m-am gândit că era bine să fii la dreapta cuiva, că era o poziție onorantă. Dar, până acum, își petrecuse tot timpul stând de vorbă cu Kriss. De parcă n-aș fi știut deja ce urma.

Am încercat să par fericită în timp ce mă uitam prin sală. Era plină. Gavril, firește, era într-un colț și vorbea în fața camerei, narând evenimentele pe măsură ce acestea se petreceau.

Ashley m-a zâmbit și mi-a făcut semn cu mâna, iar Anna, lângă ea, mi-a făcut cu ochiul. Am dat din cap spre ele, încă prea stresată să pot vorbi. Spre celălalt capăt al

încăperii, în straie înșelător de curate, stăteau la o masă August, Georgia și alți câțiva rebeli nordici. Bineînțeles că Maxon îi voia aici ca să o cunoască pe noua lui soție. Habar nu avea el că ea era una dintre ei.

Supravegheau încăperea cu încordare, de parcă se temeau că, în orice clipă, o santinelă avea să-i recunoască și să-i atace. Totuși, santinelele nu păreau să le dea atenție. De fapt, era pentru prima oară când îi vedeam atât de neatenți, cu ochii rătăcind fără țintă prin sală, unii chiar cu nervii întinși la maximum. Am remarcat chiar că unul sau doi nu se bărbieriseră și că înfățișarea lor era ușor neglijentă. Era, totuși, un eveniment major. Poate că se grăbiseră.

Privirea mi-a zburat spre regina Amberly, care discuta cu sora ei, Adele, și cu cârdul ei de copii. Părea radioasă. Așteptase atât de mult ziua asta. Avea să o iubească pe Kriss ca pe propriul ei copil. Pentru o clipă, am fost atât de geloasă.

M-am întors și am cercetat din nou figurile Aleselor, iar de data asta m-am uitat la Celeste. În ochii ei citeam clar întrebarea: „De ce ești atât de îngrijorată?" I-am făcut un semn subtil din cap, dându-i de înțeles că am pierdut. Ea mi-a zâmbit ușor și a șoptit: „Va fi bine." Am dat din cap că da, încercând să o cred. S-a întors și a râs la spusele cuiva; și, în sfârșit, m-am uitat în dreapta și am observat figura paznicului care stătea cel mai aproape de masa noastră.

Aspen era distras, totuși. Se uita de jur împrejur, ca atâția alții dintre oamenii în uniformă, dar părea că încerca să se gândească la ceva. Părea că rezolva un puzzle în minte.

Mi-aș fi dorit să se uite spre mine, poate chiar să încerce să-mi explice fără cuvinte motivul îngrijorării sale, dar nu a făcut-o.

— Încercați să aranjați o întâlnire pentru mai târziu? m-a întrebat Maxon, iar eu am privit brusc în altă parte.

— Nu, sigur că nu.

— Nu că ar conta. Familia lui Kriss va ajunge aici în după-amiaza asta, pentru o mică festivitate, iar a ta va veni să te ia acasă. Nu le place ca ultima care pierde să rămână singură. Are tendința să devină dramatică.

Era atât de rece, de distant. Ca și cum nici nu ar fi fost Maxon.

— Poți să păstrezi casa, dacă dorești. E plătită. Dar aș vrea scrisorile înapoi.

— Le-am citit, i-am șoptit. Mi-au plăcut enorm.

A pufnit ca și când ar fi auzit o glumă bună.

— Nu știu ce-a fost în capul meu.

— Te rog, nu face asta. Te rog. Te iubesc.

Fața mi se strâmba a plâns.

— Să – Nu – Îndrăznești, mi-a ordonat Maxon printre dinți. Zâmbește și rămâi zâmbitoare până în ultima secundă!

Am clipit ca să alung lacrimile și am zâmbit slab.

— E bine așa. Să nu cumva să încetezi să zâmbești până nu părăsești încăperea, ai înțeles?

Am dat din cap că da. S-a uitat în ochii mei.

— Mă voi bucura când vei pleca.

După ce a aruncat aceste ultime cuvinte, a început din nou să zâmbească și s-a întors iar spre Kriss. M-am uitat în

jos preț de un minut, potolindu-mi respirația și încercând să par curajoasă.

Când mi-am ridicat din nou privirea, nu am îndrăznit să mă uit direct la nimeni. Nu credeam că i-aș fi putut onora ultima dorință a lui Maxon, dacă aș fi făcut asta. Am preferat să mă concentrez asupra pereților sălii. Din acest motiv, am observat că majoritatea paznicilor se îndepărtaseră de ei la un semnal pe care nu-l văzusem. Scoteau din buzunare bucăți de material roșu, pe care și le legau în jurul capului.

Am privit confuză cum un paznic cu basma roșie s-a dus în spatele lui Celeste și i-a tras un glonț direct în ceafă.

Țipetele și focurile de armă au explodat în același timp. Camera s-a umplut de urlete guturale de durere, care s-au adăugat zgomotului discordant de scaune care scârțâiau, trupurilor izbite de pereți și debandadei oamenilor care încercau să scape cât de repede puteau în hainele lor de gală și pantofii cu toc. Bărbații țipau în timp ce trăgeau cu arma, făcând totul și mai înspăimântător. M-am uitat, încremenită, văzând moartea de mai multe ori decât ar fi posibil în doar câteva secunde. M-am uitat după rege și regină, dar dispăruseră. M-a cuprins frica, neștiind sigur dacă scăpaseră sau dacă fuseseră luați prizonieri. M-am uitat după Adele, după copiii ei. Nu i-am văzut nicăieri, iar asta era chiar mai rău decât faptul că nu-i mai vedeam pe rege și pe regină. Lângă mine, Maxon încerca să o liniștească pe Kriss.

— La podea! i-a spus el. Vom fi bine.

M-am uitat în dreapta după Aspen și, preț de o clipă, am rămas uluită. Era într-un genunchi, ținea și trăgea intenționat spre mulțime. Trebuie să fi fost foarte sigur de ținta lui ca să facă așa ceva.

Am văzut cu coada ochiului o sclipire roșie. Deodată, un paznic rebel a apărut în fața noastră. În clipa în care cuvintele *paznic rebel* mi-au trecut prin minte, am înțeles totul. Anne îmi spusese că asta se mai întâmplase o dată, când rebelii puseseră mâna pe uniformele santinelelor și se strecuraseră în palat. Dar cum?

Când Kriss a scos un nou țipăt, mi-am dat seama că paznicii trimiși la casele noastre nu-și abandonaseră, de fapt, posturile. Erau cu toții morți și îngropați, li se furaseră hainele, care erau acum în fața noastră.

Nu că informația asta mă ajuta în vreun fel acum.

Știam că trebuie să fug, că Maxon și Kriss trebuiau să fugă dacă voiau să scape. Dar eram înghețată, iar silueta amenințătoare a ridicat arma și a îndreptat-o spre Maxon. M-am uitat la Maxon, iar el s-a uitat la mine. Mi-aș fi dorit să am timp să vorbesc. M-am întors și m-am uitat din nou la bărbatul ăla.

Avea o privire amuzată. De parcă ar fi bănuit că avea să fie mult mai distractiv pentru el și mult mai dureros pentru Maxon, a mișcat un pic arma spre stânga și a îndreptat-o spre mine.

Nici nu m-am gândit să țip. Nu puteam nici să mă mișc, dar am văzut ca prin ceață haina lui Maxon când s-a aruncat spre mine.

Am căzut la pământ, dar nu în direcția pe care o bănuiam. Maxon m-a ratat, zburând prin fața mea. Când am atins podeaua, am ridicat privirea și l-am văzut pe Aspen. Alergase spre masă și îmi împinsese scaunul, care a căzut peste mine.

— L-am nimerit! a strigat cineva. Găsiți-l pe rege!

Am auzit câteva strigăte de încântare, mulțumite de această declarație. Și urlete. Atât de multe urlete. Când mi-am revenit din stupoare, sunetele au început din nou să îmi izbească urechile. Alte scaune și trupuri se trânteau de podele. Paznicii urlau ordine. Se trăgea, iar pocniturile înnebunitoare îmi străpungeau auzul. Era iadul pe pământ.

— Ești rănită? m-a întrebat Aspen în toată nebunia aia.

Cred că am clătinat din cap.

— Nu te mișca.

L-am privit cum s-a ridicat, și-a luat poziția de tragere și a țintit. A tras de câteva ori, de fiecare dată concentrat și cu trupul relaxat. După unghiul împușcăturilor, părea că mai mulți rebeli încercau să se apropie de noi. Datorită lui Aspen, nu au reușit.

După o cercetare rapidă, s-a aplecat din nou.

— Am s-o scot de aici, până n-o ia razna de tot.

S-a târât peste mine și a apucat-o pe Kriss, care își acoperea urechile și plângea cu disperare. Aspen i-a ridicat fața și a plesnit-o. A rămas încremenită suficient de mult cât să-i asculte ordinele și să-l urmeze afară din sală, ferindu-și capul în timp ce mergea.

Se făcea liniște. Probabil că oamenii plecau. Sau mureau.

Și atunci am remarcat un picior nemișcat care ieșea de sub fața de masă. Doamne, Dumnezeule! Maxon!

M-am grăbit să mă bag sub masă și l-am găsit pe Maxon respirând cu dificultate, cu o pată mare și roșie care se tot mărea pe cămașa lui. Rana de sub umărul stâng părea foarte gravă.

— Vai, Maxon! am țipat eu.

Neștiind ce altceva să fac, am adunat în mână tivul rochiei și l-am apăsat pe rana făcută de glonț. A tresărit un pic.

— Îmi pare atât de rău!

A întins mâna și mi-a acoperit-o pe a mea.

— Nu, mie îmi pare rău, a spus el. Eram aproape să distrug viețile amândurora.

— Nu vorbi acum. Doar concentrează-te, da?

— Uite-te la mine, America.

Am clipit de câteva ori și l-am fixat cu privirea. Mi-a zâmbit, cu toată durerea.

— Frânge-mi inima. Frânge-o de o mie de ori, dacă dorești. Oricum e a ta și poți s-o frângi când vrei!

— Sst! l-am implorat eu.

— Te voi iubi până la ultima suflare. Fiecare bătaie a inimii mele îți aparține. Nu vreau să mor fără ca tu să știi asta.

— Te rog, nu! m-am înecat eu.

Și-a luat mâna de pe mâna mea și mi-a trecut-o prin păr. Apăsarea era ușoară, dar suficient cât să-mi dau seama ce dorea. M-am aplecat să-l sărut. Era fiecare sărut pe care ni-l dăduserăm vreodată, toată nesiguranța, toată speranța.

— Nu ceda, Maxon. Te iubesc, te rog, nu ceda!

A respirat tremurat.

Apoi, Aspen s-a aplecat sub masă, iar eu am țipat îngrozită, înainte să-mi dau seama cine era.

— Kriss este într-o sală de refugiu, Alteța Voastră, a spus Aspen, foarte profesional. E rândul dumneavoastră. Puteți să vă ridicați?

A clătinat din cap că nu.

— Pierdere de vreme. Ia-o pe ea.

— Dar, Alteța Voastră...

— E un ordin, a spus el cât a putut de ferm.

Maxon și Aspen s-au privit fix, preț de o secundă îndelungată.

— Da, domnule!

— Nu! Nu plec! am insistat eu.

— Ai să pleci, a spus Maxon, cu o voce sfârșită.

— Haide, Mer. Trebuie să ne grăbim!

— Nu plec!

Rapid, ca și cum și-ar fi revenit deodată, Maxon l-a apucat pe Aspen de uniformă și l-a ținut strâns.

— Va trăi! Mă înțelegi? Orice ar fi, ea va trăi!

Aspen a încuviințat din cap și m-a apucat de braț mai tare decât aș fi crezut că era posibil.

— Nu! am țipat eu. Maxon, te rog!

— Să fii fericită! a șoptit el, strângându-mă de mână pentru ultima oară, în timp ce Aspen mă târa, iar eu urlam.

Când am ajuns la ușă, Aspen m-a împins în perete.

— Taci din gură! Te vor auzi! Cu cât te duc mai repede într-o sală de refugiu, cu atât mai repede pot să mă întorc după el. Trebuie să faci tot ce-ți spun eu, ai înțeles?

Am dat din cap.

— În regulă, stai liniștită și taci, mi-a spus el, scoțându-și din nou arma și trăgându-mă după el pe coridor.

Ne-am uitat în jur și am văzut pe cineva care fugea de noi în capătul cel mai îndepărtat al coridorului. Imediat ce a dispărut, ne-am mișcat și noi. După colț, ne-am împiedicat de un paznic prăbușit la pământ. Aspen i-a verificat pulsul și a clătinat din cap. A întins mâna, i-a luat arma și mi-a întins-o.

— Ce-ar trebui să fac eu cu asta? am șoptit, îngrozită.

— Să tragi. Doar să te asiguri înainte dacă e un prieten sau un dușman. E un măcel aici!

Au urmat câteva minute tensionate, în care ne-am ascuns pe la colțuri și am verificat sălile de refugiu care erau deja ocupate și încuiate. Părea că marea parte a acțiunii se mutase fie sus, fie afară, din moment ce pocnetul armelor și țipetele erau înăbușite de ziduri. Totuși, de fiecare dată când auzeam și cel mai mic sunet, ne opream înainte de a merge mai departe.

Aspen s-a uitat cu coada ochiului după colț.

— Am ajuns la o fundătură, deci fii atentă.

Am încuviințat din cap. Ne-am mișcat rapid spre capătul holului cel scurt, iar primul lucru pe care l-am observat a fost soarele strălucitor care pătrundea prin fereastră. Cerul nu știa că lumea se termina? Cum putea soarele să strălucească astăzi?

— Te rog, te rog, te rog, a șoptit Aspen, întinzând mâna spre încuietoare.

Din fericire, ușa s-a deschis.

— Da!

A oftat, a împins ușa și a blocat vederea spre jumătate de hol.

— Aspen, nu vreau să fac asta.

— Trebuie. Trebuie să fii în siguranță, pentru atâția oameni. Și... am nevoie să faci ceva pentru mine.

— Ce?

A ezitat.

— Dacă se întâmplă ceva cu mine... vreau să-i spui...

Peste umărul lui, o pată roșie a apărut de după colț în capătul holului. Am ridicat arma, am țintit în spatele lui Aspen și am tras în siluetă. În mai puțin de o secundă, Aspen m-a împins în sala de refugiu, a trântit ușa și m-a lăsat singură în beznă.

Capitolul 32

Nu știu cât am stat acolo. Am tot încercat să aud ceva de dincolo de ușă, chiar dacă știam că era inutil. Când Maxon și cu mine am fost închiși într-un refugiu cu câteva săptămâni în urmă, nu am auzit niciun sunet din lumea exterioară. Și atunci se distruseseră atât de multe lucruri.

Cu toate astea, am sperat. Poate că Aspen era bine și avea să deschidă ușa în orice clipă. Nu avea cum să fie mort. Nu. Aspen e un luptător; mereu a fost un luptător. Când foamea și sărăcia l-au amenințat, a ripostat. Când lumea i-a răpit tatăl, s-a asigurat că familia lui avea să supraviețuiască. Când Alegerea m-a luat pe mine, apoi recrutarea l-a luat pe el, nu a lăsat toate astea să-l împiedice să spere. Prin comparație, un glonț era mărunt, insignifiant. Nu exista glonț care să-l pună la pământ pe Aspen Leger.

Mi-am lipit urechea de ușă, rugându-mă să aud un cuvânt, o răsuflare, orice. M-am concentrat, ascultând ceva care semăna cu respirația chinuită a lui Maxon, muribund sub masă.

Am închis ochii și l-am implorat pe Dumnezeu să-l țină în viață. Cu siguranță că toată lumea din palat îi căuta pe Maxon și pe părinții lui. Ei aveau să fie primii ajutați. Nu l-ar fi lăsat să moară; n-ar fi putut să facă asta.

Dar dacă nu mai era nicio speranță pentru el?

Păruse atât de palid. Până și ultima lui strângere de mână a fost slabă.

Fii fericită.

Mă iubea. Mă iubea cu adevărat. Și eu îl iubeam. În ciuda tuturor lucrurilor care ar fi trebuit să ne despartă – castele din care făceam parte, greșelile noastre, lumea din jurul nostru –, eram meniți să fim împreună.

Trebuia să fiu lângă el. Mai ales acum, când era pe moarte. Nu trebuia să mă ascund.

M-am ridicat și am început să pipăi pereții, în căutarea întrerupătorului. Am lovit oțelul, până când l-am găsit. Am cercetat spațiul. Era mai mic decât cealaltă cameră în care fusesem. Avea o chiuvetă, dar nu și o toaletă, ci doar o găleată într-un colț. De peretele de lângă ușă era lipită o bancă, iar în spate era un raft cu câteva pachete de mâncare și pături. Și, în sfârșit, pe podea, pistolul aștepta, rece.

Nu știam dacă avea să meargă, dar trebuia să încerc. Am tras banca până în mijlocul camerei și am întors-o pe o parte, cu latul spre ușă. M-am ghemuit dedesubt,

am verificat înălțimea și mi-am dat seama că nu avea să fie cine știe ce adăpost. Totuși, trebuia să mă mulțumesc cu asta.

Când m-am ridicat, m-am împiedicat de rochia mea tâmpită. Pufnind, am început să scotocesc pe rafturi. Cuțitașul subțire era probabil pentru deschis și împărțit mâncarea, dar mergea foarte bine și pe țesături. Odată ce mi-am tăiat inegal tivul în dreptul genunchilor, am luat câteva bucăți de material și am improvizat o curea, în care am ascuns cuțitul, ca să fie acolo.

Am tras păturile peste mine, așteptându-mă să găsesc vreun fel de șrapnel. M-am uitat din nou de jur împrejur prin cameră, în încercarea de a vedea dacă mai era ceva ce puteam lua, ce puteam refolosi. Nu. Asta era tot.

Ghemuită în spatele băncuței, am țintit spre încuietoare, am inspirat adânc și am tras. Sunetul a reverberat în spațiul micuț, speriindu-mă, chiar dacă mă așteptam la asta. Imediat ce m-am asigurat că glonțul nu ricoșa prin cameră, m-am dus să verific ușa. Deasupra încuietorii era un crater micuț, cu straturi brute de metal expuse. Eram supărată că ratasem, dar măcar știam că ar fi putut să funcționeze. Dacă loveam încuietoarea de suficiente ori, poate aveam să reușesc să scap de aici.

M-am ascuns în spatele băncii și am încercat din nou. O împușcătură, apoi încă una, au nimerit ușa, dar niciodată în același loc. După un timp, m-am simțit frustrată și m-am ridicat, sperând că îmi va fi mai ușor. Tot ce am reușit a fost să mă tai în brațe de la așchiile de metal din ușă care zburau spre mine.

Abia când am auzit un sunet surd, mi-am dat seama că folosisem toate gloanțele și că eram blocată acolo. Am aruncat pistolul și am alergat la ușă. Am lzbit-o cu toată forța trupului meu.

— Mișcă-te! M-am împins din nou în ea. MIȘCĂ-TE! Am lovit ușa cu pumnii, fără succes. Nu! Nu! Nu! Nu! Trebuie să ies de aici!

Ușa rămânea acolo, tăcută și severă, bătându-și joc de disperarea mea cu nemișcarea ei.

M-am lăsat pe podea plângând, acum că știam că nu aveam ce să fac. Aspen ar fi putut să fie un trup fără viață la doar câțiva metri de mine, iar Maxon... cu siguranță că a murit deja.

Mi-am strâns picioarele la piept și mi-am sprijinit capul de ușă.

— Dacă scapi, am șoptit, am să te las să-mi spui draga ta. N-am să mă plâng. Promit.

Apoi, nu mi-a rămas decât să aștept.

Din când în când, încercam să ghicesc cât e ceasul, chiar dacă nu puteam să-mi dau seama dacă aveam sau nu dreptate. Fiecare minut care se târa era înnebunitor. Niciodată nu mă mai simțisem atât de neputincioasă, iar îngrijorarea mă ucidea.

După o eternitate, am auzit țăcănitul broaștei. Cineva venea după mine. Nu știam dacă mi-era sau nu prieten, așa că am îndreptat arma descărcată spre ușă. Cel puțin, avea să arate intimidant.

Ușa s-a deschis cu un scârțâit, iar lumina din fereastră m-a orbit. Asta însemna că era încă aceeași zi? Sau era

următoarea? Am continuat să țintesc, chiar dacă trebuia să mijesc ochii ca să fac asta.

— Nu trageți, domnișoară America! m-a implorat un paznic. Sunteți în siguranță!

— Cum pot să fiu sigură? Cum pot să știu că nu ești unul dintre ei?

Paznicul s-a uitat spre hol și a observat o siluetă care se apropia. August a apărut în lumină, urmat îndeaproape de Gavril. Chiar dacă avea costumul practic distrus, insigna lui – de care mi-am dat seama acum că arăta al naibii de mult ca o Stea a Nordului – încă atârna mândră pe reverul lui plin de sânge.

Nu-i de mirare că rebelii nordici știau atât de multe.

— S-a terminat, America. I-am prins, mi-a confirmat August.

Am oftat plină de ușurare și am dat drumul armei.

— Unde e Maxon? Trăiește? Kriss a scăpat? l-am întrebat pe Gavril, înainte de a mă concentra din nou asupra lui August. Era un ofițer, el m-a adus aici. Numele lui e Leger, l-ați văzut?

Am vorbit aproape prea repede ca să pot fi înțeleasă.

Mă simțeam ciudat, amețită.

— Cred că e în stare de șoc. Du-o în aripa spitalului, repede, a ordonat Gavril, iar paznicul m-a ridicat ușor.

— Maxon? am întrebat eu.

Nu mi-a răspuns nimeni. Sau poate că leșinasem deja. Nu-mi amintesc.

Când m-am trezit, eram pe un pat de campanie. Simțeam acum înțepături din numeroasele mele tăieturi, dar

când mi-am apucat brațul ca să-l cercetez, tăieturile erau toate curățate, iar cele mai mari erau bandajate. Eram în siguranță.

M-am ridicat, m-am uitat în jur și mi-am dat seama că mă aflam într-un cabinet medical micuț. M-am uitat pe birou și la diplomele de pe pereți și am aflat că era al doctorului Ashlar. Nu puteam să rămân aici. Aveam nevoie de răspunsuri.

Când am deschis ușa, am aflat de ce fusesem izolată. Aripa spitalului era plină ochi. Cei răniți mai ușor erau așezați câte doi în pat, iar alții erau pe podea, între ei. Era ușor să-ți dai seama că cei răniți mai grav erau în paturile din capătul camerei. În ciuda numărului mare de oameni, locul era deosebit de liniștit.

Am cercetat totul cu privirea, căutând figuri familiare. Era bine că nu le găseam aici? Ce însemna asta?

Tuesday era într-un pat, ținându-se de Emmica și plângând încetișor. Am recunoscut câteva slujnice, dar numai vag. Au înclinat din cap spre mine când am trecut pe lângă ele, ca și cum aș fi meritat, cumva, atenția lor.

Am început să-mi pierd speranța pe măsură ce mulțimea se mai rărea. Maxon nu era aici. Dacă ar fi fost, ar fi roit o grămadă de oameni în jurul lui, sărind să-i îndeplinească orice dorință. Dar eu fusesem dusă într-o încăpere separată. Poate că și el la fel?

Am văzut un paznic, care avea o cicatrice pe față, dar nu mi-am dat seama de la ce era.

— Prințul e pe aici, pe undeva? l-am întrebat încet.

A dat cu solemnitate din cap că nu.

— O!

O rană de glonț și o inimă frântă ar fi putut să pară două tipuri diferite de răni. Dar simțeam că sângeram, la fel cum sângerase și Maxon. Niciun fel de presiune sau de cusătură nu ar fi putut rezolva asta vreodată; nimic nu ar fi oprit vreodată durerea.

Nu am început să țip, deși simțeam un urlet înăuntrul meu. Am plâns, pur și simplu. Lacrimile nu ștergeau nimic, dar le simțeam ca pe o promisiune.

Nimic nu te va putea înlocui vreodată, Maxon. Și am închis în inimă dragostea noastră.

— Mer?

M-am întors și am văzut un trup acoperit de bandaje în unul din ultimele paturi din aripă. Aspen.

Brusc, nu am mai putut să respir și m-am îndreptat spre el cu pași nesiguri. Avea capul bandajat și tot se vedeau pete de sânge. Pieptul îi era dezgolit și învinețit în câteva locuri, dar cel mai rău părea piciorul. Avea un ghips gros în jurul pulpei și câteva bandaje aruncate alandala peste tăieturile adânci de pe coapsă. Cum nu purta decât o pereche de pantaloni scurți și avea un cearșaf peste celălalt picior, nu era greu să-mi dau seama cât de grav era rănit.

— Ce s-a întâmplat? am șoptit eu.

— Aș prefera să nu retrăiesc detaliile. Am rezistat mult timp și am doborât șase sau șapte dintre ei, până când unul m-a nimerit în picior. Doctorul spune că probabil voi putea să merg, dar că voi avea nevoie de baston. Cel puțin, trăiesc.

O lacrimă mi-a alunecat în tăcere pe obraz. Eram atât de recunoscătoare și speriată și lipsită de speranță, încât nu am putut să mă abțin.

— Mi-ai salvat viața, Mer.

Ochii mi-au zburat de la picioare la fața lui.

— Când ai tras, rebelul s-a speriat și mi-a dat suficient timp să îl împușc. Dacă n-ai fi făcut-o, m-ar fi împușcat în spate și s-ar fi terminat de tot. Îți mulțumesc.

Mi-am șters lacrimile.

— Tu mi-ai salvat mie viața. Întotdeauna ai făcut-o. Era și timpul să încep să-mi plătesc datoria.

A zâmbit.

— Mă atrag faptele eroice, nu-i așa?

— Întotdeauna ți-ai dorit să fii cavalerul în armură strălucitoare al cuiva.

Am clătinat din cap, gândindu-mă la tot ce făcuse vreodată pentru cei pe care îi iubea.

— Mer, ascultă-mă. Când am spus că te voi iubi mereu, am vorbit serios. Și cred că dacă am fi rămas în Carolina, ne-am fi căsătorit și am fi fost fericiți. Săraci, dar fericiți. A zâmbit cu tristețe. Dar nu am rămas în Carolina. Și tu te-ai schimbat. Și eu la fel. Ai avut dreptate când ai spus că nu am dat nimănui altcuiva vreo șansă, și pentru ce m-aș fi deranjat, în afară de ceea ce se întâmplă acum? Instinctul meu e să mă lupt pentru tine, Mer. Mi-a luat mult timp să înțeleg că tu nu mai voiai să fac asta. Dar, când am realizat asta, mi-am dat seama că nici eu nu mai voiam să lupt pentru tine.

M-am holbat la el, uluită.

— Vei avea mereu o părticică din inima mea, Mer, dar nu mai sunt îndrăgostit de tine. Mă gândesc uneori că încă mai ai nevoie de mine sau că mă mai dorești, dar nu știu

dacă e corect. Meriți ceva mai bun decât să fiu cu tine din obligație.

Am oftat.

— Iar tu meriți mai mult decât să fii persoana cu care să mă mulțumesc.

Mi-a întins o mână și am luat-o.

— Nu vreau să fii supărată pe mine.

— Nu sunt. E bine de știut că nici tu nu ești supărat pe mine. Chiar dacă e mort, eu tot îl iubesc.

Aspen s-a încruntat.

— Cine-i mort?

— Maxon, am șoptit eu, gata să încep din nou să plâng.

A urmat un moment de tăcere.

— Maxon nu-i mort.

— Ce? Dar paznicul mi-a spus că nu-i aici și...

— Bineînțeles că nu-i aici. El este regele. Se reface în camera lui.

M-am întins să-l iau în brațe, iar el a gemut la strânsoarea mea, dar eram prea fericită ca să îmi pese. Apoi, veștile fericite s-au combinat cu cele proaste.

M-am retras încet.

– Regele a murit?

Aspen a dat din cap, apoi a adăugat:

– Și regina.

– Nu!

M-am cutremurat și am clipit mărunt. *A spus că aș putea să-i spun mamă.* Ce avea să facă Maxon fără ea?

– De fapt, dacă n-ar fi fost rebelii nordici, n-ar fi scăpat nici Maxon. Prezența lor a fost vitală.

— Chiar așa?

Am putut să citesc mirarea și aprecierea în ochii lui.

— Ar fi trebuit să fim antrenați de rebeli. Ei se luptă altfel. Au știut ce au de făcut. I-am recunoscut pe August și pe Georgia în Marea Sală. Aveau întăriri în afara zidurilor palatului. Imediat ce și-au dat seama că era ceva în neregulă... ei bine, au deja talentul de a intra rapid în palat. Nu știu de unde au făcut rost de artilerie, dar, fără ei, am fi murit toți.

Nu prea puteam să înțeleg totul. Încă mai puneam lucrurile cap la cap, când ușa care s-a deschis a deranjat murmurele liniștite din aripa spitalului. O față îngrijorată a cercetat încăperea și, deși avea rochia ruptă și părul îi cădea în dezordine pe față, am recunoscut-o imediat.

Până să apuc să o strig, a strigat-o Aspen.

— Lucy! a țipat el, ridicându-se în capul oaselor.

Știam că mișcarea îl făcea să sufere, dar pe chipul său nu se zărea nicio urmă de durere.

— Aspen!

A icnit și a traversat în fugă salonul, sărind chiar și peste oameni. I-a căzut în brațe, sărutându-i fața iar și iar. Chiar dacă gemuse de durere la îmbrățișarea mea, era clar că în acest moment Aspen nu simțea nimic în afară de fericire pură.

— Unde ai fost? a întrebat-o el.

— La etajul patru. Abia acum ajung ei la camerele de acolo. Am venit cât de repede am putut. Ce s-a întâmplat?

Cu toate că de obicei era atât de panicată după atacurile rebelilor, Lucy părea acum concentrată și nu-l vedea decât pe Aspen.

— Sunt bine. Și tu? Trebuie să te consulte un doctor?

Aspen s-a uitat în jur, încercând să găsească pe cineva care să-l ajute.

— Nu, n-am nicio zgârietură, l-a liniștit ea. Doar că mi-am făcut griji pentru tine.

Aspen s-a uitat, plin de devotament, în ochii lui Lucy.

— Acum, că ești aici, totul e în ordine.

Ea l-a mângâiat pe obraz, atentă să nu-i deranjeze bandajele. Aspen și-a trecut o mână pe după gâtul ei și a tras-o încet spre el, sărutând-o cu pasiune.

Nimeni nu avea mai mare nevoie de un cavaler decât Lucy, și nimeni n-ar fi putut să o protejeze mai bine decât Aspen.

Erau atât de pierduți unul în ochii celuilalt, încât nici nu au observat când m-am îndepărtat, să găsesc singura persoană pe care îmi doream cu adevărat să o văd.

Capitolul 33

Când am părăsit aripa spitalului, m-am uitat pentru prima oară la palat. Era greu să conștientizez toată distrugerea. Atât de multă sticlă spartă împrăștiată pe podea, care strălucea plină de speranță în lumina soarelui. Tablouri distruse, părți din pereți aruncate în aer și pete roșii amenințătoare pe covoare, care îmi aminteau cât de aproape fusese moartea de noi toți.

Am început să urc scările, încercând să evit să privesc în ochi pe cineva. Când am trecut de la etajul al doilea la al treilea, am observat un cercel pe podea. N-am putut să nu mă întreb dacă proprietara lui mai trăia sau nu.

Am ajuns pe palier și am văzut câțiva paznici în drum spre camera lui Maxon. Bănuiesc că era inevitabil. Poate că aș fi putut să-l strig, dacă ar fi fost nevoie. Poate că avea să le spună să mă lase să trec... exact ca în noaptea în care ne-am cunoscut.

Ușa de la camera lui Maxon era deschisă, iar oamenii intrau și ieșeau, aducând documente sau plecând cu platouri. Șase paznici erau aliniați la peretele care ducea spre ușă, și m-am pregătit să fiu expediată. Dar când m-am apropiat, unul dintre ei m-a remarcat. A mijit ochii, de parcă ar fi vrut să se asigure că eram cine credea el. Un altul de lângă el m-a recunoscut și, unul câte unul, au făcut plecăciuni adânci și respectuoase.

Paznicul de lângă ușă și-a întins un braț.

— Vă așteaptă, Lady America.

Am încercat să fiu demnă de onoarea pe care mi-o acordau. Am mers dreaptă, cu toate că brațele mele zgâriate și rochia sfâșiată nu-mi erau de mare ajutor.

— Mulțumesc, am spus eu, înclinând ușor din cap.

O slujnică a trecut în grabă pe lângă mine când am intrat. Maxon era în pat, cu partea stângă a pieptului acoperită cu bandaje sub cămașa simplă din bumbac. Avea brațul stâng într-o eșarfă, și ținea în mâna dreaptă niște documente pe care i le explica un consilier.

Părea atât de normal acolo, cu hainele modeste și cu părul ciufulit. Dar, în același timp, arăta mult diferit față de cum fusese înainte. Stătea puțin mai drept? Avea, oare, o figură mai serioasă?

Era atât de evident că era regele.

— Maiestatea Voastră, am șoptit eu, făcând o reverență adâncă.

Când m-am ridicat, i-am zărit surâsul potolit din priviri.

— Lasă hârtiile aici, Stavros. Rog pe toată lumea să părăsească încăperea. Trebuie să vorbesc cu Lady America.

Toată lumea din jurul lui a făcut o plecăciune și s-a îndreptat spre coridor. Stavros a așezat încet documentele pe noptiera de lângă patul lui Maxon și, când a trecut, mi-a făcut cu ochiul. Am așteptat să se închidă ușa până să mă mișc.

Îmi doream să alerg spre el, să-i cad în brațe și să rămân acolo pentru totdeauna. Dar m-am mișcat încet, îngrijorată că s-ar putea să regrete ultimele cuvinte pe care mi le-a adresat.

— Îmi pare atât de rău pentru părinții tăi.

— Încă nu mi se pare real, mi-a spus el, făcându-mi semn să mă așez pe pat. Mă tot gândesc că tata este în biroul lui și că mama e jos și că, în orice clipă, oricare din ei va intra aici ca să-mi dea ceva de făcut.

— Știu exact ce vrei să spui.

Mi-a zâmbit cu compasiune.

— Știu că știi.

Și-a pus o mână peste mâna mea.

Am luat asta ca pe un semn bun și l-am apucat și eu de mână.

— Ea a încercat să-l salveze. Un paznic mi-a povestit că un rebel a țintit asupra tatei, dar că ea a alergat în urma lui. A căzut prima, dar l-au doborât și pe tata imediat după aceea. Maxon a clătinat din cap. A fost mereu lipsită de egoism. Până la ultima suflare.

— N-ar trebui să fii așa surprins. Îi semeni foarte mult.

S-a strâmbat.

— Nu voi fi niciodată la fel de bun ca ea. Îmi va fi atât de dor de ea.

I-am mângâiat mâna. Nu a fost mama mea, dar și mie avea să-mi fie dor de ea.

— Cel puțin, tu ești bine, mi-a spus el, fără să se uite în ochii mei. Măcar atât.

A urmat o tăcere prelungită, iar eu nu știam ce să spun. Trebuia să aduc vorba despre ceea ce a zis? Să-l întreb de Kriss? Oare voia măcar să se gândească la toate astea acum?

— Vreau să-ți arăt ceva, m-a anunțat deodată. Mă rog, e un pic neprelucrat, dar cred că o să-ți placă oricum. Deschide sertarul ăsta, mi-a indicat el. Trebuie să fie deasupra.

Am tras sertarul de la noptieră și am remarcat imediat un vraf de hârtii dactilografiate. M-am uitat întrebător la Maxon, dar el mi-a făcut semn să mă uit la ce scria.

Am început să citesc documentul, încercând să înțeleg ceea ce spune. Am ajuns la capătul primului paragraf, apoi am recitit, convinsă că mă înșelam.

– Ai de gând... ai de gând să desființezi castele? am întrebat eu, uitându-mă la Maxon.

– Așa m-am gândit, mi-a răspuns el zâmbind. Nu vreau să te entuziasmezi prea tare. Va dura multă vreme, dar cred că va funcționa. Vezi tu, a spus el, întorcând filele dosarului imens și arătându-mi un paragraf. Vreau să încep de jos. Am de gând să elimin categoria Opt mai întâi. Avem mult de construit și simt că, dacă depunem un pic de efort, cei din Opt pot fi integrați în Șapte. După

aceea, se complică. Trebuie să existe o cale de a scăpa de stigmatul care vine odată cu cifrele, dar ăsta e țelul meu.

Eram uluită. Nu cunoscusem decât o lume în care îmi purtam casta ca pe o piesă de îmbrăcăminte. Și acum iată-mă ținând în mână ceva care spunea că liniile alea invizibile pe care le trasasem între oameni ar fi putut, în sfârșit, să fie șterse.

Mâna lui Maxon a atins-o pe a mea.

— Vreau să știi că este meritul tău. Din ziua în care m-ai chemat pe hol și mi-ai povestit despre foamete, am lucrat la asta. A fost unul dintre motivele pentru care m-am supărat atât de tare pe tine după prezentare: eu aveam o metodă mai puțin zgomotoasă de a atinge exact același țel. Dar, dintre toate lucrurile pe care voiam să le fac pentru țara mea, asta nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte dacă n-ai fi fost tu.

Am tras aer în piept și m-am uitat din nou la pagini. M-am gândit la anii vieții mele, atât de puțini și de intenși. Nu m-aș fi așteptat niciodată să fac altceva decât să cânt pe fundalul petrecerilor din casele oamenilor și, poate, să mă căsătoresc într-o zi. M-am gândit la ce ar fi însemnat asta pentru poporul din Illéa și m-a cuprins emoția. Mă simțeam umilă și totodată mândră.

— Mai e ceva, a spus Maxon șovăitor, în timp ce eu continuam să mă uit la cuvintele din fața mea. Apoi, deodată, Maxon a strecurat deasupra foilor o cutie deschisă cu un inel în ea, care strălucea în lumina ce intra în cascadă pe ferestre. Am dormit cu drăcia asta sub pernă, mi-a spus el, părând iritat, dar într-un mod glumeț.

M-am uitat la el fără să spun nimic, pentru că eram încă prea uluită ca să pot vorbi. Sunt sigură că îmi citea întrebările din ochi, dar avea și el una de pus.

— Îți place?

O rețea de vrejuri subțiri din aur se înălțau și alcătuiau cercul inelului, care avea două pietre – una verde, una mov – ce se împreunau în vârf. Știam că cea mov era piatra zodiei mele, așa că probabil că cea verde era a lui. Iată-ne, două picături de lumină unite, inseparabile.

Am vrut să vorbesc și am deschis gura de câteva ori, încercând. Tot ceea ce am reușit să fac a fost să zâmbesc, clipind ca să-mi opresc lacrimile, și să dau aprobator din cap.

Maxon și-a dres vocea.

— Am încercat de două ori până acum să fac asta în stil mare și am eșuat spectaculos. În momentul de față, nu pot nici măcar să mă așez într-un genunchi. Sper că nu te deranjează dacă o să-ți vorbesc pur și simplu.

Am încuviințat din cap. Încă nu reușeam să-mi găsesc cuvintele.

A înghițit în sec și a ridicat din umărul nerănit.

— Te iubesc, mi-a spus simplu. Ar fi trebuit să ți-o fi spus cu mult timp în urmă. Poate că, dacă aș fi făcut asta, am fi putut evita atâtea greșeli prostești. Totuși, a adăugat el și a început să surâdă, uneori cred că toate obstacolele m-au făcut să te iubesc atât de profund.

Lacrimile mi s-au adunat în colțul ochilor, umezindu-mi genele.

— Este adevărat ce am spus. Inima mea îți aparține și poți să o frângi. După cum știi deja, aș prefera să mor decât să te văd suferind. În momentul în care am fost împușcat, când am căzut la podea, sigur că aveam să mor, nu am putut să mă gândesc decât la tine.

Maxon a trebuit să se oprească. A înghițit, iar eu mi-am dat seama că mai avea un pic și plângea, la fel ca și mine. După o clipă, a continuat.

— În clipele alea, plângeam după tot ce am pierdut. Că nu am să mai apuc să te văd pășind spre mine în biserică și că nu aveam să-ți văd niciodată chipul în copiii noștri și că nu am să apuc să văd șuvițe argintii în părul tău. Dar, în același timp, eram împăcat. Dacă moartea mea însemna că tu o să trăiești – a ridicat din nou dintr-un singur umăr – cum putea fi altfel decât bine?

În momentul ăla, mi-am pierdut controlul și am izbucnit în lacrimi. Cum am putut să cred până acum că știam ce însemna să fii iubită? Nimic nu se compara nici pe departe cu acest sentiment care-mi radia în inimă și care îmi umplea cu o căldură absolută fiecare părticică din trup.

— America, mi-a spus Maxon dulce, silindu-mă să-mi șterg lacrimile și să mă uit la el. Știu că vezi un rege aici, dar lasă-mă să mă fac bine înțeles: nu este un ordin. Este o cerere, o rugăminte: te implor, fă-mă cel mai fericit dintre muritori. Te rog, fă-mi onoarea de a deveni soția mea.

Nu puteam să exprim în cuvinte cât de mult îmi doream asta. Dar acolo unde vocea mea a dat greș, trupul meu a reușit. M-am strecurat în brațele lui Maxon, lipindu-mă strâns de el, sigură că nimic nu avea să ne poată

despărți vreodată. Când m-a sărutat, am simțit că viața mea a căpătat un sens. Găsisem tot ceea ce-mi dorisem vreodată – lucruri pe care nici nu știam că le căutam – aici, în brațele lui Maxon. Și, dacă îl aveam pe el să mă îndrume, să mă țină în brațe, atunci puteam cuceri lumea.

După un timp care mi s-a părut prea scurt, sărutul s-a stins și Maxon s-a retras ca să mă privească în ochi. Am văzut-o în privirea lui. Eram acasă. Și, în sfârșit, mi-am regăsit vocea.

— Da.

Epilog

Încerc să nu tremur, dar nu mă ajută la nimic. Orice fată ar face la fel.

Ziua e importantă, rochia e grea, iar ochii care mă urmăresc, nenumărați. Chiar dacă ar trebui să fiu vitează, tremur ca varga.

Știu că imediat ce se vor deschide ușile, îl voi vedea pe Maxon așteptându-mă, așa că în timp ce în jurul meu se pun la punct ultimele detalii, mă agăț de promisiunea aceea și încerc să mă relaxez.

— O! Acum intrăm noi, spune mama, observând schimbarea melodiei.

Silvia le face semn alor mei să intre. James și Kenna sunt pregătiți. Gerad aleargă încoace și încolo, mototolindu-și deja costumul, iar May se străduiește disperată să-l facă să stea într-un loc, măcar pentru două secunde. Chiar dacă e un pic dezordonat, toți arată surprinzător de regal astăzi.

Oricât aș fi de fericită că toată lumea care mă iubește îmi este alături, nu pot să nu simt durere la gândul că tata nu e aici. Totuși, îl simt șoptindu-mi cât de mult mă iubește, cât e de mândru, cât de minunat arăt. L-am cunoscut atât de bine, încât simt că pot alege exact cuvintele pe care mi le-ar fi spus astăzi și sper că va rămâne așa pentru totdeauna, că nu va pleca niciodată cu adevărat.

Sunt atât de adâncită în visare, încât May se strecoară lângă mine.

— Ești frumoasă, Ames, îmi spune ea, întinzând mâna să atingă gulerul înalt și complicat al rochiei mele.

— Mary s-a autodepășit, nu-i așa? răspund eu, atingându-mi, la rândul meu, rochia.

Mary este singura dintre slujnicele mele care a rămas alături de mine. Când s-au liniștit lucrurile, am descoperit că se pierduseră mult mai multe vieți decât estimasem inițial. Dacă Lucy a supraviețuit atacului și a hotărât să se retragă, Anne s-a dus, pur și simplu.

Un alt loc gol astăzi, care ar trebui umplut.

— Doamne, Ames, tremuri.

May mă apucă de mâini și încearcă să le țină nemișcate, râzând de emoția mea.

— Știu. Nu pot să mă abțin.

— Marlee, strigă May. Vino și ajută-mă să o liniștesc pe America.

Singura mea domnișoară de onoare pășește înspre noi cu ochii mai strălucitori ca niciodată. Cu ele două lângă mine, încep să mă simt mai puțin tensionată.

— Nu-ți face griji, America, sunt sigură că vine el, mă necăjește ea.

May începe să râdă, iar eu vreau să le bat.

— Nu-mi fac griji că se va răzgândi! Mă tem că o să mă împiedic sau că o să-i pronunț numele greșit sau ceva. Am talentul de a strica lucrurile, mă vait eu.

Marlee își lipește fruntea de a mea.

— Nimic nu ar putea strica ziua de azi.

— May, o cheamă mama printre dinți.

— OK, mama o ia razna. Ne vedem acolo.

Mă sărută pe lângă obraz, ca nu cumva să-mi lase vreo urmă de ruj, și pleacă în treaba ei. Muzica începe să se audă, iar ele dau colțul și pornesc pe intervalul dintre bănci, care mă așteaptă.

Marlee face un pas în spate.

— Eu urmez?

— Da. Apropo, îmi place la nebunie cum îți stă cu culoarea asta.

Își împinge un șold în față, pozând în rochia de gală.

— Aveți gusturi excelente, Maiestatea Voastră.

O clipă, rămân fără suflare.

— Nimeni nu mi-a mai spus așa până acum. O, Doamne, acesta va fi numele meu aproape pentru toată lumea.

Încerc să mă obișnuiesc rapid cu cuvintele. Încoronarea face parte din nuntă. Mai întâi jurămintele față de Maxon, apoi cele față de Illéa. Mai întâi inele, apoi coroane.

— Nu te emoționa din nou, insistă ea.

— Încerc! Adică, știam că asta urmează, doar că e foarte mult pentru o singură zi.

— Ha! exclamă ea, în timp ce se schimbă muzica. Așteaptă până diseară!

— Marlee!

Înainte de a apuca să o cert, fuge cât o țin picioarele, făcându-mi cu ochiul, și mă silește să chicotesc. Sunt atât de bucuroasă că e din nou în viața mea. Am făcut-o în mod oficial una dintre doamnele mele de onoare, iar Maxon l-a luat alături de el pe Carter. A fost un semn clar pentru public cu privire la ceea ce se puteau aștepta de la domnia lui Maxon, iar eu m-am bucurat să văd cât de mulți oameni au primit încântați schimbarea.

Ascult, așteptând. Știu că melodia se va schimba în curând, așa că profit de ultima ocazie de a-mi aranja rochia.

Chiar este magnifică. Rochia albă mi se mulează pe coapse, apoi cade în valuri până la podea. Mânecile de dantelă sunt scurte, iar gulerul înalt mă face să arăt cu adevărat ca o prințesă. Pe deasupra, o haină fără mâneci, ca o capă, îmi flutură în spate, formând o trenă. O voi da jos la recepție, unde am de gând să dansez cu soțul meu până când nu mă voi mai putea ține pe picioare.

— Gata, Mer?

Mă întorc spre Aspen.

— Da, sunt pregătită.

Îmi întinde un braț, iar eu îl iau.

— Arăți senzațional.

— Și tu te-ai aranjat destul de frumușel, comentez eu. Și, deși zâmbesc, știu că vede că sunt emoționată.

— N-ai de ce să-ți faci griji, mă asigură el, cu un surâs plin de încredere, care mă face să cred că tot ceea ce spune e adevărat, ca întotdeauna.

Trag adânc aer în piept și dau din cap.

— Bine. Numai să nu mă lași să cad, da?

— Nu-ți face probleme. Dacă pari nesigură, o să-ți dau ăsta.

Ridică bastonul albastru-închis, făcut special să se asorteze cu uniforma lui de gală, iar ideea mă face să râd.

— Așa, spune el, bucuros să mă vadă zâmbind cu adevărat.

— Maiestatea Voastră? îmi spune Silvia. E timpul.

Are un ton respectuos.

Încuviințez din cap și, împreună cu Aspen, mă îndrept spre uși.

— Fă-i praf, îmi spune el chiar înainte ca muzica să se audă mai tare și să apărem în fața oaspeților.

Frica mă cuprinde iar. Cu toate că am încercat să facem o listă de invitați mică, sute de oameni mărginesc intervalul care mă duce spre Maxon. Și când toți se ridică să mă întâmpine, nu-l văd pe el.

Vreau doar să-i văd fața. Dacă o să mă uit în ochii aceia hotărâți, am să știu că pot să fac asta.

Zâmbesc, încercând să rămân calmă, înclinând cu grație capul spre invitații noștri și mulțumindu-le pentru prezență. Dar Aspen știe.

— E în regulă, Mer.

Mă uit la el și expresia lui încurajatoare mă ajută.

Merg mai departe.

Nu este cea mai grațioasă defilare spre altar. Nici cea mai rapidă. Cu piciorul lui Aspen atât de rănit, trebuie să mergem șontâc-șontâc. Dar ce mi-aș fi putut dori mai mult? Pe cine altcineva aș fi *putut* să rog? Aspen a ajuns să ocupe un loc extraordinar în viața mea. Nu ca iubit al meu, nu ca prieten, ci ca *membru al familiei.*

M-aș fi așteptat să refuze, mă temeam că e, pe undeva, o insultă. Dar mi-a răspuns că ar fi onorat și m-a îmbrățișat când l-am rugat.

Devotat și credincios până la sfârșit. Așa e Aspen al meu.

În sfârșit, văd o figură cunoscută în mulțime. Lucy este acolo, lângă tatăl ei. Strălucește de mândrie pentru mine, chiar dacă abia de-și dezlipește ochii de la Aspen. El își îndreaptă puțin spatele când trecem pe lângă ea. Știu că va fi și rândul ei în curând, și abia aștept. Aspen n-ar fi putut să facă o alegere mai bună.

Lângă ea, ocupând rândurile din față, sunt celelalte fete din Alegere. A fost curajos din partea lor să se întoarcă pentru mine, având în vedere că nu toată lumea care ar trebui să fie prezentă e aici. Și toate zâmbesc, până și Kriss, deși îi citesc tristețea în ochi. Sunt șocată de cât de mult mi-aș fi dorit să fie și Celeste aici. Mi-o imaginez dându-și ochii peste cap și apoi făcându-mi cu ochiul, sau ceva asemănător. Făcând vreo glumă aproape impertinentă, dar nu chiar. Mi-e tare, tare dor de ea.

Mi-e dor și de regina Amberly. Pot doar să-mi închipui ce fericită ar fi fost astăzi, când, în cele din urmă, s-ar fi ales cu o fiică. Mă simt de parcă faptul că mă căsătoresc

cu Maxon îmi dă dreptul să o iubesc astfel, ca pe o mamă. Sunt sigură că o voi iubi mereu.

Apoi, urmează mama mea și May, care se țin una de alta atât de strâns, de parcă s-ar sprijini una pe cealaltă. Sunt înconjurate de atâtea zâmbete. Aproape că sunt copleșită de cât de iubită mă simt.

Fețele lor mă distrag atât de tare, că uit cât sunt de aproape de altar. Fac un pas în față și... iată-l.

Și apoi, pare că nu mai e nimeni altcineva acolo.

Nici camere video, nici blițurile aparatelor de fotografiat. Suntem doar noi. Doar Maxon și cu mine.

Poartă coroana și costumul cu eșarfă albastră și medaliile. Ce am spus prima oară când l-a purtat? Ceva despre faptul că s-a agățat de candelabru cu el, mi se pare. Zâmbesc, amintindu-mi de lunga călătorie care ne-a adus aici, în fața altarului.

Ultimii câțiva pași ai lui Aspen sunt înceți, dar fermi. Când ajungem la destinație, mă întorc spre el. Aspen îmi zâmbește pentru ultima oară, iar eu mă întind să-l sărut pe obraz, spunând adio atâtor lucruri. Schimbăm o privire preț de o clipă, apoi el îmi ia mâna și i-o dă lui Maxon, încredințându-mă lui.

Înclină capetele unul spre altul, iar pe chipurile lor nu se citește decât respect. Nu cred că am să înțeleg vreodată tot ce s-a petrecut între ei, dar totul pare calm în acest moment. Aspen face un pas înapoi, iar eu unul în față, ajungând în singurul loc în care n-aș fi crezut vreodată că voi fi.

Maxon și cu mine ne apropiem mai mult unul de altul, și începe ceremonia.

— Bună, draga mea, îmi șoptește el.

— Nu începe, îl avertizez eu, și zâmbim amândoi.

Mă ține de mâini de parcă ar fi singurele lucruri care îl țintuiesc la pământ, iar eu mă concentrez asupra gestului, în timp ce mă pregătesc pentru cuvintele care urmează, pentru jurăminte. Puterea zilei de azi e chiar magică.

Dar chiar și acum știu că nu suntem într-un basm. Știu că trăim vremuri grele, confuze. Știu că lucrurile nu se vor petrece mereu așa cum ne dorim noi și că va trebui să muncim ca să nu uităm că noi am ales asta. Nu va fi perfect, nu tot timpul.

Asta nu e *și-au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.*

E mult mai mult decât atât.

CINE VA FI VIITOAREA REGINĂ
ȘI SOȚIA PRINȚULUI MAXON?

CARTEA A TREIA DIN SERIA
ALEGEREA

ALEASA

KIERA CASS

LEDA EDGE

A venit vremea ca o singură câștigătoare să fie încoronată. Când a fost selecționată să participe la Alegere, America nici nu a visat că o să ajungă atât de aproape de coroană și de inima prințului Maxon. Dar pe măsură ce se apropie sfârșitul competiției, iar amenințările rebelilor care atacă palatul devin tot mai periculoase, America își dă seama cât poate să piardă și cât de mult trebuie să lupte pentru viitorul pe care și-l dorește.

„Încântătoare, fascinantă și plină de cantitatea potrivită de extaz."
Kiersten White

„Delicios de captivantă."
Publishers Weekly

„O poveste cu adevărat minunată. Dragoste, capete încoronate și revoluție, în format reality-show – totul o ajută pe curajoasa eroină a Kierei Cass, pornită în căutarea dreptății și a dragostei."
ALA Booklist

ÎN ACEEAȘI SERIE:

LEDA EDGE

Imaginea copertei:
© 2014 by gustavo marx/merge left reps, inc.

ISBN: 978-606-793-053-5

www.edituracorint.ro